Kapitel 1. Tigerburarna

Många trodde att man kunde fly det. Många hade glömt det, eller bara slutat tänka på det. Men det fanns kvar där. Det fanns alltid kvar där inne, djupt bakom förstärkta ridåer och bortglömda minnen.
Folk brukade säga att åldern inte hade någon betydelse.

Folk brukade säga till Daniel att han var vis för sin ålder. Det var mestadels tack vare hans uppväxt, byggd på nivåer av trauman. En uppväxt byggd på instängda känslor och en förälder dränerad på glädje och hopp.

Folk sa att erfarenheter var det viktiga. Vad var då erfarenheter? Vad var livet? Många sa till Daniel att livet var skit, att livet var en väg fyllt av smärtor. Att det var så man lärde sig.

Vad var då meningen att växa upp? Om vuxen betydde att allt var skit, att bli ännu en cancersvulst i samhället. Vad var då meningen?

Innehållsrikt. Det var så många förklarade hur livet skulle vara. Ja, visst var det innehållsrikt. Daniel fick alltid höra inbäddade förklaringar om hur empati var hörnstenen i människans utveckling. Men vad hände med dem människor som inte hade råd med empati? Skolan var ett slagfält för

känslornas välbefinnande, en plats där han såg lika mycket framgång som bakslag.

Dock besatt han en mångbottnad känsla kring hans egen empati och lycka. Skulle den finnas tillgänglig när den verkligen behövdes? Tänk om den svek honom. Tänk om den försvann. Ett skal av ingenting, som en billig handväska inslängd djupt i garderobens glömska.

Hjärnbarkens centrala substans låg alltid i krig. Han tillämpade de kunskaper han lärt sig om psykisk befästning, i hopp om att det skulle lösa hans inre konflikter.

Men mörkrets svallvågor blev alltid för höga, allt för penetrerande. De trängande tankarna om självförstörelse satt alltid redo bakom varje hörn.
Han satt i en tillsynes obetydlig skogsdunge, precis på gränsen till ett bostadsområde, kantad av gråa lägenhetshus.

Just i den skogsdungen vandrade han ofta om dagarna efter skoltid. Inte för att han var uttråkad, mer för att han ville känna något. Han ville hjälpa, kanske skapa något. Han ville hitta tillbaka till det som var. Det var då han hörde svaret. Fågelljud.
Vinden visslade längst trädkronornas gröna tak medan han följde ljudet med

blicken. I vindens pauser snappade han upp riktningen.

Blicken sjönk till gräset där han såg en liten skatunge bredvid i sin ynkligaste form, ropandes efter sin mamma. Daniel närmade sig skatungen som hoppade in i busken. Skatmamman satt ovanför i trädet. Daniel satte sig på knä och kravlade in i busken. Det fanns ingen plats att ta vägen. Skatungen var fast.

Daniel fångade den försiktigt och kröp ut. Ungen pep utan inverkan. Daniel lät sig bli sittandes mot trädstammen med ungen i hand. Han ville hjälpa. En välartad känsla

förskingrades av det han visste skulle bli till ett problem.

Hålet. Det fanns ett hål han ständigt kämpade emot. Ett hål som slukade allting han lät bli slukat. Det slukade det onda, men även det goda. Som kemoterapi och strålbehandling, det dödade allt. Det fick honom iallafall att glömma.

Daniel lade fågelungens hals mellan pekfingret och tummen. Pipet fortsatte. Han klämde tills den panikartat krafsade med fötterna och vingarna. Det fanns ingen utväg. Skatungen slogs för sitt liv. Daniel fortsatte att klämma tills den blev hängandes ledlös mellan fingrarna.

Han gillade att se hur naturens instinkter hanterade omöjliga situationer. Kvar var samma urblekta känsla han ständigt försökte återuppliva. Det han gjorde var fel, det kändes fel. Det visste han. Men han uppnådde inte den korrekta känslan. Allt föll tillbaka till noll.

Hålet hann sluka det han ville uppnå. Hålet var för starkt. Känslan av att få tillgång till det korrekta blev alltmer distant. Tänk om det aldrig skulle gå. Känslan var som bortopererad, avskuren.

Som ett lemlästat sinne, naken till sin egen sanning om att han alltid skulle förbli något annat. Han skulle förbli

bortom sin egen räddning. Skatungen lade han försiktigt vid trädet i hopp om att skatmamman skulle hitta den.

Fåglar, vilket sorts sinne hade dem? Var han bättre? Hur skulle man vara bättre? Daniel reste sig och gick tillbaka till bebyggelsen vilket var Ösmo. En tätort byggt i skuggan av Nynäshamns stolthet. I närmre benämning bodde han i en håla i en håla. Musköten.

En samling gråa lägenhetshus med förgångna själar. De så kallade Tigerburarna. En länga lägenheter i utkanten av Musköten där visdom och depression blev till en obestridlig sörja av förnekelse. Ett förnekande till

sanningen bakom deras sista hållplats. Tigerburarna.

Det var sista hållplatsen för många. Det var också första hållplatsen för ungdomar att finnas sitt första hopp om självständighet och värdighet. Det blev sällan så. Istället kom verkligheten och drog dem tillbaka hem. Deras drömmar lemlästade. Drömmar om ett liv bortom Ösmo fanns alltid bakom hörnen, men besvarades sällan med verklighet.

Tigerburarna var en rad lägenheter på markplan, ofredande små i sin storlek. Daniel kastade sin frisbee mot två gamla plåtbelagda rör. Tornen stod framför en urvattnad, orangemålad

mur med en svart siluett av Stockholm. Fint tyckte många.

Retsamt tyckte Daniel. En konstant påminnelse att han levde i avloppets sörja. Plåtrören han kastade frisbeen mot var säkert tio meter höga, med okänt ursprung och funktion. Vid varje kast smällde frisbeen mot den rostiga plåten och ljöd utöver området. Daniel visste att det lät illa, men fann en sorts ro i att kasta på just dem tornen.

En dörr öppnades. En äldre herre klädd i gulsvettigt linne och sladdriga gummitofflor klev ned för trappsteget. En vädrad man vars utseende bestred

verklighetens bild av hur Daniel trodde en gammal man såg ut.

Hans utseende var som en felmonterad Ikeamöbel. Lite sne och böjd på ställen som troligtvis skulle ha varit raka. Hans ögon mörka, kinderna hopsjunkna och en blick som gav inget anspråk om förlåtelse. Det var Sören. En man vars ursprung lika okänt som havsbotten. Hans natur lika outforskad och hans existens på gränsen till bortblåst.

"Men din jävla horunge! Kan du sluta kasta! Kinesjävlarna kan ju till och med höra ditt jävla oljud!"

"Varför då?" svarade Daniel obrytt.

Mannens ansikte tycktes vridas till nya breddgrader. Han gick in i lägenheten och kort efter kom ut med ett slagträ i handen. Daniel såg hur frisbeen låg uppe bredvid tornet. Mannen vacklade mot Daniel och tog stöd mot väggen. Ett moln av osande alkohol nådde luktsinnet.

"Kan jag få hämta frisbeen iallafall?"

"Du ska inte hämta ett jävla skit. Du ska dra åt helvete."

Daniel suckade och gick därifrån.

"Dra åt helvete!" skrek mannen, vinglade in i den mörka dörröppningen och slängde igen dörren.

Daniel kom upp till parkeringen. En parkering byggd runt en sparsam lekpark på fattig asfalt. En genial tanke måste det ha varit kring konferensbordet. Bilar som cirkulerade lekande barn.

En lekpark vilket föräldrarna älskade att klaga på. Margareta skrev till och med till Aftonbladet. Hon klagade med heder och samvete på hur det påverkade barnens psyke att se bilar komma mot dem.

Barnen brydde sig inte, dem vara bara glada att få ha en lekpark överhuvudtaget. Men Margareta fick trots allt vara med i tidningen. Stolt och kändis för en dag blev hon. Vidare

vandrade han mellan de ståtliga tegelhusen byggda av ljusgrått Mexitegel, svarta tak och blått ramade fönster. Det var Muskötens stolthet. Mexiteglet.

Dyrt tegel, det var iallafall det alla vuxna berättade. Daniel visste inte vad han tycke. Tegel som tegel. Vem fan brydde sig om tegel. Muskötens existens var ursprungligen byggt för de anställda i örlogsbasen. Musköbasen med andra ord. Men det var förut, i krigstiderna ingen brydde sig om längre.

Nu var Ösmo en plats där skilda föräldrar raggade på skilda föräldrar och skapade nya komplicerade nätverk

av ännu fler skilda föräldrar. Vilket skapade en ny generation av förvirrade barn. Det kändes som en sorts inavel.

Daniel tittade på klockan och insåg att han skulle varit hemma för en timme sedan. Fortfarande ljust. Sommaren hade just dragit igång. Junivärmen var påtaglig och hittills pålitlig. Tillräckligt för att folk skulle klaga.

Sverigesommaren stod ingen chans. Det var alltingen för kallt och regnigt, eller så var det för varmt.

Daniel ville inte gå hem riktigt än, så han vände tillbaka till tornet och hämtade sin frisbee. Med sikt över

Tigerburarna såg han att Maggan kommit ut i kvällsvärmen.

Det var röktanten som alltid solade topless med sina saggiga, feta pattar. Varje gång satt hon i sin billiga solstol med radio och bullar.

Håriga gubben Göran bredvid klagade alltid, men skulle hängivet sola precis samma tider som Maggan. Daniel var säker på att Göran och Maggan knullade. I Ösmo spred sig rykten fort och landade djupt. Rykten blev snabbt till sanningar. Det var så det funkade.

Maggan vinkade med gungande gäddhäng. "Hej! Kom och ät lite!"

Daniel gick till Maggan där hon satt med sitt överhängande fett och

oslagbara leende. Stolen bar knappt hennes vikt, men ändå skulle hon alltid traggla med att sitta på den billigaste solstolen.

"Sugen på bullar? Hemgjorda," sa hon.

Göran fnös och skrockade.

Maggan vände sig mot Göran. "Vart fan fick du luft ifrån då?"

"Jag har smakat dina bullar och dem är fan inte hemgjorda. Dem är lika köpta som dina pattar."

"Hörru. Mina pattar är då riktigt jävla äkta ska jag säga dig."

Göran fnös.

"Ser du inte hur dem hänger?"

"Dem hänger inte."

Maggan skrattade. "Blind är du också." Hon tittade på Daniel. "Ska du ha en bulljävel eller?"
Daniel tog en bulle och satte sig i det väldoftande gräset.

"Du har väl sommarlov nu?"
Daniel åt av bullen. "Det börjar nästa vecka."

"Skönt. Hur mår Linda då?"
Daniel svarade inte, blicken låg.

"Jag såg henne på Pindos i helgen. Hon verkade må bra. Hon snackade om någon ny kille hon träffar. Är han schyst?"

"Antar det. Jag vet inte." Killen hon träffade var inte schyst. Han var som alla andra. Dem kom, dem bråkade,

dem gick. Det kändes oftast som han bodde i ett horhus. Killar kom lika fort som de gick. Bråkets avfall var något Daniel fick absorbera. Efter varje kille som stack så var Lindas humör uppskruvat till hundra. Den enda som fanns i närheten var Daniel att ta emot all negativ energi. All fysisk energi.

"Fan du vet ju ingenting numera," sa Maggan och drog fram ett ciggpaket ur sin Gucci handväska, uppenbarligen fejk. Till och med Daniel förstod det. Inget han nödvändigtvis såg på handväskan, men Maggan slogs inte som den typen av människa som skulle äga något av den kalibern.

"Här. Till morsan din."

Daniel tog emot ciggpaketet och med tyngd i sinnet. Skammen att behöva vara cigarettkurir för sin egen morsa. Han var bollplanket för deras fattigdom, en fattigdom andra fick se, som han ville dölja.

"Fick in ett nytt lass förra veckan." hon satte en cigg i mungipan. "Ta en bulle och stick. Jag tänkte sola nu medan kåtgöran ska stirra på mina fejkpattar som hänger till marken." Daniel tog en bulle och gick.

"Hälsa Linda!" ropade hon. Daniel gjorde tummen upp och gick tillbaka till parkeringsplatsen. Han stod vid muren som överblickade Viksängens IP. En relativt stor, oval

fotbollsplan kantad av ett slitet löpspår. En plats av bortglömd karaktär.

En plats där gräset alltid var för högt och bänkarna halvt ruttna. Ändå lyckades det infinna sig ett fotbollslag där med ännu djupare bortglömdhet än självaste spelplanen. Det var Ösmos egna fotbollslag som spelade där med jämna mellanrum. Visst fanns det talang. Daniel visste inte riktigt hur duktiga de var, det fanns inte mycket att jämföra med. Klockan var strax över sex, dags för hemgång men det stretade. Han ville vara kvar ute, omgiven av ingenting. Ett djupt

andetag senare gick han hemåt med tyngre steg.

Daniel bodde med sin mamma vid utkanten av Musköten, tre trappor upp. Han klev in och upp för de gråa trapporna till tredje våningen. Trappstegen var alltid lika tunga, med varje steg kom han närmre verkligheten. En verklighet han aldrig visste hur den skulle se ut. Han stod utanför dörren, längtandes till nästa vecka då sommarlovet skulle börja.

Han lade örat mot dörren. Var dammsugaren igång ville han hellre vänta några minuter. Klev han in mitt under dammsugningen var det stor risk att bli offret för en kallskuren

utskällning. Inget ljud. Hon låg säkert i soffan framför teven. Handflatorna svettiga, smått huvudvärk.

Han låste upp dörren och klev in. Hallen var stor, fyrkantig och spartansk. Det fanns en sparsam träbyrå med en spegel ovanför. Rakt fram, två toaletter.

Lägenheten var en rymlig tvåa med fejkträ till plastgolv och fula, gamla tapeter som inte bytts ut sedan den förra ägaren. Daniels rum var direkt till höger om hallen. Lindas säng stod i vardagsrummet. Daniel tog av sig skorna försiktigt och såg hur hon låg nerbäddad i soffan med en filt runt sig.

"Du fick ett ciggpaket av Maggan," sa han och lade den på byrån.
Linda vaknade till och reste sig med trött blick. "Är du hungrig?"

"Näh."

"Jag lagar nått."

"Men jag är inte hungrig."

"Sluta larva dig. Klart du är hungrig. Du har varit ute i timmar."
Det var ingen idé att argumentera emot. Ställde hon in sig på något så var det så. Sa hon att en blå bil var röd så var den röd. Bestämde hon sig för att Daniel var hungrig så var bara det så.

Daniel gick till sitt rum och satte sig på sängen, redan frustrerad efter en

minut hemma. Rummet var spartanskt, likväl som resten av lägenheten. Rummet påvisade deras ekonomiska sits med bristande kreativitet eller personligt uttryck. Daniels Tv var liten och sitt Playstation tryggheten i vardagen. Han startade igång och spelade sitt favoritspel, Crash Bandocoot. Svårighetsgraden fick honom att banka kontrollen i sängen vid tillfällen, men känslan när man lyckades klara av en nivå blev euforisk.

"Maten är klar!"

"Vänta! Jag måste bara klara banan!"

"Maten är klar nu!"

Frustrationen klädde av honom till en naken ilska han inte fick uttrycka. Den fick han kapsla in för att inte skapa en värre situation.

"Ge nig fem minuter!"

"Daniel, du stänger av nu!"

"Fem minuter!"

Aggressiva steg hördes. Daniel stängde fort av spelet och reste sig. Linda öppnade dörren med arg blick.

"Jag har stängt av," sa han och följde till köket.

Linda tog sin tallrik med mat. "Jag vill inte laga mat som du ska äta kall."

Daniel lastade på ris och tonfisk. "Jag ville inte ens ha mat."

"Sluta va så jävla otacksam. Va inte som din pappa."

De satte sig i soffan framför teven med tallrikarna i knät.

"Hur var skolan?"

"Helt okej."

"Har du läxor?"

"Nej."

"Är du säker?"

Daniel suckade. "Ja jag är säker."

"Ha inte den där tonen med mig. Jag ställde bara en fråga."

"Men du lyssnar ju aldrig vad jag säger."

Linda reste sig hastigt och dukade av sin tallrik. Hon kom tillbaka till vardagsrummet

"Du behöver gå till mormor och låna pengar."
Daniel suckade som han ångrade direkt efter.

"Jag tar hand om dig. Du har tak över huvudet. Du får mat. Tror du att jag ville vara fattig eller? Tror du att jag ville vara själv? Din äckliga jävla pappa var den som satte oss i den här sitsen. Han var den som lämnade mig."

Det var försent att ens tjafsa emot. Logiken hade runnit ur henne. Bollen var i rullning. Daniel gick till hallen och tog på sig skorna.

"Du är så jävla otacksam, vet du det. Klagar är det enda du gör hela jävla tiden. Tror du jag ville vara

ensamstående? Din pappa är en jävla fitta som lämnade oss. Sen har vi dig som inte ens orkar hjälpa din mamma med någonting. Jag gör allting. Jag städar, jag lagar mat, jag tvättar. Du gör ingenting. Du bara klagar som en liten bögunge."
Daniel höll blicken lågt och drog på sig tröjan.

"Jag är äldre än dig. Du vet ingenting om livet. Vänta tills du har barn och blir lämnad." Linda stod i köket och diskade medan hon kaskadspydde ur sig ord som skar genom psyket, som glasskärvor i en vindtunnel. Daniel öppnade dörren och klev ut i trapphuset.

"Fyfan för dig. Otacksamma jävla unge."

Daniel stängde dörren försiktigt, gick ner för spiraltrapphuset och klev ut på gatan. Ett djupt andetag kvävde frustrationen för tillfället. Vägen till Daniels mormor var inte lång.

Tio minuters promenad max, men han drog ut på det till tjugo. Halvvägs dit såg han Viksängens IP. Den bortglömda gräsplanen där det sällan hände något. Mestadels på vintern då det var en näst intill perfekt pulkabacke.

På somrarna förblev det en plats av ödslig karaktär. Ett fåtal minnen kvarstod av faktiska händelser. Något

med skolan en eller två gånger, eller lite fotbollsmatcher med ett fåtal hängivna föräldrar på läktaren.

Fotboll var aldrig något Daniel drogs till. Linda försökte få in honom men det var nog det enda hon lyssnade på. Hans vilja att inte vilja spela fotboll. Istället gick Daniel på simskola, vilket han ville. Det var det hans pappa gjorde, Daniel ville gå i hans fotspår. Det var viktigt.

Ösmo bestod av åttio procent villaområden av olika kvalité. Resten var lägenhetshus. Musköten var en av platserna där drömmar kom för att dö. En plats där lägenhetshusen var lika

gråa som dess invånare. Daniel var nästan framme.

Det fanns olika områden. Musköten var nog det mest inavlade av platser. Tankarna om att flytta var ständiga. Daniel visste att det inte skulle gå, han var fast med Linda. Men någon dag skulle det bli verklighet. Någon dag skulle han flytta.

Att bli simproffs skulle kunna ta honom därifrån. Dock ville han inte bara simma hela dagarna. Han ville göra andra saker också. Han öppnade porten, gick till högsta våningen och knackade på. Gunilla öppnade med samma blick som alltid när Daniel kom senare på kvällen. Det var som att hon

visste exakt att han blivit skickad. Det var lika svårt varje gång att be om pengar.

"Kom in," sa Gunilla och stängde dörren. "Är du hungrig?"

"Nej jag åt precis. Kan vi låna lite pengar?"

Gunilla satte sig vid köksbordet. "Du borde inte vara den som kommer hit varje gång."

Skammen sög tag lika djupt varje gång. Han hade inget svar.

"Jag packar en påse mat också, jag har massa i frysen som behöver ätas upp."

"Vi har mat hemma."

"Jo jag vet. Men Jag har ändå för mycket."

Daniel stod med skorna på sig i hallen, väntandes på att få gå hem och spela tv-spel, att få stänga av hjärnan.

"Kom in istället," sa Gunilla.

"Jag har bråttom hem."

"Ska jag laga något?"

"Jag har redan ätit."

Hon skrockade med gömd sorg i blicken. Daniel visste att hon menade väl. Men hon skulle aldrig kunna gå emot Linda. Ingen kunde. Hon var lika svag som alla andra , oförmögen att hjälpa. Gunilla ställde fram påsarna och gav honom fyra stycken hundralappar. Daniel öppnade dörren.

"Du har sommarlov nästa vecka väl?" frågade hon, som att hon ville fördröja stunden tillsammans.

"Mhm," mumlade Daniel.

"Jag kanske kan laga något gott då?"

"Visst."

Daniel tog matkassarna och stängde dörren. Han gick ner för trapporna med de två tunga matkassarna, plasten skar in i fingrarna och underarmarna värkte. På vägen tillbaka svängde han förbi Viksängen IP, en genväg över gräsplanen, upp för backen, genom ett hål i stängslet och förbi lekplatsen.

Väl framme vid porten stannade han för att hämta andan, att hämta tålamodet. Den svarta porten som ledde in i trapphuset. Han tittade upp på fönstret och tog ett djupare andetag. Upp för trappstegen. Tre våningar upp.

Det var tungt. Han ställde sig vid dörren och lade örat mot. Dammsugaren hördes. Han ställde ned påsarna och väntade. Det tog cirka tio minuter. Efter öppnade han dörren och klev in. Ljudet av teven hördes. Han ställde ner de tunga matkassarna och lade pengarna på byrån med en suck.

"Vad? Är det så jobbigt att ta lite ansvar i hemmet eller?" sa Linda från

vardagsrummet, liggandes i soffan. "Vet du vad jag gör varje dag? Och din pappa, vad gjorde han? Inte ett jävla skit."
Daniel gick in i badrummet och drog på vattenkranen. Han låste dörren, tog av sig kläderna och lade sig i det varma vattnet. Det var den enda platsen där han kunde dränka ut hennes knivskarpa ord. Vattnets rinnande ljud gav som en barriär mellan dem.

En barriär av total tystnad. Det var den enda platsen där han kom undan. Den enda platsen där ingen tog något ifrån honom. Den enda platsen där batterierna laddades. Det varma

vattnet steg förbi fötterna och benen. Daniel flöt i vattnet med öronen under vattenytan. Allt ljud blev grumligt, utestängt. Tankarna skenade iväg till mörka hörn, som råttor när lampor tänds.

Tankar om förstörelse. Tankar om förlust. Tankar om vredets inverkan. Han tog på sin snorkeln och lät hela ansiktet sjunka under vattenytan. Mullret av vattenstrålen var det enda han lät fylla tankarna. Han andades genom snorkeln och tittade upp på taket från under vattenytan. En plats där han fann total trygghet. Under vattnet, i ett badkar, instängd i ett badrum.

En plats där ingen kom åt hans tankar. Inte ens han själv. Allt fokus låg på den mullrande vattenstrålen, värmen och andetagen. Tiden tycktes röra sig annorlunda i vattnet. Han satte sig upp och drog ur ploppen. Varje gång tittade han ner under vattenytan på det svarta dräneringshålet.

Han såg hur allt vatten sögs ner i det svarta. Ett svart hål han önskade att få följa med ner i. Att få försvinna. Han stängde av kranen, tog av sig snorkeln och tog en handduk. Torkad och klar. Han lade örat mot dörren och lyssnade efter ljud. Inga ljud. Hon kanske sov.

Endast ljudet av teven. Han öppnade dörren, tog sina kläder och smög till

sitt rum. Sittandes på sängen tittade han ut i fönstret.

Mörkret var närvarande. Solen dalade ner. Drömmen om att lämna Ösmo var distant. Det fanns få alternativ. Att bli simproffs kanske skulle rädda honom. Eller att fly. Men vart skulle han fly? Det var dags att sova.

"Godnatt, Daniel. Älskar dig!" ropade Linda från vardagsrummet.

"Godnatt!" ropade Daniel tillbaka.

"Inge mer spel nu! Du ska upp tidigt imorgon!"

Hon var iallafall inte arg längre. Daniel kröp ner i sängen och lade huvudet på kudden. Trötttheten kom aldrig.

Tankarna muterades till oigenkännliga monster. Tankar om döden bakom varje Hörn. Tankar om flykt.

Tankar om att se någon annan dö. För att kunna somna hade Daniel en visserligen udda, men effektiv teknik. Som en shaman i skogen frammanade han negativa tankar. Såpass negativa tankar att hans humör altererades. Det var lättare att somna arg, irriterad och frustrerad.

Det var känslan han inte klarade sig utan. Oftast behövde han inte frammana det själv, Linda gjorde jobbet. Dock, dem kvällar där han inte kände av den där frätande frustrationen kändes det fel. Han lät all

negativitet flöda in, och alla tankar om Linda strömma genom honom som elektricitet genom ledningar. De negativa tankarna blev som en trygg vagga, som alltid ledde till sömn.

Kapitel 2. Vanstaskolan.

Morgonen kom fortare än väntat. Han vaknade cirka tio minuter innan alarmet. Det blev till en standard, en instinktiv rutin. Morgonen var beklädd i sin enkelhet och ensamhet. Linda sov alltid på morgonen.

Billiga cornflakes i en skål med vatten. Han ville inte ta den sista mjölken. Det var en helig regel i hushållet. Allt för att Linda inte skulle få en anledning till ett utbrott. Några dagar till innan sommarlovet. Helst ville han bara vara hemma och spela sjuk.
Det skulle funka.

Speciellt dagen efter hon haft ett utbrott. Hon präglades nämligen alltid av skuld efteråt. En skuld han nyttjade till sitt eget välmående.
Daniel skulle mest troligtvis bli medtagen till en restaurang efter skolan.

Det var så det fungerade. Det var så hon fungerade. Han ställde sig vid diskhon och gjorde rent skålen. Stirrandes på det svarta avloppshålet lät han de negativa tankarna ta plats. Blicken fastnade längre än han velat medan det sista diskvattnet sögs ner i hålet. Det var dags.
Skolan började om femton minuter. Tur så var det bara tio minuters gångavstånd till Vanstaskolan. En skola som låg centralt placerad. En skola av varierad kvalité.

Många skulle säga att det var sin absolut värsta värsta tid i livet att gå där, medan andra ryckte på axlarna. Kläder på och efter tio minuters gång

var han framme. Skolan. Ja, det var en plats av tvetydigt beroende.

En sorts onödig, men viktig utfyllnad. En plats där utspädd kunskap tvingades in i trångsynta hjärnor. Daniels dag var som alla andra. Absorbera information för att endast minnas till proven. Det var det allt handlade om, att minnas till proven. Lärarna var medelmåttiga, urholkade versioner av sina forna, gladare själva. Dock fanns det en lärare i depressionens dimma som sken likt en fyr i nattens mörker. Magnus hette han.

Han var en lärare alla trodde hade hamnat på fel plats, även de andra lärarna. Hans energi och entusiasm var

malplacerat. Han var en kontrast, en käpp i hjulet. Folk blev störda av hans energi. Daniel gillade honom. Hans lektioner var kreativa, med sina egna varianter och utmaningar.

Rasten kom och alla drog sig ut i solen. De flesta spelade fotboll, några basket, andra kula. Vissa andra ville framhäva sin finansiella styrka med märkeskläder, nya fotbollar och bandyklubbor. Andra flockades kring Tamagotchis och Sega Game Gear. Daniel satt ensam med sitt ritblock och skapade ritningar av olika sorters hus. Hus han en dag ville bo i. Fly till.
Han såg Tim komma ut från toaletten.
Den där jävla Tim.

En mörk känsla bildades så fort Tim visade sig i korridorerna. Tim kom från en välställd familj med två fungerande föräldrar. Hans hår ljust och kammat, finpressad skjorta och finbyxor därtill. En riktigt snobb, han såg iallafall ut som en. Daniel tittade för länge på Tim. Tankarna vek sig för negativitetens vallgrav. Tim gick ut på skolgården med sin mattebok. Daniel ställde sig vid bänken bredvid Tim.

"Vad vill du, Daniel?" suckade Tim med blicken fäst i boken.
Daniel ställde sig framför Tim och tog hans bok. "Vad jag vill? Hmm. Bra fråga."
Tim suckade. "Ge tillbaka boken."

"Du frågade vad jag vill. Eller hur?" Tim svarade inte.

"Visst?" fortsatte Daniel.

"Ja? Jag antar det."

"Precis. Vad jag vill är att kasta upp din bok på taket," sa han och kastade upp boken på taket.

Tim reste sig från bänken. Daniel puttade ner honom till sittande position igen.

"Vad fan ska du göra, Tim? Du är bara en liten nörd som aldrig kommer göra något åt saken. Alla kommer gå över dig resten av ditt liv. Du är bara en liten råtta."

"Daniel!" ropade en lärare från längre bort. "Låt honom vara."

"Vad? Han började!" Daniel tittade på Tim. "Aja, ses på lektionen."

Mattelektionen var de tråkigaste. Det var inte överdrivet svårt. Snarare tristessen över hur enkelt vissa sektioner var. Det var kul att se hur Tim kämpade. Den perfekta pojken, kämpandes med enkel matematik. Hans föräldrar måste ha varit besvikna. Daniel var alltid självplacerad längst bak i klassrummet. Därifrån fick han en överblick av allt som hände.

"Visste ni att Tim har en mikropenis? Det är sant, jag såg den i duschen," sa Daniel.

Några skrattade, vilket blev som ved i elden. Han ville ha mer.

Daniel reste sig och visade med fingrarna. "Den var som en liten liten daggmask som ville krypa iväg."

"Daniel, sätt dig ned," sa Peter bestämt. Daniel satte sig. Peter var schysst. Lite för schysst för att vara en effektiv ledare. Men han var iallafall gillad av många. Allt han saknade var pondus.

Daniel fortsatte, han ville ha mer. "Det värsta var att han fick stånd när han såg mig i duschen. Peter, alltså är Tim född till bög? Eller är jag bara så jävla snygg att jag gjorde honom till bög?"

Mer skratt och fnitter bröt ut i klassrummet. Han ville ha mer. Det

blev som en drog som fyllde honom, men hålet tog slukade det snabbt. Innan han utförde resten av sin rutin grep Peter tag i Daniels arm och drog honom till dörren.

"Jag kommer ringa hem till din mamma. Hoppas du fattar det."

"Och jag kommer besöka din mamma under tiden. Jag hörde att hon gillar stora kukar."

Peter slängde ut Daniel från klassrummet och stängde dörren. Han hörde hur Peter försökte lugna klassen som verkade uppspelt efter Daniels upptåg. Daniel gick längst den tomma korridoren, tog fram sitt ritblock och satte sig vid en nedklottrad bänk.

Det var ändå snart lunch. Då kunde han fortsätta med ritandet.

Sen var dagen praktiskt taget slut. Bara en vecka kvar. En enda vecka. Ösmo, en plats där livet tog slut. Det var inte ens en ändhållplats men ändå kändes det som världens ände.

En plats där människor blev till något annat, något tunnare, något mörkare. Det var strax lunch. Det var bättre att vara där först, innan alla svärmade in efter lektionen. Daniel gick till lunchsalen. En plats med avsaknad. En Kalhuggen design. Inga tavlor, inga färger. Jo, om man kallar beige en färg. Det enda intressanta var klockan. Tiden.

"Tjenare, Danne," sa mattanten då hon precis slevat upp all mat på serveringsbordet. "Utslängd igen ser jag."

Daniel svarade inte. Han gick direkt till serveringsbordet i mitten av rummet. Maten var av avhumaniserande kvalitet. Barnen i Afrika fick säkert bättre mat från FN. Kumla fängelse hade mer budget än Vanstaskolan.

Han lassade upp de bleka falukorvarna och torra potatismoset med märkbara pulverklumpar i. Grönsakerna var av vattnig, illaluktande broccoli och hyvlade morötter. Det dög, det var iallafall mat. Mattanten stod med sorg i blicken,

vilket tillhörde en ovanlighet då hon alltid var glad, trots sitt jobb.

Även när hon log lös sorgen igenom. Daniel satte sig vid boret längst in i hörnet där de andra barnen oftast inte satt. Falukorvarna var hälften varma, häften kalla eftersom de låg ovanpå varandra när de serverades. Ritblocket låg bredvid och han skissade upp ett av sina drömhus. Ett hus uppe på ett berg där ingen kunde nå honom.

Det var svårt att bestämma sig om han ville bo i stan eller ute i skogen där han slapp umgås med folk. En stor del av honom ville försvinna, sjunka undan och bo såpass avlägset att världen skulle glömma hans existens.

Mattanten stod bredvid vaktmästaren, en fritolkad karaktär. Båda såg lika oroliga ut. Vad snackade de om? Daniel tog sin tallrik. Trots att den inte var tom gick han till serveringsbordet. Han gick långsamt för att lyssna in.

"Hur vet du att han är borta?" frågade vaktmästaren, hållandes i moppen.

"Eriks mamma ringde mig idag. Hon frågade om jag hade sätt honom i skolan."

"När försvann han?"

"I söndags sa hon. Han kom aldrig hem på kvällen tydligen."

"Han är säkert bara hos en kompis."

"Nej. Vi har ringt till alla hans kompisar."

"Du vet ju hur Erik är."

"Ja men ..."

Vaktmästaren lade handen på hennes arm. "Ta det lugnt. Han kommer tillbaka. Han är säkert hos en kompis vi inte vet om."

"Som vem då?"

"Jag vet inte. Det är väl hela poängen?"

"Säg till om du hör något mer. Ses sen." Vaktmästaren gick ut ur salen med sitt klirrande verktygsbälte. Daniel gick tillbaka till sin plats och såg hur resten av klasserna flödade in i matsalen.

Snabbt blev tystnaden ett minne blått. Alla elever spred ut sig i tydliga grupperingar. Punkarna, Nördarna, sportfånarna, rockarna, de vanliga, de utstötta. Sen var det Daniel. Han tillhörde väl de utstötta.

Dock var han gillad tillräckligt mycket för att inte bli mobbad, det var istället han som mobbade.
Då kunde man undra varför han inte satt med mobbarna. Daniel ställde sig själv den frågan rätt ofta.

Aldrig något svar. iFlera elever lutade sig över borden som om de berättade hemligheter.

"Har ni hört om Erik?" sa en av sportfånarna med ett flin.

"Nej?

"Han har ju blivit bortrövad."

Den andra sportfånen lutade sig bak i stolen. "Okej? Vart har du hört det?"

"Jag bara vet."

"Du vet ingenting," sa han och kastade en servett på honom.

"Det är sant. Jag har hört det."

"Så vem har du hört det ifrån?"

De lutade sig närmre. Daniel hörde inte. Han vände blicken till ett annat bord som också verkade prata om det senaste skvallret. Daniel tog glaset och gick sakta till mjölkmaskinen för att lyssna in.

"Okej, så när såg du han senast då?" frågade en elev med fyrkantiga

glasögon, polotröja och slickat hår. Den klassiska nörden som bad om att få bli mobbad.

"Förra veckan," sa kompisen.

"Precis. Förra veckan lixom."

"Han är bara hemma och är sjuk. Som vanligt."

"Han är ju inte hemma. Hans morsan har ju ringt polisen."

"Va?"

"Det är sant."

"Vem har sagt det? Hur vet du det?"

De lutade sig närmre och viskade. Daniel kände frustrationen. Vem fan var det som läckte allt skvaller? Vaktmästaren? Mattanten? Daniel satte

sig vid sitt bord igen och försökte urskilja skvallret från sanning. Sist in i matsalen var Tim.

Han tog maten med sina nätta händer och satte sig också själv i andra hörnet. Tim, vilken jävla knähund. Han skulle alltid ha de finaste kläderna och dyraste klockan. Det var ingen tvekan om att han härstammade från en kapitalstark familjekärna. Det värsta av allt var att han var från Stockholm. Hur fan hamnade han här? Daniel tog med brickan till där man lämnade all disk. Mattanten stod mitt emot och sorterade disken.

"Håll dig i skinnet nu. Och var snäll mot Tim. Han är en bra grabb."

"Vet du vart Erik är? Jag har inte sett honom alls idag."
Mattantens blick flackade. "Jag vet inte? Han är väl sjuk?"
Hon vände sig om med disken. Daniel gick ut till skolgården och satte sig på en sten vid en liten skogsdunge som tillhörde skolgården. Skolgården var relativt stor.

Det var av öppen yta, stora gräsmattor och en central gammal klättervägg med flagnad färg och lösa plankor. Inga stängsel, inga gränser. Daniel satt med ritblocket och fortsatte att skissa drömhuset.
Tiden passerad snabbt på lunchrasten. Alltid för lite tid till att rita.

Det var dags för matematik. Klockan ringde och alla elever drog sig tillbaka in i den röda, låga byggnaden. Daniel tog sig in och väntade i korridoren på matteläraren.

"Han måste ha blivit kidnappad," sa Sandra. En populär brud från Daniels klass. En brud alltid omringad av mindre populära brudar. Sandra hade skapat sig själv en form av gravitation som lockade till sig krypande, desperata tjejer som ville få en sniff av popularitet.

"Nej. Han är hos någon kompis," sa Konrad.

"Vem då?" frågade Sandra

"Jag vet inte."

"En hemlig kompis?"

"Det är vad jag har hört."

"Jag tror också att han är kidnappad."

"Men seriöst? Du också? Är ni dumma i huvudet eller?"

Daniel förstod inte hur uppenbarligen falska rykten spred sig såpass fort och bli till sanning ännu fortare.

Erik, borta en dag och tydligen kidnappad. Fyfan. Skvaller och sanning blev till en och samma entitet. Det blev svårt att urskilja.

Matteläraren låste upp dörren och eleverna svärmade in till sina platser. Han var en mild man med rutig skjorta och sidoslickat hår av det tunnare

hållet. Han var en vandrande karikatyr av hur en mattemänniska såg ut. Daniel log okontrollerat åt hur han desperat kammat det flottiga hårstriporna över flinten.

"Okej, slå upp sidan trettiosex," sa Torsten.

"Kan matematik lära oss något om hur man räkna hårstrån på bästa sätt?"

Torsten harklade och var uppenbarligen obekväm.

"Som ni såg i läxan förra veckan kommer vi arbeta med ---"

"Det var en genuin fråga."

Torsten tog ett djupare andetag och samlade sig. "Daniel. Snälla. Jag vill hålla i lektionen nu."

"Varför har vi ens matematik? Det suger. Matematiken har inte räddat någonting."

"Matematiken har räddat allting. Utan den skulle vi inte ha någonting alls."

"Precis som ditt hår då eller? Vart var matematiken när det försvann?" Eleverna runt om skrattade. Den varma känslan pulserade tillbaka. Blodet rusade, dopaminet aktiverat.. Han kände sig viktig och sedd. Han kände sig fri. Det blev som att skuggan

försvann bakom hörnet, om bara för någon minut, det var värt varje sekund.
Torsten pekade på dörren. "Ut nu."
"Vad ska du göra?"
Torsten pekade på dörren i tystnad.
Daniel tittade på de andra som satt i tystnad. Ingen skrattade längre. Inte när det blev på riktigt. Glädjen späddes ut som mjölk i badkaret. Allt blev tunnare. Daniel reste sig och gick ut ur klassrummet med skammen kort efter. Hålet var alltid där, redo att suga in allting gott. Han vandrade längst korridoren tills han såg Rektorn komma gående.
"Daniel? Ska inte du vara i klassrummet?"

Daniel suckade och gick det andra hållet.

"Daniel? Vänta." Rektorn sprang ikapp. "Blev du utslängd?"

"Ska inte du vara den smarta här?"

"Borde jag vara det?"

Daniel satte sig på en bänk och fortsatte med ritningarna.

Rektorn stod bredvid med armarna i kors. Han var väl en okej typ. Inte lika töntig som de andra lärarna. De andra lärarna var som de döda, färska ur gravarna. Allt de gjorde var att stå av tiden. Det måste ha funnits en tid då lärare faktiskt brydde sig. Eller?

Rektorn lutade sig och såg på vad Daniel ritade. "Har du ritat länge?"

"Mhm"

"Visste du att arkitekter tjänar väldigt bra med pengar. Och du ser redan ut att kunna göra jobbet om du frågar mig."

"Minns inte att jag frågade."

"Burn. Aj aj aj."

"Då kan jag sluta skolan och börja jobba då istället menar du?"

"Jag vet att skolan ... suger."
Rektorn harklade sig och tittade sig omkring. Han lutade sig närmre. "Det är sant. Det här är inte direkt mitt drömjobb."
Daniel höjde ögonbrynet och tittade upp från ritblocket.

"Inte?"

"Finns roligare saker i livet än att hantera en skidskola som den här."

"Och hur hamnade du här då?"

"Lyssna. Om jag vore du så skulle jag vilja kunna tjäna pengar på det jag tycker är roligt. Det där." Rektorn pekade på blocket. "Det där är något du skulle kunna göra."

"Vad? Bli arkitekt?"

"Precis. Allt du behöver göra är att ta dig igenom det här skiten. Få okej betyg och sen kan du söka vidare till typ ... teknik och ---"

"Vad hände med Erik," avbröt Daniel.

Rektorn korsade armarna. "Tycker du matte är svårt? Jag kan hjälpa dig." Daniel reste sig av frustration. "Vad hände med Erik?"

"Varför skulle jag veta?"

"Du är rektorn, du vet väl ... saker? Bestämmer inte du allting?"

"Ingen bestämmer allting. Inte ens presidenten. Lyssna, vet du vad jag tycker." Rektorn suckade och tittade ut genom fönstret. "Jag tycker att du ska ta ledigt idag. Du har haft en tuff dag, du behöver vila." Han pekade på ritblocket. "Fortsätt med ritningarna. Du är duktig."

"Va? Får jag gå hem? Är jag avstängd?"

"Vill du bli avstängd?"

Daniel kände sig förvirrad. "Nej?"

"Dåså. Ta ledigt idag och kom tillbaka imorgon, utvilad. Tänk på vad jag sa. Allt du behöver är bara att ta dig igenom det här. Sen har du all frihet du vill. Titta bara på mig. Jag hatade skolan."

"Och så hamnade du i ett fängelse. Wow, vilken jävla frihet du fick."

"Tycker du skolan är ett fängelse."

"ja? Man måste ju vara här."

"Gå hem och vila. Kom tillbaka imorgon."

Daniel var fortfarande förvirrad, men han ville inte stanna en sekund längre om Rektorn skulle ändra sig. Vägen

hem var rak och snabb. Effektiv. Det tog inte mer än tio minuter att komma till porten. Samma port där han aldrig visste vad som väntade. Skulle hon vara på dåligt humör?

Glad? Sova? Arg? Dammsuga? Det var omöjligt att veta då det var utan mönster. Daniel samlade sig, klev in, gick sakta upp för trapporna, som att han gick mot sin bödel. Väl utanför lägenheten lade han örat mot dörren. Ingen dammsugning. Kusten var klar. Han tryckte ner handtaget och försiktigt öppnade dörren, i hopp om att han kunde smyga in.

Kapitel 3. Simhallen.

Det var lugnt, reklamen från teven tydde på att hon låg i soffan. Sovandes troligtvis. Med lite tur kunde han möjligtvis få lite andrum. Skorna ställde han försiktigt i skohyllan innan han klev in i sitt rum och satte sig på sängen. Han tog fram sitt ritblock och fortsatte på det perfekta huset. Lugnet kom över honom. Kroppen avslappnad. Det skulle strax försvinna.

"Daniel!" ropade Linda. "Är du hemma?"

"Ja?"

"Kom hit!"

Daniel suckade, lade ner ritblocket och gick till vardagsrummet där hon låg i soffan.

"Varför är du hemma? Blev du hemskickad igen? Säg för fan inte att du blev hemskickad igen."

"Vi fick sluta tidigare." Daniel vände sig och tänkte gå tillbaka till sitt rum. Det gick inte. Hon var inte klar.

"Vi måste handla mat. Jag fick lite pengar från Maggan idag."

"Måste vi nu?"

Hon gick till hallen och klädde på sig tröjan. "Vill du tjafsa?"

De tog på sig skorna. Linda låste dörren och han höll upp porten åt henne. De följde vägen tills den

delade sig. En väg ledde genom skolan, de andra ledde runt. Linda gick rakt fram som ledde genom skolan. Såklart hon gjorde det.

Troligtvis för att göra hans liv svårare än det redan var. Förhoppningsvis var alla på lektion. Förhoppningsvis skulle hon inte märka. Det var bara att följa och be till universum.

"Hörde du om Erik?" frågade Daniel i hopp om att avleda henne uppmärksamhet medan de gick förbi fönsterna. Alla var inne på lektion som tur var.

"Erik?"

"Han är tydligen borta."

"Juste ja. Lottas grabb. Är han borta?"

"Folk tror att han är kidnappad."

"Vem fan skulle vilja kidnappa honom? Han är bara hos någon kompis. Fan vad töntiga alla är. Herregud."

Linda tittade på fönsterna, troligtvis för att spegla sig. Hon upptäckte barnen i skolan sittandes vid sina bänkar.

"Varför är de i skolan?" Linda stannade och stirrade på Daniel. "Blev du hemskickad? Gjorde du något dumt igen?" Hon suckade. "Vad fan, Daniel. Varför ska du va en jävla lögnare för? Precis som din pappa." Hon gick vidare med raskare steg.

Daniel hängde på med vetskapen om att han var rökt.

"Jag fick gå hem. Rektorn sa att jag skulle gå hem och vila."

"Sluta ljug."

"Jag ljuger inte."

"Jag gör allt för dig. Och det enda du gör är att ljuga som en liten feg bögunge." Hon gick i tystnad en stund. "Du kommer få en fet jävla smäll när vi kommer hem. Jag kommer verka hur trevlig som helst när vi är på ICA. Men när vi kommer hem kommer du få en smäll. Fattar du?"
Daniel svarade inte och kände stegen bli som betong. Linda gick några

meter framför med sina typiska arga steg.

De kom fram till Ösmo centrum. En plats av depressiv nederbörd i form av inbitna mönster av att inte vilja se. Folk tittade men såg inte. Det var likt en glasskål. En skål med inga utgångar. Endast ingångar, vilket ingen kunde fly ifrån. Alla var fast.
ICA Ösmo. En mötesplats av varierad kvalité. Daniel tittade på den grålockiga kassörskan med tunga bröst som hängde ner till magen.

Det var plats där folk fastnade för evigt. Gunilla hade jobbat där så länge Daniel kunde minnas. Hennes dotter Astrid jobbade också där

ibland. Hon var nitton och snygg som få. Gunillas pattar hade hon fått också, fast i yngre, mer rundare form. Inte lika långt ner. Astrid jobbade där kanske tre dagar i veckan.

Mestadels för att hon hade fri passage att sno prima cigg. Eller ah, Gunilla snodde dem åt henne. Ryktet var att Gunilla blev avskedad efter att ha smugglat ut cigg med ett totalt värde av hundra tusen kronor. Astrid bodde inte längre hemma, ryktet var att hon flyttade utomlands för alla pengar hon tjänat på att sälja ciggen vidare.

Ciggen som sin mamma snott åt henne. Fin dotter den där Astrid.

Daniel hade ingen aning om hur Gunilla fick ha kvar sitt jobb efter hela ciggincidenten. Men där satt hon, pattarna till magen och allt. Hennes leende var dock bortraderat. Det var som att hon satt av tid.
Linda greppade en matkorg.

"Hämta mjölk," sa hon bryskt men i tillräckligt låg ton så att ingen skulle märka hennes illvilja. Det var det som var hela grejen. Hon maskerade sig såpass väl att ingen i hela Ösmo förstod att Daniel blev slagen hemma. Alla gillade henne till och med.

Daniel ifrågasatte inte. Han gick direkt till mejerihyllorna, greppade mellanmjölken och vandrade längst

gångarna i hopp om att hitta tillbaka till Linda. Frustrationen satte in. Hon skulle alltid försvinna. Daniel gick runt och letade febrilt med vetskapen om att hon säkerligen blev argare med varje sekund.

Han gick till frukten där hon brukade hänga för att snacka med personalen. Daniel stannade vid äpplena och såg ett hål i ett av dem. Ett maskhål troligtvis. Han stirrade på hålet. Det lockade. Allt han tänkte på var att få vara en insekt och kunna fly in i det. Att försvinna in genom mörkrets ridå.

Vidare vid charkdisken såg han en Polisman med händerna vilandes på bältet. Han stod i en konversation med

charkbiträdet. Daniel ställde sig vid chipshyllan, greppade en chipspåse och försökte se upptagen ut och lyssna in konversationen. Daniel hade nog aldrig sätt en livs levande Polisman förr. Polisverksamheten i Ösmo var tunn. Mestadels säkerhetsvakter runt skolan under nattetid. I filmer hade han sätt poliser såklart. Men inte på såpass nära håll att han kände doften av vad han trodde skulle vara mörkrostat kaffe från muggen. Men han kände doften av något annat, någon sorts juice. Måste ha varit något riktigt starkt citrusextrakt i muggen.

Det mörkblåa, tjockare tyget och den klargula texten gjorde svaret enhetligt. Det var en beskyddare av lagen.

Polisen var renrakad förutom en välvattnad, kraftingivande mustasch. Mörka ringar under ögonen innefattade betydelsefulla nätter och rynkan i pannan visade på hängivenhet. Det måste ha varit en Kriminalinspektör. Det var det han trodde iallafall. Polismannen höll upp en bild för charkbiträdet som skakade på huvudet. Vad gjorde polisen i Ösmo?

Han kunde räkna på fingrarna hur många gånger han sätt en polisbil köra förbi. Tre gånger. Och då var det bara

en förbifarande polisbil, ingen faktiskt polisman. Daniel såg hur andra närmade sig chipshyllan, säkerligen för att lyssna in så som Daniel.

"Vad pratar de om?" viskade en äldre, skallig man.

Daniel ryckte på axlarna.

"Är det om Erik tror du?"

Daniel ryckte på axlarna.

Mannens blick blev till irritation. Han fnös och gick därifrån. Om det fanns något med mer värde än guld så var det skvaller, och potentialen till att vara den primära ryktesspridaren av färskt skvaller. Det var en statuspelare alla ville uppnå. Att vara källan till något nytt och betydelsefullt blev som

en drog. Tigerburarna. En plats där de mest betydelsefulla människorna bodde inom den specialiteten. Ryktesspridarna. Det blev nästan som en sport med alltför hängivna anhängare. Polismannen gick vidare. Daniel drog sig tillbaka till kassorna där Linda stod väntandes.

Han gav henne mjölken. Linda såg såklart glad ut när de stod i kö. Ett påklistrat beteende för att vilseleda även de mest klarsynta skvallerbärare. Linda var en tydlig, etablerad karaktär i Ösmos samhälle. En kvinna av god karaktär och social status. Hon var populär, inte i karriären, men bland det vanliga folket, bland de utsatta. Hon

var relaterbar. Inte minst tack vare Daniel.

"Tjenare Linda," sa en tatuerad man.

Linda log tillbaka. "Tjenare fan!"

"Ska du med ut ikväll?"

"Vi får se. Jag har lite saker att fixa."

"Behöver du hjälp med nått?"

"Nej det är lugnt."

"Tjenare Daniel. Ska inte du vara i skolan."

"Han hade så mycket läxor att göra så han fick gå hem och göra klart dem," sa Linda innan Daniel kunde forma ord.

Mannen nickade. "Fan såg du snuten förresten?"

Linda tittade sig omkring "Snuten?"

"Ja? Han går runt och frågar folk grejer."

"Vadå för grejer?"

För en sekund verkade Linda nervös. Kanske för att hon skulle bli synad för det hon gjort mot Daniel. En dröm som aldrig skulle gå i uppfyllelse. Det var en dröm i dvala. En dröm under ytan, en reflektion att endast beskåda.

"Jag vet inte. Kanske om Lottas grabb."

Linda skrockade. "Han är bara hos någon kompis. Han kanske tältar i skogen. Du vet ju hur han är uppfostrad."

Daniel packade upp varorna som Linda snabbt tog över för att korrigera.
Linda gav honom en påse. "Gå och packa istället."
Frustrationen fylldes. Han gick till där varorna samlades, packade varorna och lät tankarna sväva iväg till platser där Linda inte nådde. Efter vad som kändes mellan tre år till fyra sekunder blev drogs allt tillbaka till verkligheten.
Kassen blev rykt ur hans händer med en hårt suck
Linda packade om hela kassen, vilket fick Daniel att känna sig helt betydelselös.

"Du kan inte ställa mjölken där fattar du väl," väste hon tyst så endast han

hörde. "Glöm inte bort vad som händer hemma sen," lade hon till. Klumpen i magen växte. Nervositeten bredde ut sig till att likna en förkylning. Det var så det kändes. Daniel och Linda var på väg hem. Daniel gick med medvetet långsamma steg då han också fick bära kassen.

Han låtsades att det var tyngden av kassen som saktade ner honom. Linda visste att det var en lögn. Dock var det bättre än ingenting. Linda var säkert tio steg framför. Det var oundvikligt. Så fort han klev innanför dörren skulle det ske. Den oundvikliga smällen.

Allt han tänkte på var sina husritningar. Allt som fanns kvar var att

fly inåt. Väl framme vid porten förankrades verkligheten till den enda sanna versionen. Daniel gick upp tre våningar med kassen.
Dörren var redan stängd. Det var ingen idé att lyssna efter dammsugaren. Han visste redan vad som väntade. Varför stängde hon dörren ens när hon visste att han vart kort bakom?
Daniel tog några långa andetag innan han klev in. Linda stod med stirrande blick, redo. Daniel vände sig för att stänga dörren. När han vände sig tillbaka till Linda så kom smällen tvärs över ansiktet. Den var skarp,

nedvärderande och frustrerande. Allt på samma gång.

"Hoppas du fattar hur bra du har det. Jag kunde ha lämnat dig på barnhem. Du har tak över huvudet, mat på bordet."

Daniel tog av sig skorna, blicken låg.

"Du borde vara tacksam. Istället beter du dig som en jävla horunge. Ingen respekt mot din egen mamma."

Linda öppnade skåpet och drog fram dammsugaren. "Jag ska göra allting. Ta hand om dig. Bli lämnad. Allt ska hända mig. Och vad får jag? En otacksam jävla unge. Du kommer inte bli någonting, Daniel. Hoppas du fattar det. Du kommer bli precis lika

äcklig som din farsa." Linda fortsatte sin monolog medan hon ryckte in dammsugaren i vardagsrummet och fortsatte där. Daniel gick in i badrummet, drog ner byxorna och satte sig på toaletten. Med ritblocket i knät fortsatte han att skissa på sitt drömhus. Ett hus utan de mörka fläckarna. Ett hus utan svarta tårar. Ett hus utan Linda. Den korrekta känslan gick inte att uppnå i hennes närvaro. Det var som att hans syre blev förgiftat.

Tiden passerade. Hur länge visste han inte. Dammsugaren hördes inte längre. Kanske hade hon somnat. TV-ljudet var på, det var positivt, då låg

hon iallafall i soffan. Daniel reste sig, spolade, tittade hur vattnet sögs ner i avloppet. Önskan om att också kunna sugas ner. Han ställde sig vid dörren och lade örat mot. Såpoperan var på. Han visste inte vilket utav dem. Det fanns många melodramatiska TV-program hon följde om dagarna. Daniel klev ut i hallen och gick till sitt rum. Hon låg inte i soffan. Hade hon gått ut? Nej.

"Daniel? Är du hungrig?" ropade hon från köket. Hennes röst normal. Han harklade sig. "Nej tack." Ljudet av tallrikar och bestick klingade och rasslade. "Jo klart du ska äta. Du ska snart till träningen."

Hon bar tallrikarna till vardagsrummet och ställde dem på soffbordet.

"Kom nu." Det var till och med glädje i hennes röst, som att allting var glömt och förlåtet.

Daniel kom in i rummet och satte sig i soffan. Det var ris, tonfisk och dill. En rätt han faktiskt gillade. Det var lättsmält innan träningen, vilket var tacksamt. Han lutade sig bak med tallriken i hand.

"Hörde du om polisen på ICA?" frågade hon.

"Mhm."

Hon tittade på Daniel. Hennes blick sökandes. "Är du sur?"

"Nej. Inte alls." Han gjorde allt för att inte påverka hennes humör. Allt han kände var bäst begravt.

"Okej. Bra," sa Linda.

"Vad var det med polisen?"

"Jag vet inte. Han frågar tydligen om Lottas grabb."

"Erik?"

"Ja klart som fan jag menar Erik. Vem annars?" Hon reste sig, satte i en kassett i VHS-spelaren. Alien två. En film han sätt många gånger. En film hon aldrig sätt klart.

"Jag har redan sätt den här," sa Daniel och suckade halvt.
Linda reste sig. "Så vi kan inte se den tillsammans? Bara för att du har sätt

den kan vi inte se någonting nu eller?" Hon gick och öppnade en glipa i balkongdörren där hon tände en cigg. " Inget vill du göra med mig. E son som vill undvika sin egen mamma."

"Jag kan gå till träningen själv vet du," sa Daniel i hopp om att slippa henne på varje träning.

"Klart jag ska med. En bra mamma är alltid med på sitt barns träning. Inget du kommer fatta förens du själv har barn."

"Jag är inget barn längre."

"Du vet ingenting." Hon fimpade ciggen och gick till köket med sin tallrik. Daniel satt kvar och åt upp det

sista. Filmen var kanske halvvägs igenom. Linda höll på med disken. Från köket spelades också Björk. Hennes favoritartist. Daniel kom ut till köket med sin tallrik och ställde den på diskbänken.

"Jag ville inte bo här vet du," sa hon med en cigg i käften medan hon svabbade tallrikarna med en smutsig diskborste. "Vi skulle bo i Stockholm. Inte i den här jävla hålan." Hon svabbade hårdare.

Daniel gick ut från köket till sitt rum för att undvika hennes potentiella utfall. Han packade simväskan och gjorde sig redo. Väl tillbaka i hallen såg han Linda stående vid köksfönstret i ett moln av

rök. Köksfläkten sög knappt upp hälften.

Han gick tillbaka till vardagsrummet, stängde av filmen och väntade i hallen. Hon klädde på sig med distans i blicken. Hennes välmående var som ett golv fyllt med tunna kex. Vart man än gick knastrade det. Hon låste dörren, de gick ut och följde samma väg de oftast alltid gick. En väg genom skolgården.

En väg han alltid hatade. Simhallen. En plats av sexuell laddning, muskelvärk och andnöd. En mötesplats för föräldrar att snacka skit medan deras barn hade huvudet under ytan. Daniel stod i duschsalen, till höger

stod en gubbe och sensuellt tvålade in sin rynkiga hud. En gubbe de flesta kände igen. En gubbe som inte gjorde något särskilt farligt, men han var av en annorlunda typ. Han tvålade alltid in sig lite för länge.
Efter Daniel duschat kom han ut i simhallen och satte sig på bänken för att invänta tränaren. De andra barnen satt och pratade med handdukarna över axlarna, kutade ryggar. Linda satte sig på en plaststol i hörnet där hon hade vidvinkel över hela simbassängen.

"Daniel, kom hit," sa Linda.
Daniel gick till henne. Hon höll upp ett par tajta Speedos simbyxor, som mer

liknade ett par trosor. Hela det manliga paketet synligt för total uppvisning, med endast ett tunt lager syntettyg över. Dock kunde man fortfarande precis se vart kuken låg.

"Du kan inte ha på dig dem där pösiga tältbyxorna längre. Du ser ut som en jävla tönt."

Daniel tittade på de nya Speedos badbyxor och skämdes bara att hålla i dem.

Niklas klev in, den mystiska simtränaren från Stockholm. Ingen visste vad som fick han att bosätta sig i Ösmo. Det fanns sanningen, en sanning där ingen visste. Sen fanns det Ösmos sanning. Ett genomgående

filter där rykten skapades till vad Ösmobona kallade sanningar. Den sanningen löd att Niklas var på flykt från maffian och bodde under skyddad identitet. Såklart vågade ingen fråga honom.
Niklas var benägen till att kunna se farlig ut med sina tatueringar. Fingrarna var belagda med kors och siffror.

Nacken var klädd med änglar och demoner. Armarna fyllda med skepp, namn och olika sorters variationer av Old School mönster. Det var en okej tränare tyckte Daniel. Han gjorde sitt jobb. Han pushade alla till sitt yttersta samtidigt som han raggade på de

snygga mammorna. Det kanske var därför Linda var där så ofta.
Daniel fick en hård klapp på axeln. "Vi kör om två," sa Niklas.

"Han ska ha på sig sina nya Speedos," sa Linda.

"Jasså?" sa Niklas med höjt ögonbryn och tittade på Daniel. "Ska du äntligen byta bort det där jäkla skeppsseglet?"
Daniel tittade på Linda med önskad empati.

"Sluta gnäll. Ska du tävla i fortsättningen behöver du ha såna. Gå och ta på dig dem, alla väntar." Hon tog fram en badmössa också.

Daniel såg hur de andra simkompisarna tittade på honom och småskrattade. Skammen var punkterande som konverterades till frustration. Den kapslades in. Vad annars kunde göras?

"Alla andra har badmössor," sa Linda.

"Lyssna på mamma nu," sa en av simkompisarna och skrockade med sin vän.

Daniel tog simbyxorna, badmössan, gick till toaletten och bytte om. Vid spegeln svor han för sig själv och kände sig naken av skam. Hur fan skulle han kunna gå runt med dessa? Visst, de var fler som hade liknande,

men inte alls lika korta i benen som dessa. Hela penisens kontur syntes. Innelårens mest blygsamma yta var naken för världen. Det fanns tjejer i simgruppen han gillade, vad skulle de tro? Han drog på sig badmössan och kände sig som en prostituerad kondom. Jävla Linda. Han önskade döden på henne. En död som aldrig tycktes komma. Han stod kanske fem minuter i toaletten framför spegeln tills det knackade.

"Hur går det?" frågade Linda. Daniel svarade inte, utan fortsatte att stirra sig själv i spegeln. Han öppnade munnen och tittade in i sitt svarta gap. Ett hål in i kroppen. Ett hål.

Det bankade igen. "Kom ut nu. Sluta vara en tönt."
Han svalde sin stolthet, aggression och hat. Allting trycktes ner långt i den oändliga kammaren. En plats dit känslor gick för att dö. Han öppnade dörren och möttes av hennes leende.

"Fan det ser ju bra ut. Nu är du som de andra."

"De andra har längre byxor. Varför köpte du dem kortaste för? Ser ju ut som ett par trosor."
Hennes leende försvann. Daniel blev nervös. Nu hade han strulat till det igen. Linda gick iväg till sin plaststol i hörnet.

Daniel kom ut i simhallen kort efter. Han kände sig som ett nytt djur på cirkus ingen sätt förr. Ett missbildat djur som alla rynkade näsan åt. Niklas nickade med armarna i kors. "Bra. Du kommer simma fortare iallafall." Han klappade ihop sina händer. "Bra! Då kör vi igång!" Daniel hoppade i vattnet bredvid sina simkompisar. Det var iallafall så de kallades. De var inga riktiga kompisar förstås, bara en titel. Vad skulle det annars kallas? Simkollegor? Daniel satte på sig simglasögonen och tittade på dagens schema över hur många längder uppvärmningen var. Det var

ett typiskt schema. 200 meter bröst. Vila 20 sekunder. 200 meter crawl.

Vila 30 sekunder. 200 meter rygg, vila 30 sekunder. 50 meter fjäril. Vila en minut. Sen allting igen tre varv. Det var uppvärmningen. En längd var 25 meter. Så 200 meter blev åtta längder fram och tillbaka. Det tog ett tag att bli bekväm med känslan att ha slut på luft. Han simmade med glidande, långa tag under vattnet. Vid varje möte såg de varandras kroppar. Alla såg Daniels könskontur.

Antar att det var rättvist. Han såg ju tjejernas bröstkontur. Fint var det. På så vis var det en speciell sport där man

hade synlig tillgång till en sorts bakvänd nakenhet.

Dock var det en konstform att stänga inne den kåta tonårshjärnan. Efter bröstsimmet pustade han ut vid kanten. Han tittade på klockan.

Den var lite över sex. Det skulle hålla på till sju. Efter tjugo sekunder sjönk han under ytan, sköt sig iväg med benkraften och gled säkert tio meter innan han startade sitt crawlsim. Ett simtag, två simtag, tre simtag, andas. Ett, två, tre, andas.

Ett två tre andas. Det intressanta var att simning var en passande sport. Allt ljud han hörde var vattnets brus. I bruset hade sina egna tankar fritt

spelrum. Han planerade vad han skulle rita. Hur han skulle förbättra huset. Efter 200 meter crawl stannade han för att vila. Väl vid kanten vände han sig och såg samma polisman som i ICA butiken. Mustaschen var distinkt och karaktärsingivande.

Polismannen pratade med Niklas och visade en bild. Niklas nickade och tittade på bilden noggrannare. Fler av Daniels simkompisar stannade för att hämta andan.

"Vad är det där om tro?" sa ena simkompisen.

"Erik, vad annars," sa den andra simkompisen vars namn Daniel inte brytt sig om att lära sig.

"Är det inte konstigt att Erik slutade simma en dag innan han försvann?"

"Är det?"

"Ja?"

"Varför är det så konstigt?"

Daniel orkade inte lyssna på skvallret och sköt iväg sig under vattnet som en torped. Efter ett par simtag såg han något på kakelbottnen. Han tog ett djupare andetag och simmade ner för att undersöka närmre. Det var ett litet, svart hål. Han lade sig platt på botten och drog fingertoppen över hålet. Det var ett sorts sug. Ett starkare sug än det borde varit från ett såpass litet hål. Hålet tycktes bli större. Kanske var det en inbillning.

Han simmade upp till ytan och vinkade mot Niklas som var upptagen med polisen. De andra simmade om Daniel och stötte till honom. Han simmade ner till botten igen för att titta vidare. Hålet var större. Sprickor spred sig längst kakelbottnen. Det vart bråttom att koma upp. Ett sug kändes, som om något sög honom ner.
Paniken drog till. Han bröt vattenytan.

"Alla upp ur bassängen!" skrek han.
Niklas och polisen tittade mot Daniel.

"Det är ett hål i bassängen!" skrek han.
De andra simkompisarna tittade sig omkring med sina huvuden under

vattenytan. Snabbt tog de sig upp på kanterna.

Det svarta hålet syntes tydligt under det klara vattnet. Det onaturligt svarta hålet som sög ner vattnet, likt hur en virvel uppkommer när en plopp dras ur. Samma hände i simbassängen fast i större skala. Alla stod på kanten med häpna blickar. Daniel såg hur vattenytan sjönk och tillslut, på några sekunder, allt vatten borta. Endast det svarta, gapande hålet, som perfekt maskinskuret i kaklet. Onaturligt.

"Måste vara ett slukhål," sa Niklas och tittade på Daniel med en sån där blick man inte kunde tyda. Var han rädd? Arg? Häpen? Niklas tittade på

hålet. De andra simkompisarna vände blickarna mot Daniel med samma oförklarliga blickar.
Linda gick fram till kanten och tittade ner. "Vad fan? Vad hände?" Hon tittade på polismannen som såg lika förvånad ut.

"Men vad fan hände!" skrek Linda. "Folk kunde ha dött!"

"Ett slukhål troligtvis," sa polismannen med trofast lugn och rapporterade in händelsen i radion.

"Betyder det här att vi inte kommer kunna träna imorgon?" frågade en pojke.

"Vad fan tror du?" sa Niklas och skakade på huvudet. "Jävla skit! varför

skulle det här jävla skiten hända nu för?"

Polismannen klev fram. "Vi måste evakuera simhallen. De lokala myndigheterna är kontaktade och kommer säkerställa området. Jag ber er återigen att utrymma byggnaden."

Daniel och resten av alla i simhallen drog sig till respektive omklädningsrum. Daniel duschade av sig och tittade ner i avloppsbrunnen, hur vattnet sögs ner. Mörkrets underrede. Det osedda under deras fötter. Tankar om infrastruktur kom ofta till ytan. Alla rör, ledningar och konstruktion under fötterna som bara

låg där i väntan på att falla ihop, brytas ner. Marken fick en ny sorts innebörd.

Marken kunde falla ihop.

Tänk om han sögs ner i hålet? Kanske skulle det ha varit något. Att få falla in i det okända. Daniel duschade aldrig naken. Han ville våga, men kände aldrig modet till att visa penisen fritt dinglandes framför andras betydligt större penisar. Kanske för att han stod utan en manlig förebild tillgänglig i sitt liv.

Kanske var modet bortraderat av hans degraderade självbild.

Han fantiserade om att pappas själ var någonstans nere i hålet. Någonstans i mörkret under marken. Att han vakade

genom hålen ingen såg. Han kände en trygghet i det okända under ytan.

"Daniel, kommer du eller?" sa Niklas stående i dörröppningen till omklädningsrummet.
Daniel fick tillbaka fokuset till verkligheten och gick in i omklädningsrummet efter Niklas.
Daniel satt på träbänken i tankar om hålet i simbassängen. Det kändes fel. Det kändes placerat. Eller var han bara vidskeplig? Känslorna trycktes ner bakom bom och galler.

Det fanns ingen tid att känna. Han klädde på sig och mötte de andra utanför simhallen. Polismannen stod utanför och pratade med de oroliga

föräldrarna med omättliga nummer av frågor.

Polismannen stod med samma lugn och säkerhet som alltid. Det var något Daniel såg upp till, personer med stadigt lugn, säkerhet. Polismannen och Daniel mötte blickar en kort stund. Polismannen nickade åt Daniel.

En sån där nickning som visade på uppskattning. Bra gjort, typ. Daniel hade egentligen ingen aning. Det var så han tolkade det. Linda gick iväg utan att ställa en enda fråga.

"Kom nu. Vi sak hem," sa hon med skarpare ton än vanligt. Hur kunde hon vara arg nu? Vad hade han gjort för fel? Han analyserade hennes ansikte

från medan de gick. Det var svårt att avgöra vilket humör. Hon kunde lika gärna vara stressad över andra saker. Var det hyran? Mat? Kanske var det mat han skulle få gå hämta senare. Kanske var det pengar han var tvungen att låna? Det var svårt. Hon gick med snabba steg, det gjorde hon alltid innan han skulle bli slagen innanför dörren. De kom till porten, klev upp för trapporna och Daniel tog ett tyst, djupt andetag.
Han klev in i lägenheten, stängde dörren efter sig och vände sig om. Inget slag kom. Linda satte sig i köket och tände en cigg. Hon grät. Daniel satte sig på en stol bredvid och lade

hans hand på hennes rygg. Hon slog bort hans hand och ställde sig vid fläkten.

"Varför sa du inte till innan?" frågade Linda och blåste ut rök.

"vad?"

Hon gav honom en käftsmäll med öppen handflata. "Sluta spela dum." Daniel höll inne gråten och ilskan.

"Varför tog du sån jävla lång tid på dig? Folk kunde ha dött. Ville du spela hjälte eller? Är det det som va grejen? Att spela en jävla hjälte?" Hon skrockade. "Du är så jävla patetisk."

"Va?"

"Säg va en gång till och du får en till smäll. Du skämde ut mig, fattar du

det? Eller är du lika du som din pappa var?" Hon fimpade ciggen i diskhon och gick till vardagsrummet.

"Vi behöver pengar. Du får gå till Maggan och låna."

Daniel reste sig och ställde sig i hallen. "Hur mycket."

"Vill du äta eller?"

Daniel suckade och ångrade det direkt efter. Linda reste sig från soffan och gick till Daniel i hallen. Hennes blick i full vrede.

"Varför suckar du? Vem är det som har tagit hand om dig hela tiden? Inte fan var det din pappa iallafall."

"Var det mitt fel att han dog eller?"

"Ja det var inte mitt fel iallafall."

"Varför tror du Maggan har pengar? Hon kommer inte vilja låna mer till oss."

"Du kommer inte hem fören du har fixat pengar. Jag ska inte vara den enda som får hem pengar till hushållet. Jag betalar allting för dig. Du är fjorton år nu. Du behöver bli vuxen."

Daniel ville sticka en kniv i henne. Det var som ett straff att födas. Som att Daniel var orsaken till allt ont i hennes liv. Varför ville hon ha kvar honom ens? Varför ville hon ens ta hand om honom om hon inte hade någon kärlek att ge. Hon var redan försjunken i det oigenkännliga

mörkret. Hon var redan under ytan. Hon kunde bara inte se det.

"Vad? Blev du ledsen nu? Sluta vara en jävla bög och fixa pengarna istället. Ta lite ansvar. Nu vet du hur jag känner mig varje dag. Men jag är ingen liten horunge som du bara för det. Jag tar ansvar. Jag betalar för dig. Jag försörjer dig."

Daniel tog nycklarna och lade handen på handtaget.

"Ah fly du. Som du alltid gör. Liten råtta är du. Feg som din pappa. Du är så jävla patetisk. Du kommer aldrig lyckas med något. Det är jag som ska göra allting i det här jävla huset."

Han öppnade dörren, stängde bakom sig och låste. Tårarna var precis bakom ögonen. Tårar blev till en svaghet han inte ville spegla sig själv i. Han behövde bli starkare, han behövde mer styrka. Han behövde bli en man.

Allt sögs ner i det svarta hålet inom honom. Ett hål som vuxit med tiden. Han saknade dagarna då han var barn, glad och oskyldig. Nu var allt gråare. Utgångarna var färre, världen mindre, syret fattigare, himlen lägre, stegen tyngre, hjärtat svagare.

Han lutade sig över muren som överblickade Viksängen IP. Det var skymning. Daniel klättrade ner för muren och gick till en liten dunge.

Hålet inom honom behövde näring. Det behövde något att svälja. Det var dags att testa om han kunde hitta den rätta känslan. Lite längre in i dungen hördes ett rassel och ett pip. Det var en till fågelunge.

Han tvingade in den i ett busksnår där den inte kunde fly. Med fågelungen i handen satte han sig i busken. Fågeln kvittrade, av ren skräck gissade han. Naturen hade sin gång. Allt han gjorde var av design. Evolutionen hade skapt alla varelser till kategorier. Dö och bli dödad. Daniel var endast en bricka i det evolutionära trädet, Rotad i vad han tyckte var en meningslös existens. Han klämde sakta

ihop handen och lät den svarta känslosaften rinna ut ur hålet inom honom.

Han lät sig själv känna något. Han visste inte vad. Han klämde hårade och försökte komma i kontakt med den borttappade känslan. Fågelungen pep. Han klämde hårdare tills något brast. Fågeln krossades under självhatets gravitation.

Pipet slutade. Han tittade i sin hand på den livlösa fågeln. Det svarta hålet var för starkt. De höll kvar allt som han letade efter. Allt var komprimerat till en oändlighet. Allt som inte sögs ner i hålet krokade fast sig i köttet medan de sakta drogs ner i avgrunden.

Han släppte fågeln till marken och lade sina knogar på liket och tryckte ner den döda fågeln allt han kunde. Han bankade med näven tills det bara var en klump av blod, jord och fjädrar kvar. Daniel torkade av sig skulden på några löv och kröp ut ur busken. Själen avhumaniserad, kastrerad. Maggan var hemma. Det lös från fönstret. Lusten att konversera var låg, men han visste att Maggan inte skulle döma honom.

Ståendes vid dörren höll han knogarna nära dörren en stund innan han knackade. Det brukade ta några sekunder. Hon satt troligtvis nerbäddad i sin fåtölj med stickningen. En lättsam människa var hon. Daniel

log smått innan hålet tog det ifrån honom. Dörren öppnades.

"Daniel, hej," sa Maggan vänligt men frågandes. "Kom in." Hon släppte in Daniel i den lilla lägenheten. Det fanns en liten hall, toalett och allrummet dör köket också var integrerat.

Litet, mysigt tyckte Daniel. Kulörerna dova. Mycket brunt och mörkrött. Ett dussintal växter utplacerade på omaka ställen. De hängde i fönstret, stod på golvet och bordet.

I kontrast till växterna stod det afrikanska träskulpturer i hyllorna. Såna där skulpturer med gigantiska penisar och hängande bröst. Daniel fick den

klassiska bohemkänslan. Kanske var det för att det alltid doftade rökelse. Daniel satte sig i soffan bredvid den primära fåtöljen.
Maggan tittade på Daniels hand. "Vad har du gjort? Slagits?"
Daniel svarade inte.
"Vill du ha bullar? Hemgjorda."
Daniel tittade på Maggan.
"Du ska inte lyssna på den där Göran. Han är ju en sån där jävla moderat vettu. Han tror inte nånting är hemgjort." Maggan drog fram en förstahjälpen låda och satte sig tungt bredvid honom som en stor kycklingmamma.

Daniel försökte resa sig men hon tryckte ner honom igen.

"Får se på din hand." Hon greppade den och kände på knogarna.

"Aj."

"Aj ja, precis." Hon sköljde med läkarsprit, satte plåster på de öppna såren, öppnade frysen och lade ett paket frysta ärtor på handen, varsamt.

"Så hur mycket vill hon ha?"

Daniel tittade på Othello brädspelet som stod i hyllan.

Hon reste sig och lade fram Othello på bordet. "Vi kör en runda. Jag gissar att du inte har bråttom tillbaka?"

Daniel suckade och lutade sig tillbaka avslappnat. Han kände sig säker där

inne. Han visste hur Maggan fungerade.
Hon blev aldrig arg, aldrig dömande eller nervärderande. Hon var den önskade mamman. Hålet tycktes krympa i hennes närvaro. Nästan till en grad där svaren möjligtvis syntes. Någon dag kanske. Hon placerade ut brädet och de tog spelpjäserna. Bullpåsen låg på bordet.

"Jag vet inte. Hon sa aldrig," sa Daniel med rotad skam.

"En femhundring då? Det borde funka tills Soclönen kommer." Hon lade femhundralappen på bordet. Daniel tittade på den med växande skam i kroppen.

Maggan lade femhundralappen i Daniels ficka.

"Varför är du så snäll? Efter allt som hänt i ditt liv," frågade Daniel.

"Empati är det enda rätta till att bli ett civiliserat samhälle."
Daniel vände Othello brickor.

"Daniel, livet är inte skyldig dig någonting. Alla svårigheter du överlever kommer bli din största tillgång i livet. Du kommer vara den som kan vandra båda sidorna."
Daniel sög in orden. Det var skönt att höra någon som inte pratade illa om honom som omväxling. Han var så van med Lindas monologer om hur

värdelös han var. Det kunde pågå i timmar.
Daniels blick landade på en bibel som stod i framkant i en av hyllorna. Den var tydlig i sin ålder med nötta kanter och slitage i lädret.
"Trodde inte du var religiös," sa Daniel.
"Efter vad jag gick igenom var jag illa tvungen. Det var det eller knarka ihjäl mig i en gränd."
"Så du tvingade dig själv att tro på Gud?"
Maggan skrockade. "Jag tvingade mig själv att se inåt."
Daniel förstod inte, något Maggan också kunde se.

"Vad tror du Gud är, Daniel?"
Han tänkte en stund innan ett svar bildades. "Ja ... Det är väl någon uppe i himlen? En högre makt kanske?"
Maggan vände sina Othello brickor. "Jag ska berätta för dig. Det är inte komplicerat. Gud är bara en reflektion av vårt eget handlande."
Daniel lade pannan i väck.
Maggan fortsatte. "Gud är vår egen reflektion. Bibeln är också bara en lång rad reflektioner av hur vi ska vara mot varandra. Gud är vi. Bibeln är som en mattebok, bara att svaren måste reflekteras fram och kan tolkas olika."
Daniel försökte processa idén.
"Så jag är Gud?"

"Precis. Du reflekterar över vad du gör. Hur du rör dig genom världen. Det är så Gud funkar."

"Reflektion." Daniel tänkte djupare. "Så du tror inte på helvetet eller himlen?"

Maggan skrattade gott. "Det är bara skitsnack för att skrämma idioter."

"Hm." Daniel hade aldrig hört den versionen av gud förr.

"Precis. Hur går det med ritandet. Har du blivit färdig med drömhuset än?"

"Nej."

"Du vet att du kan jobba som det väl? Arkitekt."

"Jo, men ---"

"Vadå men? Du måste följa dina drömmar. Drömmar är du. Varför tror du folk blir deprimerade när de inte följer sina drömmar? De nekar sig själva då. Utan drömmar är du döden, en skugga."

"Hur hittar man sin dröm då?"

"Du vet redan din dröm."

"Rita hus?"

"Du gillar väl att rita hus?"

"Ja?"

"Så varför inte göra en karriär utav det? Eller vill du bo i Ösmo som mig och smuggla cigg från Tyskland?" Daniel log och vände Othellobrickorna.

"Jag vet inte."

"Du vet inte. Du har något som andra önskade att de hade. En dröm. Det är halva inne. Fattar du inte det? Titta hur jag bor."

"Du bor ju mysigt. Du bor i eget. Jag önskar att jag kunde bo ensam."

"Du vill inte bo ensam."

"Varför inte?"

"För andra ger oss syfte att leva." Daniel fick svårt att ta in orden. Allt han ville var att bo på månen, själv och omgiven av kvävande tystnad. Han ville bort från det växande hålet som berövade. Det inbäddade mörkret tog redan allt. Mörkret tillämpade allt det kunde för att suga in det ljusa.

"Jag dödar djur," sa Daniel i hopp om att bli dömd. Han ville reflektera mörkret, spegla sig själv.

Maggan vände Othellobrickorna. "Hur känns det?"

Daniel tittade ner i bordet. "Jag vet inte än."

"Vad letar du efter?"

"Den rätta känslan."

"Vad är det?"

"Jag vet inte än."

Maggan la sin hand på Daniels rygg. "Jag förstår. Du bär på mycket.

Daniel ville gråta, men hålet lät honom inte. Det begravdes.

"Du har redan vunnit."

Daniel tittade på Maggan frågandes.

"Alla har gjort saker de inte vill reflektera över. Du reflekterar. Det betyder att du redan har vunnit över demonerna som drar ner dig."

"Hur blev du av med dina? Hur kan du vara så glad hela tiden?"

"Allt är ett val, Daniel. När jag låg i gränden i en pöl av piss och bensin såg jag en reklamskylt på en kvinna i underkläder. Jag låg och tittade på kvinnan i timmar tror jag. Jag grät. Jag gjorde pakter med både himmel och jord tills jag såg hennes ögon. Hennes ögon log inte. Det var då jag förstod att alla var lika fast som jag. Det var där allt vände. Nu är jag i Ösmo, bästa som kan ha hänt mig."

"Ösmo kan inte vara det bästa som hänt dig, Maggan. Seriöst?"

"Alla har en väg att gå. Det här var min. Din väg kommer leda till platser du drömt om. Men bara om du orkar hålla drömmen vid liv. Det är det allt handlar om. Hålla drömmen vid liv. Den är väldigt tung att bära på kan jag säga."

"Vad var din dröm?"

"Min dröm släppte jag för länge sen."

"Varför?"

"Jag är inte lika stark som du."

"Jag är inte stark," sa Daniel.

"Du är starkare än mig."

Daniel såg hur vek hon var i sättet hon andades och alla cigaretter hon rökt genom åren. Hennes hälsa kunde inte vara i gott skick.
Maggan skrockade. "Jag kommer inte dö om det är det du tror. Jag är en seg jävel."

"Är du inte rädd för döden?"

"Daniel. Du har inte ens börjat förstå det minsta av döden än."

"Min pappa är död. Det är ändå nått."

"Jag kan säga såhär. Världen är ingenting tills du träffar någon som betyder mer än dig själv. Då kommer du förstå innebörden av döden. När du förstår innebörden av döden

kommer du uppskatta livet. När du uppskattar livet kommer du tillslut uppskatta döden. Jag vet, det är mycket. Men tro mig. Jag uppskattar all död som har omringat mig. Du kommer en dag uppskatta att döden tog din pappa ifrån dig. Det kommer göra dig till något mer."
Maggan log och reste sig upp med tyngande stön. "Du förlorade, som vanligt." Han såg hennes valkar och hur svetten blötte ner hennes tunna linne som inte gav något till fantasin. Daniel tittade på Othellobrädan och rynkade pannan.

"Vill du prata mer så kan du alltid komma förbi. Men jag tro du måste

hem. Linda kommer nog inte bli glad annars."
Daniel reste sig och ställde sig vid dörren. "Vill du ha hjälp med något så ---"

"Ja jag säger till. Stick nu." Maggan pekade mot dörren och nickade. "Reflektera. Okej?"
Daniel klev ut och stängde dörren bakom sig. Den varma vinden svepte över huden. Det var som att tiden var annorlunda hos Maggan. Allt verkade enklare. Trots hennes dunkla lukt kändes luften klarare än någonsin där inne. Det var dags att röra sig hem. Det tog emot.

Allt han ville var att stanna tiden.

Han ville sova. Sova i månader. Han ville vila. Det gick inte. Livet kunde aldrig stanna. Livet stannade aldrig. Livet var alltid i rörelse. Det fanns bara en sak som stannade tiden. Daniel stod utanför porten och tittade upp. Köksfönstret lös.

Hon var hemma, vaken till och med. Han suckade med havets djup som börda över bröstet. Stegen upp för trapporna var som bundna med bly. Varje steg tyngre än det förra. Högst upp lade han örat mot dörren. Inget ljud. Kanske hade hon somnat.

Daniel öppnade dörren försiktigt, smög in och stängde lika försiktigt. Hon låg i soffan med ryggen utåt. På

soffbordet låg fotoalbumet. Sidan med Pappa låg uppe. Hon sov tungt, snarkandes.

Pengarna lade han på byrån, sedan smög in i köket och tittade in i kylskåpet. Hungern var skarp, men kylen tom. Det fanns bara lite mjölk han inte fick dricka och en ketchupflaska. I skåpet hittade han en påse nötter han tog med till sitt rum.

Klockan var rätt sent och han tände lavalampan. Sittandes i sängen tänkte han på Maggans ord. Det var dags att sova egentligen. Sin dröm. Han kände sig tvungen att lägga mer tid på den.

Han ville hålla den vid liv. Nacken blev stel efter att ha suttit och tittat ner

i blocket. Han tittade upp och såg något i ena takhörnet. En stol stående i taket. Den var uppochned förstås. I stolen satt en man, en varelse snarare.

En varelse klädd i svart kappa, svarta handskar och svart hatt. Ansiktet var dolt i skuggan av hattens breda ring. Endast det varma ljuset från lavalampan gav kontrast till varelsens existens. Rädsla var inte det första som aktiverades. Nyfikenheten slog rot. Daniel såg hur varelsen satt på stolen i taket utan ord eller utan hot. Den satt bara där, uppochned i taket. Daniel såg hur den drog fram en tjock bok. Efter några sekunder av det torra ljudet från penna mot papper rev

varelsen ut en sida och släppte ner den till Daniel. På sidan fanns något ritat.

Ett slarvigt ritat hål, som om en mentalpatient aggressivt gjort repetitiva cirkelrörelser.

Daniel förstod inte. "Vem är du?"

Inget svar.

Daniel höll upp pappret för varelsen och pekade på det. Ingen reaktion från varelsen. Daniel skrev på pappret och höll upp det. Pappret gled ur hans händer och upp till varelsens bok. Varelsen lade pennan mot pappret och skrev.

Daniel väntade med nyfikenhet och rädsla sammanfogat. Varelsen rev ut ett nytt blad som Daniel tog emot.

På pappret var samma hål ritat fast med små figurer som stod på ett led bredvid hålet. Daniel fick en fallande känsla. Han ville därifrån. Rummet tycktes krympa. Andningen blev tyngre. Han gick till köket och tog ett glas vatten. Ett ljussken lös upp köket. Daniel vände sig om och tittade ut i fönstret. Långt borta bakom skogens svarta siluett såg han hur ett massivt svampmoln av eld steg mot himlen. En atombomb? Ljuset var kraftigt, inget ljud.

Han såg hur en mur av eld kom mot honom, likt en gigantisk tsunamivåg. Allt var slut. Livets alla känslor strömmade genom honom. En tår rann ner längst kinden innan eldvågen sprängde sig igenom hela Ösmo som om det vore halmstrån.

Daniel öppnade ögonen och andades tungt. Nacken stel. Han tittade på ritblocket i sin famn. Klockan var mitt i natten. Han måste ha somnat. Med en suck klädde han av sig och lade sig under täcket. Det var svårt att sova. Sömnen kom aldrig, så han startade att frammana de familjära tankarna.

De familjära känslorna. Han tänkte på Linda och hur arg han gjorde honom. Ju mer han tänkt på henne ju argare blev han, och ju tröttare blev han. Det var nyckeln till sömn. Att bli arg och må dåligt. Det var så han lyckades somna fort. Det var så han fick sin vila.

Kapitel 4. Pindos.

Vägen till skolan var kort, kanske tio minuter från dörr till dörr. Skolrutinen var detsamma, inget han gillade. Om det fanns en alternativ väg skulle han tagit den. Dock hade han inget kontaktnät.
Pappa var död och Linda var så gott som.
Hennes själ saknades, hennes livslust bortskrapat. Han kände för henne ibland.

Han visste att hon led. Men han visste också att det hon gjorde var fel. Dock kunde ingen upptäcka det. Hon var en social kameleont. Djävulen i

förklädnad. Maggan visste lite, men inte hennes fulla räckvidd.
Linda stack in sin kalla hand rakt genom kroppen och plocka ut exakt vad hon ville. Det fanns ingen chans till att försvara sig.

Allt Daniel gjorde var att stänga in det viktiga. Stänga in det såpass djupt att hon aldrig skulle hitta det, likväl som han själv.

Mattematik. Han satt i klassrummet, längst bak. Alltid längst bak. Förmodligen hade Torsten gett upp hoppet om Daniel. Till en början fick Daniel sitta längst fram. Men med tiden hade Torsten ingen ork att utföra kampen varje dag. Istället fick Daniel

sitta av lektionen. Han skrev det han kunde.

Resten av tiden ritade han. Betygen skulle bli dåliga, det var alltid något lärarna ständigt tjatade om. Daniel visste att han inte skulle ha en chans i skolvärlden. Han skulle behöva hitta alternativa vägar. All hjärnenergi var utbränd. Det tog all livskraft att konsumera Lindas utbrott. Han lärde sig med tiden att absorbera alla hennes känslor som en slagsäck och trycka tillbaka sina egna. Att plugga blev till en väsentlig omöjlighet. Den sista skärvan av energi ville han lägga på något han tyckte om. Att rita hus. Inte att plugga.

"Daniel," sa Torsten och pressade sitt stripiga, flottiga hår med handflatan. "Lyssna nu."
Daniel suckade och nickade. Han kände ingen ork att vara rebell, bara att tiden skulle ta slut. Många gånger fantiserade han om hur det skulle vara att vara uppväxt med en icke våldsam mamma. Ofta undrade han hur det skulle kännas att ha energi, eller att vara i kontakt med sina känslor.

Han såg hur Tim skrev i matteboken med noggrannhet och fokus. Ett fokus som Daniel inte hade. Tim satt där som om världens alla bekymmer vek hädan för honom. Tim. Vilken jävla tönt. Rik familj utan märkbara problem.

Tänk om Daniel hade chansen att byta hjärna med honom, om bara för en dag. Att ha energin, att orka. Att kunna gå en dag utan att tänka på döden. Utan att känna sig lämnad.

"Daniel," sa Torsten med tydlig ton.

"Jaa. Jag lyssnar." sa Daniel irriterat. Torsten nickade och vände sig mot tavlan. Daniel försökte koncentrera sig. Det gick bara inte. Istället lotsades han skriva i matteboken, fast han egentligen ritade på sitt hus. Det var tyst, alla satt med blickarna ner i matteböckerna. Det kändes som om de var slavar till skolskrifterna, att deras blickar inte kunde slitas ifrån. Alla var som beslagtagna från frihet.

De bara satt där. Ingen pratade, ingen ens viskade. Det var helt tyst.

Torsten skrev på tavlan och kammade sitt flottiga hår. Daniel skrynklade ihop ett papper och kastade på personen framför. Daniel tittade på pappersbollen hur den sögs ner i ett litet hål som formats i golvet. Ingen reagerade. Hålet expanderade. Hjärtat dunkade snabbare. Ingen reagerade. Daniel reste sig.

"Hallå? Ser ni inte?"

Ingen reagerade. Ingen svarade. Alla tittade ner i böckerna.

"Hallåååå? Ni måste härifrån," fortsatte Daniel och backade mot fönstret. Hålet blev större, djupare,

mäktigare. Ett svart gap som ville sluka allting. Den ville ha Daniel, han kände det. Några av eleverna reste sig i ett slaviskt framträdande, gick mot hålet och föll ner handlöst utan motstånd, en efter en. Daniel var stel av rädsla. Han stod med ryggen pressad mot fönstret och såg hur hålet slukade dem alla. På bänken bredvid såg han en svart hatt och en lapp. Paniken sög tag i hjärtat.

Torsten vände sig om.

"Daniel. Det är din tur."

Daniel mötte Torstens urholkade blick.

"Daniel. Det är din tur," fortsatte han och tog av sig tröjan, vilket visade ett svart hål i bröstet på honom. Ur

brösthålet drog han ut ett långt rep och kastade ner det i det stora golvhålet. "Det är din tur."
Daniel gick sakta fram till kanten och stirrade ner i avgrunden. Hjärtat bankade. Klassrummet var tomt. Alla hade fallit ner. Daniel stirrade rakt ner i det kolsvarta och kände en sorts dragningskraft. Han ville ner med de andra. Lappen. Han vände sig om och tog upp lappen. Den var tom. Helt tom. Han vände sig mot Torsten.

"Daniel. Det är din tur."

Repet hängde ut från hans bröst och ner i hålet.

"Daniel. Det är din tur. Daniel."

Daniel lutade sig fram och tittade ner i hålets oövervinneliga dragningskraft. Det gick inte. Utan att tänka mer lät han sig falla handlöst ner i det oändliga mörkret.

Han försökte skrika men det var dovt.

Han öppnade ögonen i ett patetiskt skrik. En hand på axeln. Han tittade sig omkring och hur alla tittade på honom. Torsten stod bredvid med rynkad panna. Några fnissade. Några andra viskade.

"Daniel," sa Torsten med en hopplös suck. "Gå och prata med rektorn."

Daniel reste sig förvirrat. "Varför då?"

"För du kan inte sova dig igenom alla mina lektioner. Din pappa kanske borde lära dig ett och annat."
Några i klassen härmade Daniels patetiska skrik och skrattade.

"Tyst i klassen," sa Torsten kraftfullt och kammade sina flottiga hårstripor."Mardrömmar kan alla få."
Daniel gick gladeligen ut ur klassrummet med skammen hack i häl. Den svarta hatten, den var inte där.

"Daniel, stäng dörren."
Daniel stängde dörren. I förvirring och frustration gick han till rektorns kontor. Rektorn var inte där förstås. Han var aldrig där. Av tristess gick han ut på

den depressivt sparsamma skolgården. Kommunen hade glömt denna plats.

Det hade blivit till en tallös yta där eleverna roade sig själva på sina egna vis, i sina egna hörn med sina egna saker. Vissa tog med kritor hemifrån och ritade upp rutor på marken. Vissa andra stod i de oklippta buskarna och rökte, andra satt med spelkort och spelade om varandras läxor. Han tittade upp på gymnastiksalens byggnad. Den var stor och fyrkantig, som den borde vara.

Det fanns tid att döda, så han klättrade upp på skoltaket via en malplacerad papperskorg. Iallafall kadavret av en då den alltid var

söndersparkad av hormonfyllda, uttråkade tonåringar. Sedan tog han sig vidare upp på matsalens tak via några fläktboxar och stuprännor.

I turens anda var byggnaderna designade med sådan simpelhet att det var oundvikligt att eleverna klättrade upp. Sista biten upp till det högsta taket var den enklaste.

Det var via en stege som vaktmästaren aldrig orkade ta bort. Den satt där, och hade suttit där så länge Daniel mindes.

Solen sken med klarhet. Väl uppe på det svarta, halvmjuka taket tittade han sig omkring. Han var ensam. Skönt. Vanligtvis brukade ett gäng Emos

hänga där för att röka Marlboro och Camel och spela Vändtia. Mentollukten var alltid ett tecken på när de var på taket. Men det sket Lärarna i förstås.

Ingen lärare hade lusten att klättra högst upp på ett tak. De var inte tillräckligt rikstalförsörjda av kommunen för att skrika åt massa emobarn. De var redan utpumpade från alla otacksamma elever som sakta sög ut den sista livslusten. Daniel var en av dem, det visste han väl. Det var inte mycket att argumentera om på den fronten.

Han tittade ner från taket och såg Tim där nere med en sten i handen.

Jävla Tim. Alltid så präktig med sina rika föräldrar. Såklart att han skulle ha en arkitektpappa som kunde köpa allt han ville. Tim skulle aldrig våga kasta den där stenen.

Daniel hånlog tills Tim faktiskt kastade stenen genom en ruta. Ett krasch hördes då rutan gick sönder. Längre bort såg han Rektorn komma gående för att undersöka ljudet. Tim stod kvar som en idiot och bara stirrade på fönstret.

Daniel klättrade snabbt ner för stegen och hoppade ner för de resterande taken ner till marken. Det gick så snabbt så han vrickade foten

när han landade. Han sprang och rundade hörnet tills han kom till Tim.

"Vad fan pysslar du med? Rektorn är påväg," sa Daniel.

"Bra," sa Tim lugnt.

Daniel tittade bak och såg rektorn komma med arg blick. Daniel puttade Tim till marken och drog fram en liten fickkniv.

"Jävla nörd! Stick härifrån. Säger du till någon så kommer du dö! Fattar du?"

Tim reste sig.

"Fattar du trögt eller jävla böghora! Stick!"

Tim gick därifrån. Daniel pustade ut inombords, lade ner kniven och tog upp en sten.

"Trodde du och Tim va på bra termer," sa Rektorn.

"Han är en tönt. Han ska alltid störa mig."

"Störa dig?" Rektorn tittade på den trasiga rutan.

"Vad gör du här?"

"Vad fan ser det ut som?"

Daniel förväntade sig det värsta.

"Vad ska du göra? Ringa polisen? Lika bra. Jag vill ändå inte gå hem."

"Hmm." Han kliade skägget och rätade till sina allt för stora

glasögon."Trasiga rutor. Du vet att det är dyrt väl"

"Det skiter jag i." Daniel hatade rektorn innerst inne. Han såg ut att vara släkt med någon sorts adelsfamilj med sin rutiga väst, kavaj och pressade finbyxor. Han brydde sig inte om eleverna. Han ville säkerligen bara bort från Ösmo, som alla andra. Han var snäll mot Daniel ibland, men det var säkert bara för att han var pedofil.

"Kommunen skiter inte i det," sa Rektorn. "En ruta kostar fyrtal att byta ut. Det tas från skolans budget."

"Jag skiter i vad kommunen tycker."

"Jo, Jag önskar att jag också kunde skita i det."

Rektorn stod tyst en stund med samma lugn han alltid bestod av. Som en ensam ek på ett fält med fällda träd.

"Ska du ringa min morsa eller?"

"Nej. Jag ska lotsas som jag inte såg dig, på ett villkor." Rektorn visade sin handled där ett antik armbandsur satt med väderbitna läderremmar.

"Jag fick den här av min farfar. Den har gått i generationer ända sen första världskriget. Den kallas för skyttegravsklocka. Vet du vad det är?" Daniel tittade fundersamt på Rektorn. "Jag vet vad skyttegravar är ja."

"Det var väldigt opraktiskt att titta på sitt fickur förstår du. De behövde

båda händerna på sitt gevär. Men de var också tvungna att följa exakta klockslag för när de skulle rusa upp ur skyttegravarna till säker död. De stirrade på klockan och väntade. De visste att när visselpipan lät skulle deras liv ta slut. Så de var tvungna att hitta på något sätt så fickuret satt på armen istället. Så uppfanns skyttegravsklockan. Det sägs att det var där det första armbandsuret uppfanns. Mitt bland taggtråd, lera och döden."
Daniel tittade på klockan noggrannare. Det var ett runt gammalt fickur som var som inlagd något sorts läderfack med läderremmar rund om.

"Det finns något som sagts i generationer i min släkt. Tiden är något man aldrig kan få tillbaka. Det något man kan ge vidare. Jag förstod aldrig vad som menades med det."
Rektorn tog av sig klockan och gav den till Daniel. "Men jag tror du kommer göra det."
Daniel såg hur klockan inte alls visade korrekt tid. Den var många timmar fel.
"Är klockan trasig eller nått?"
Rektorn hjälpte att ställa om tiden. "En klocka är inte trasig för att den visar fel tid."
Rektorn såg smått bekymrad ut för en stund innan en lättnad sköljde över honom, som en förbannelse äntligen

lämnat kroppen efter många år. En plikt som fullgjorts. Daniel visste inte mycket om Rektorn. Inte vart han bodde, om han hade familj eller ens hans namn. Han hette bara rektorn i Daniels huvud.
Något I honom flöt till ytan. En känsla han inte var bekväm i.

"Jag vill inte ha din klocka," sa Daniel och kastade iväg den i skogen.
Rektorn nickade lugnt. "Du borde gå hem. Ta ledigt tills fredagen. Jag tror du behöver det. Jag meddelar de andra att du har blivit sjuk."
Rektorn gick iväg. Daniel väntade tills rektorn rundade hörnet innan han sprang in i dungen och hämtade

klockan. Han rafsade runt i buskarna. Med en lättnad hittade han den. Han satte den varsamt på armen och kände den snärjande tyngden av tidens arv. Den måste ha varit en fejk.

Varför skulle han annars ge iväg en såpass viktig arvode till Daniel? Skolans sämsta elev. Var det ett skämt kanske? Många tankar var i rörelse medan han vandrade hemåt.

Att få skippa skolan var inget han tackade nej till, speciellt inte när det blev tilldelat av rektorn själv. Daniel stod utanför porten och tittade upp. Fönstret var stängt, det brukade annars alltid vara öppet. Kanske var hon inte hemma. Eller så hade hon

bara somnat på soffan. Eller kanske död?

Det skulle vara något. Trappstegen var lika tunga varje gång han besteg alla tre våningarna. Han lade örat mot dörren. Ingen dammsugare. Hon måste ha sovit. Daniel låste upp dörren försiktigt för att inte väcka henne. Efter han kom in och låste dörren såg han något på byrån. En lapp. Det var en lapp från Linda.

Det stod att hon var iväg hos en kompis, och att det fanns lite pengar han kunde använda för att köpa mat. Det stod också hur mycket hon älskade Daniel med ett hjärta under. Daniel ville slänga lappen. Men han

visste att Linda skulle se den i soporna och säkerligen bli skitsur.

Han ville inte heller bara låta lappen ligga. Då kanske Linda skulle tro att han inte ens läst lappen. Med avsmak tog han upp den och satte den på kylen. Tvåhundra kronor lämnade hon.

Det var mer än han någonsin tänkt sig. En djupskuren skuld måste ha tärt på henne för att hon skulle ha lämnat såpass mycket pengar. Dock visste han inte vilken kille det var denna gång.

Förhoppningsvis ingen som hon skulle dra hem och knulla. Han hörde varje gång. Hon trodde att de var lika ljudlösa varje gång. En stängd vardagsrums dörr hjälpte inte. Han rös

av tanken. Han mindes det exakta ljudet av Lindas. Det var stön var inpräntat i hans minne. Ett minne han aldrig skulle bli av med.
Han stoppade ner pengarna i fickan i hopp om att äta något gott. Kylen var i närhet till tom. En fattig ketchupflaska, ett ungefärligt tomt mjölkpaket och ett magert med smörpaket.

Inga mackor. Daniel gick ut på balkongen och tittade till taggtråden. Den satt som den skulle. Man skulle kunna undra varför det fanns taggtråd virat runt balkongräcket. Det var enkelt. Stalker var ordet. Mordhot var ordet. Det var Lindas senaste ex.

Fyfan, det var ett sånt där ex som man trodde skulle bli något.

En förlovning kom till och med på tal. Tänka sig. Men ja, sen hände det. Han var tydligen en svartsjuk psykopat.

Det måste ha varit något med hur psykopater drogs till varandra. Kort och gott, de gjorde slut men han kunde inte ta det, så han blev en stalker i några månader efter. Han sa att han skulle mörda både Daniel och Linda.

De fick cirka trettio telefonringningar varje dag. De fick till och med polisbevakning i några veckor. Därmed taggtråden. Ryktet gick att han begått

självmord. Ingen hade hört av honom efter månaderna gick.

Kanske var det Linda. Hon hade ett flertal skumma kontakter som var direkt knutna till olika motorcykelgäng. Nej, hon skulle aldrig riskera att hamna i fängelset. Daniel var hennes allt. Det var iallafall det hon hävdade. Han sög in den friska luften och gick in.

Tomheten kändes förtjänad. Tystheten förankrad i tacksamhet. Det var något han saknat. Han drog på sig väskan, låste dörren, ner för trapporna och klev ut. Pizza var det självklara suget. tarmarna ville ha fett. En redig, flottig Ösmopizza. Det var inte de bästa pizzorna, men de gjorde sitt

jobb i att fylla tarmarna. Ösmo pizzeria var också där man fick de senaste ryktena.

Pindos var som en fattig, flottig nyhetsbyrå. Daniel gick den långa vägen runt skolan för att undvika klasskamraterna. Inte för att de brydde sig, men ändå. Pindos.

Den låg några meter bredvid ICA. En tam uteservering fanns tillgänglig. Dock var det insidan som den riktiga grädden kokades. Det var där allt skvaller jäste och spred sig som skabb mellan otvättade underreden. Daniel klev in och såg en av ägarna bakom degdisken, Aston.

"Tjenare Danne. Ledig från plugget eller?"

Han var alltid för högljudd för Daniels smak. Alltid för glad också. Varför visste han inte. Daniel tittade på menyn ovanför.

"Hysh hysh, jag fattar. Vart är Linda då? Jag saknar henne," skrockade Aston medan han kavlade pizzadegen med sina troligtvis otvättade händer. Nej, Daniel hade inget emot Greker. Det var bara så att Daniel hade många gånger observerat Aston och aldrig sätt honom tvätta händerna. Det var ögonfakta, inte rykte.

"Jag ska göra en pizza efter henne. Det kan du hälsa när hon kommer hem."

Aston och Ricardo, ägarna av Pindos, en riktig skvallerhåla utan dess like. Sur pizzasallad, billig öl och brända degkanter. Ägarna var de steriotypiska grekiska bagarna som förväntades att tas för autentiska Italienare, vilket man länge trodde att de var.

Tills ryktena svepte in. Pindos pizzeria var en plats där skilda mammor raggade upp skilda pappor. En plats där rykten blev till sanningar. En plats av mörk interiör, piltavlor och träbord. Det som sas på Pindos stannade absolut inte på Pindos.

"En Kebabpizza," sa Daniel och lade fram en färsk hundring."

"Fyfan. Har du börjat fått veckopeng nu eller?"

Daniel suckade inombords, tog sina bestick och satte sig vid ett hörnbord. Där hade han överblick över hela Pindos. Han såg baren, piltavlorna, spelmaskinerna och ingången. Han hörde inte allting, men såg med enkelhet när något saftigt bryggdes upp och var redo att spillas.

Då gick han till baren och tog vatten, som han också drack i baren för att lyssna in de färska skvallret. Tonläget var A och O. Var de tystlåtna var det allvarligt och lite mörkare. Var de

högljudd var lite enklare saker. Kroppsgester var också lika viktigt att titta på.

Allt berodde på ryktet och hur saftigt det var.

Daniel satt vid sitt bord och inväntade pizzan. Servitören Michael stod vid baren och snackade med en kvinna. De skrattade och såg ut att ha kul. Grejen med Michael var att han hade en tendens att inte hålla händerna i styr. Daniel såg ett mönster. Varje gång Michael pratade med kvinnor som tycktes finna honom rolig så blev han taffsig. Han grep henne om rumpan innan han gick tillbaka in i köket.

Kvinnan såg munter ut, men ingen visste bättre. Tafs var en del av livet inne i Pindos, kanske ville hon det. Allt var upp för spekulation. Pizzan var påväg. Michael kom med pizzan och ställde den graciöst på bordet.

"Låt smakerna landa naturligt," sa han alltid med en lätt bugning.

"Tack."

Michael gled smidigt tillbaka till baren och smörade på kvinnan igen. Daniel suckade inombords medan han skar pizzan i åtta bitar. Tv:n bakom baren visade fotboll. Pindos var fullt av supportrar. Den huvudsakliga polariseringen var mellan AIK och Djurgården.

Det så kallade Tvillingderbyt. Den oändliga rivaliteten mellan de båda lagen som grundades 1891. Det kunde bli slagsmål och djupskurna familjetvister på grund av dessa lag. Allt för att dessa lag låg som grund för folks identitet. Det blev snabbt en kultur, en sammanhållning, en tillhörighet. Alla ville tillhöra, så det var bara att välja i tidig ålder. Daniel kände aldrig en dragningskraft till fortboll. Fyfan. Han kunde faktiskt säga att han hatade fotboll. Dock förstod han varför folk drogs till det.

Det fick han förstås ljuga om. Han låtsades gilla det lag som behövdes för stunden. AIK eller DIF. Han tyckte

det var en patetisk ursäkt för människor att känna tillhörighet. Det kanske var deras sätt att fly. Daniel tog en pizzabit.

Blicken vilade för tillfället på Piltavlan där två äldre kvinnor stod. Kroppsspråket var inte till hjälp. Något ändrades. De gick närmre varandra. Daniel gick till baren och fyllde på sitt glas med vatten. Det var precis så han inte kunde höra dem.

Som tur var verkade skvallret redan ha spridit sig djupare in. En äldre karl med buskig mustasch och rutig skjorta vände sig om i stolen och såg mer bekymrad ut än road.

Det måste ha varit något riktigt mustigt. Ett prisbelönt skvaller. Kanske pratade de bara om Lottas grabb Erik. Möjligtvis. Nej. Det var något annat. Daniel smuttade på vattnet och lotsades som ingenting.

Längre bort i hörnet såg han Rektorn sittandes ensam med en stor stark i handen. Det var inget ovanligt. Han satt alltid ensam, pratade aldrig med någon. Han satt bara där med sin öl och skrev i sitt anteckningsblock.

"Du är Lindas grabb, visst?" frågade kvinnan som precis blev tafsad på av Michael. Hon sluddrade. Hennes andedräkt skarp. Det var inte ens kväll

och hon hade redan hunnit bli billig av importöl.

"Du vet, jag gillar egentligen inte att folk tar på min röv. Alltså, ta hellre på mina tuttar lixom. Dem har jag ju ändå opererat lixom. Titta." Hon tryckte ihop sina tuttar. Daniel tittade och ångrade sig direkt efter. Fan.

"Gillar du dem?" Hon fnittrade och drog Daniel närmre med sitt nakna ben. "Du vet. Du ser verkligen ut att kunna vara sexton. Du vet väl vad sexton betyder."

Daniel höll kvar i vattenglaset och försökte titta på vad de andra pratade om. Kvinnan vände tillbaka Daniels

huvud mot henne. Hon lutade sig närmre och viskade. "Byxmyndig." Det var det Daniel trodde att hon sa iallafall. Hon sluddrade ut orden som om klockan var 03 på morgonen. "Gillar du inte mina tuttar?" Hon tittade ner på dem. "Jag gjorde dem i Thailand. Extrapris. Jag skulle egentligen bli prostituerad där. De sa att jag skulle tjäna mycket pengar och bli en rik hemmafru. Allt jag behövde göra var att knulla fula gubbar." Daniel visste inte vad han skulle göra sig av med all information.

Med rusande hormoner tittade han på hennes tuttar igen och glömde helt bort att han hade stånd. Kvinnan lade

sin hand på Daniels lår och sakta drog handen över ståndet.

Daniel satt som frusen. Skam, kåthet och förvirring blandades till en riktig tonårssörja. En hormonsås, en kemisk explosion.

Kvinnan lutade sig närmre. "Vill du inte knulla mig? Du kan få göra det helt gratis." Hennes hand greppade Daniels kön. Andningen blev tyngre. Ingen såg förhoppningsvis.

"Gillar du det?" frågade hon.

Daniel reste sig och gick snabbt tillbaka till sitt bord. Det kändes olagligt det hon gjorde. Kvinnan tittade sig omkring, förhoppningsvis i jakt på någon äldre. Hon gick till

rektorns bord. Bra, då var hon upptagen.

Daniel kunde inte höra vad de andra pratade om. Den stora mannen med den rutiga skjortan reste sig upp och stod bland de äldre kvinnorna. Han sögs in i deras skvallerträsk.

Mannen stod med korsade armar och arg blick, som att han precis fick höra något bedrövligt. Dörren öppnades och in kom polismannen. Han klev in som om hela världens mörker följde efter honom, som en sheriff ute efter blod. Hans blick insjunken och mustaschen lika mustig som innan.

polismannens pondus fick de andra att verka som råttor i jämförelse. Lagens starka arm i kött och blod stod inne i Pindos. Han förtjänade inte att bevittna en sådan håla. Polismannen var inte som de andra poliser han sätt i filmer.

Den här mannen var jordad. Äkta på något vis. Daniel såg alla år av slit bakom hans ögon. Det kanske var hur han stod med halvkutad rygg, som att han inte längre orkade visa sig stolt över sitt yrke, som att han sket i vad folk tyckte. Allt han ville var att hitta mördaren. Allt han brydde sig om var sitt uppdrag.

Ja, mördaren. Daniel var säker på att det var en mördare lös i Ösmo. En kidnappare skulle ju har ringt och bett om en summa pengar. En del av honom ville att mördaren skulle ta Linda, en annan del ville försvara Ösmo. All visdom han fått kom därifrån trots allt. Det var svårt att se vad polismannen ville. Han visade en bild igen. Aston tittade på bilden och skakade på huvudet. Polismannen klev in i hjärtat av Pindos.

Folk vände blickarna. Han stod där med sin höga jackkrage och händerna djupt i fickorna, hans blick svepandes. Tillslut satte han sig vid baren. Daniel klunkade i sig allt vatten så han kunde

återigen fylla på vattenglaset.
Polismannen vände sig mot Daniel och visade bilden.

"Har du sätt den här pojken?"
Daniel skakade på huvudet.
Polismannen suckade. "Den här hålan kommer aldrig bli sig lik."

"Vad menar du?"
Han lutade sig närmre. "Två barn borta. Ingen misstänkt. Inga spår. Tror du att det är över än?"
Daniel svarade inte. Polismannen vinkade dit Aston.

"Har ni äppeljuice?" frågade polismannen.

"Öhm, nej inte direkt."

polismannen suckade djupt vilket verkade göra Aston nervös. "Michael!"

"Vad?"

"Gå och köp äppeljuice."

"Va?"

"Fattar du trögt eller?" Gå och köp äppeljuice till polisen."

Michael tittade på polismannen och gick snabbt iväg.

Daniel gick tillbaka till sin plats och åt upp sin sista slice. Polismannen satt kvar.

Daniel hörde de två männen bredvid snacka. "Hörde du om Pontus?"

"Nej? Vaddå?"

"Hörde hur Freddan sa att Pontus aldrig kom hem efter skolan."

"Men är inte den familjen lite konstig?"

"Jo men Pontus är ju en okej grabb."

"Vad tror du har hänt då?"

"Ingen vet. Freddan sa att han måste ha blivit kidnappad."

Mannen skrockade. "Låter inte troligt."

"Nej. Han har säkert bara rymt hemifrån."

"Brukar han det eller?"

"Jag vet inte."

"Men vad sa Freddan?"

"Han vet lika lite som vi. Han vet bara att Pontus aldrig kom hem efter plugget."

"Men vad fan. Samma som Erik då?"

"Precis."

"De kanske har rymt tillsammans?"

"På olika dagar?"

"Ja? De kanske ska till samma plats?"

Daniel reste sig och dukade av. Han hade hört tillräckligt. Ryktet gick bara i cirklar utan något nytt. Pontus var borta, precis som Erik. Daniel visste inte mycket om Pontus, bara att han var lite av en nörd, han gillade brädspel. Erik var mer av en sportfåne. Så det kändes konstigt att de två skulle ha gjort en rymmarpakt ihop.

Nej, det måste ha varit en mördare. Daniel kände sig säker på den saken. Den var ju ändå en polis i Ösmo som

gick runt och frågade folk. Det måste ha betytt något.

Två dagar till sen var det äntligen sommarlov. Två dagar. Dock fick han vara hemma imorn. Vad skulle han hitta på? Fredag skulle han behöva komma på avslutningen förstås. Sen var han fri i två månader att göra vad han ville.

På vägen hem försökte han släppa tankarna om Pontus och Eriks försvinnande. Istället fylldes huvudet av hur han skulle kunna rymma hemifrån själv. Skulle det ens gå? Jobba skulle han ju inte få göra.

Han var fast. Fyra år till, sen kunde han rymma. Han tog en annan väg

hem. En längre väg som gick förbi lite skogsdungar. Han skulle komma hem till en tom lägenhet. Det var dags att gå på jakt efter den rätta korrekta känslan. Längre in i dungen hade han turen att se två stycken igelkottar. Snabbt sprang han fram till dem. Som väntat rullade de ihop sig till en boll. Med försiktighet förde han in dem båda i väskan med hjälp av en pinne och begav sig hemåt. Väl utanför porten tittade han upp på köksfönstret. Det var stängt. Bra, då var hon inte hemma. Köksfönstret brukade annars alltid vara öppet.

Han låste upp dörren, klev in och stängde bakom sig. Väskan ställde han

i badrummet. Igelkottar, vad åt dem? Frukt kanske? Daniel skar ett äpple i små bitar och la i en skål. han klev in i badrummet, stängde dörren och öppnade väskan och hällde ut igelkottarna. Han satte sig på toalettlocket och ritade vidare på sitt hus.

Det hände inte mycket på de första tio minutrarna. De kom iallafall ur sin bollform. De nosade mest runt utan bekymmer. Han tog dem från deras hem. De var iallafall två. De hade varandra. Hålet inom honom var djupt.

Allt låg under lock. Tankar om framtiden spelades upp som på kasettband, om och om igen.

Det han såg var ingenting. En framtid av blankt papper i havet. Daniel kände sig inte duktig på något. Inte skolan, inte simningen, inte hemma.
Ingenting. Vad skulle han bli? Allt som fanns kvar var att komma på någon form av plan. En lösning.

Han tittade på igelkottarna hur de försökte förstå sin tillvaro. De hade troligtvis aldrig vandrat på kakel förut, aldrig varit inne i en lägenhet eller bevittnat ett badkar.
De hade ingen aning om att deras existens hade ändrat riktning. Daniel visste att de inte skulle lämna rummet. Hans fundament för empatin var hålslaget. Inget kunde betunga det

som redan var under ytan, påväg mot botten.

Allt han ägde var under ytan. Allt som bestod var av den mörka sanddynan av döda drömmar och tom sorg. En evig havsbotten av kadaver. Han satte på vattenkranen och lät badkaret fyllas upp. Efter tog han båda igelkottarna och lade dem i vattnet, ovetandes att de kunde simma. Han trodde först att de skulle sjunka. Såklart de kunde simma. Alla djur kunde väl simma.

Igelkottarna simmade längst kanterna. Tiden gick, en timme gick och Daniel tröttnade. Han hämtade ett grillgaller som han placerade över ena

igelkotten, långsamt tryckte han ner den under ytan. Den andra igelkotten simmade längst kanten i ett försök att komma upp. Daniel tittade noggrant på igelkotten under gallret hur den tillslut slutade kämpa. Den sög in vattnet i ett krampaktigt beteende.

Daniel lyfte gallret och såg hur den livlöst flöt i vattnet. Döden hade gjort sitt. Det han ville fånga blev istället något han aldrig kunde behålla. Känslan kom aldrig. Kanske för någon sekund, men hålet tog den direkt efter. Han ville känna det igen. Gallret. Nästa igelkott.

Han dränkte den andra med gallret och såg hur den tillslut sög in vatten i

lungorna. Daniel plockade upp de båda livlösa igelkottarna och lade dem på toalettlocket. Länge tittade han på dem, innan han bestämde sig för att slänga dem i soporna.
Ingen skulle få se vad han gjort. Ingen skulle få veta hans akt av döden. Han knöt ihop soppåsen, låste dörren och gick ut till sophuset.

Efter soporna var slängda tänkte han på Maggan. Han ville prata med henne. Han behövde förklara för henne vad han gjort. Klockan var inte allt för sent, hon var alltid vaken sent. Daniel stängde ut tankar om att han var en djurmördare, en dödgivare.

Känslan kom, men inte i den mån han tänkte sig. Han visste att det var fel.

Han mådde inte heller bra utav att göra det. Men hålet var fortfarande kvar. Daniel stod vid Maggans dörr och knackade. Ingen öppnade. Han knackade hårdare av frustration. Fönsterna var fördragna. Han knackade igen. Daniel tittade sig omkring och kände i handtaget. Dörren öppnades. Daniel klev sakta in och stängde efter sig.

"Maggan? Är du hemma? Du borde låsa efter dig."

Inget svar.

Daniel klev in i vardagsrummet och såg Maggan liggandes på golvet med en stel blick upp i taket.

"Maggan?" Daniel gick fram och såg något mer. Ett hål i hennes bröstkorg. Ett svart hål utan blod eller ben. Bara ett svart hål, inte mycket större än en näve. Hennes blick var onekligen utsugen av liv. Livet hade lämnat henne. Men hur? Vad var det för hål i henne? Det såg onaturligt ut.

Daniel stod fastrotad i vetskap om att han aldrig skulle få prata med henne igen. Vetskapen om att han inte fick berätta sanningen för någon igen. Hon var hans spegel till verkligheten, hans bollplank till existens. Var detta

ett straff? Var det ett öde designat för han själv? Var det en resa med syfte? Var det Gud? Var det hans mening? Daniel stod i en tvetydig förundran om hur Maggans död skulle påverka hans eget liv.

Två specifika känslor bredde ut sig likt smält smör i en het stekpanna. Det var sorg. Inte sorg för hennes skull, utan för han egen. Den andra var ilska. Ilska för att han inte kunde berätta om det han ville säga. Han var förevigt fången i en bur av tysthet. Som i ett sorts ofrivilligt celibat. Ett celibat för sanningen. Där låg hon.

Maggan av Ösmo. Kvinnan som likväl kunde varit hans egen mamma.

Linda skulle bestå. Hon skulle vara den som överlevde. Daniel kände den bittra verklighetens vätska rinna över honom. Klibbig som honung och surt som hockeypulver.

Han satte sig på knä bredvid Maggan och tittade på det svarta hålet i hennes bröstkorg. Det kom som en sval viskning, han visste inte vad det var. Men det var något mjukt och behagligt. På samma gång var det outforskat och brännande. Något med hålet fick honom att vilja utforska mer. Försiktigt höll han ut sina hand och fällde ihop fingrarna till en kon. Det var dags att se vad som fanns.

Sakta förde han ner sin konformade hand i hålet. Han visste inte vad han förväntade sig. Kanske något klibbigt. Blod möjligtvis. Till sin förvåning kände han ingenting av den sorten.
Handen fördes ner längre tills handleden och en bit av underarmen försvann ner i hålets mörker. Ljuset från ovan kunde inte ens lysa upp något. Hålet hade som en ogenomtränglig skugga. Väl inne i Maggans bottenlösa bröstkorg kände han något. Fingrarna slöt sig kring objektet och han drog upp handen. Det var något vått, varmt.

Som en blöt lerklump inlindat i tunt nättyg. Han drog upp lerklumpen och såg hur något satt fast i den. Det var

en sorts navelsträng som inte tycktes ta slut.

Han fortsatte att dra upp mer av navelsträngen tills han tröttnade, det var oändligt. Det var som att dra i ett halt korvskinn. I köket tog han en kniv vilket han skar av navelsträngen med. Ut rann det en klumpig vitgul sörja som liknade risgrynsgröt och sårvätska. Det stank något ovärdigt, som åldrad smuts bakom öronen, svampig bakterieodling i navelhålan och otvättat sår.

Han tappade klumpen och tittade på sina händer. I badrummet skrubbade han händerna frenetiskt med tvål, handsprit, balsam och allt han kunde

hitta. Tankarna snurrade. Tänk om han skulle bli misstänkt? Tänk om han skulle bli fängslad? Kanske var det positivt. Då skulle han få komma iväg från Linda. Han tog en påse från köket och lade ner den oidentifierade klumpen där i. Den var fortfarande varm och blöt.

Navelsträngen hängde ut från Maggans brösthål likt en död, blek orm. Daniel backade till hallen där han såg väggtelefonen. Det tog inte länge innan han förstod vad som behövde göras. Han greppade telefonen från väggen och slog 112. Samtalet var kort. Polisen var påväg.

Daniel klev ut från lägenheten och vandrade fram och tillbaka längst vägen för att se om han såg polisbilen. Fem minuter. Ingen polisbil än. Kanske trodde dem att han skämtade? Nej det kan inte stämma. Daniel tittade på klockan han fick utav rektorn.

Kanske hade den mustiga mustaschpolismannen fått larmet. Men då borde han varit där för längde sedan. Han var ju ändå i krokarna. Daniel visste inte ens vad han hette. Ville han veta? Fem minuter till gick innan han såg en polisbil svänga in på vägen som ledde till tigerburarna.

Två poliser klev ut ur ambulansen. Båda kom fram till Daniel med

proffessionalitet, men ett tydligt eftersläp av slitage. De hade båda mörka ringar under ögonen men stod med godhet i själen.

"Hej, Daniel var det va?" frågade en av poliserna.

"Ja. Hon ligger där inne."
Daniel pekade på dörren som ledde in till Maggans lägenhet.

"Jag heter Olof och det här är min kollega Ulf. Finns det någon mer där inne? Eller något farligt vi behöver veta om?"

"Nej. Bara Maggan."

"Vi ska kolla läget. Vänta här ute."
En av poliserna stannade kvar med Daniel. Den andra gick in. Polisen som

stod kvar med Daniel såg besvärad ut med sina händer vilades på bältet. Det tog inte länge förens den andra polisen kom ut igen med rynkad blick.

"Du sa att du ville rapportera en död kropp, inte sant?"

"Ja?"

"Nu är det ju så, Daniel, att det finns ingen kropp där inne. Dock finns det ett sånt där..." Han stod i tankar med handen på hakan. "Anders, vad fan heter det?"

"Vad?"

"Ett sånt där hål i marken."

"Ett slukhål?"

"Precis."

"Ett till? Som i simhallen?"

"Mhm."

Daniel följde poliserna in. Väl inne i rummet såg han hur ett slukhål hade formats mitt i vardagsrummet och dragit ner det mesta i rummet i det svarta gapet. Dock var slukhålet som perfekt, onaturligt laserskuret. Ett perfekt hål, precis som i simhallen. Olof lyste ner med ficklampan.

"Fyfan."

"Hur djupt är det?" frågade Ulf som stod lite på avstånd.

"Kan inte se botten. Kom och titta."

"Nej jag står bra här."

"Vad är det här för jävla skitställe. Först barnen nu massa jävla hål," sa Olof.

"Jag vet inte. Vi får ringa hit dem där geologerna som hade hand om simhallen. Det här kan inte vara normalt," sa Ulf och kom något steg närmre.

"Få hit Blomberg också."

"Blomberg? Inte han."

"Jo han. Han kanske kan pussla ihop nått vi missat."

"Vad finns det att missa? Det finns inte ett enda spår."

"Blomberg kommer hitta nått." Olof vände sig till Daniel. "Du sa att någon hade dött här inne?"

Daniel nickade. Polisen kliade hakan och suckade. "Vi får nog kalla hit Brandkåren. Vi måste se om vi kan få

upp henne på nå vis." Han suckade. "Vi kommer behöva evakuera hela den här byggnaden." Han tittade på Daniel och nickade. "Du kan gå hem. Vi har läget under kontroll."

"Tror ni hon är där nere?" frågade Daniel.

Olof tittade ner i hålet. "Jag vet inte. Vi får skicka ner någon som kan kolla läget. Om det ens är möjligt." Olof vände sig till Daniel. "Du behöver gå härifrån nu."

"Hur vet du att det är en kropp där nere?" frågade Ulf.

"Jag vet inte, ungen sa ju det."

"Så du litar på det? En unge?"

"Men va inte sån nu. Gå ut och spärra av området.
Daniel gick ut ur lägenheten medan Ulf spärrade av området. Grannen Göran tittade ut med armarna i kors. En till dörr öppnades där Sören klev ut i sin fläckiga morgonrock.

"Vad är det som händer?" frågade Göran. "Har ni hittat Erik? Eller Pontus?"

"Vi håller på att spärra här. Vi skulle uppskatta om du stannade inomhus," sa Ulf medan han lindade ut avspärrningstejpen.
Göran stod kvar. "Är det en brottsplats?"

"Vi vet inte än."

"Ni vet inte?" Göran skrockade. "Ni är ju för fan poliser, ska inte ni veta det?"

"Jo tack."

"Det är säkert den där jävla Daniel," gnällde Sören, pekandes på Daniel med sitt beniga, håriga finger. Polisen verkade inte bry sig mycket om vad Sören sa. De hade troligtvis hanterat ett multital av alkoholister i sina karriärer.

Daniel passade på att dra iväg innan någon påpekade på vad han hade i påsen. Det skulle inte gå att förklara, därmed var det enklare att bara gå sin väg. Det var ju det polisen ville. Daniel kom hem, stängde dörren bakom sig

och låste. Han satte sig vid köksbordet med en överhängande tomhet. Ett sorts skingrande, ett misslyckande. Maggan var inte bara död, hon var borta.

Något tog henne. Jorden tog henne. Omständigheterna krävde svar på frågor som inte existerade. Någonting under marken. Allt kändes tyngre. Illamåendet kröp upp från magsäcken. Daniel sprang till toaletten och kaskadspydde. Han kräktes så mycket att tårarna rann utan tillhörande sorg. Endast kräkningar och tomheten ägde rum.

Det var som att tomheten hade klor och grep sig fast i lungsäckarna.

Maggan var borta. Daniel torkade sig och satte sig vid köksbordet. Blicken låg på objektet i påsen.

Han tog ut den blöta lerklumpen och lade den på ett fat på bordet. Den dröp av genomskinlig vätska. Lukten var av bördig jord, gammal frukt och blod. Den var varm, fuktig. Han ville vrida ur den som en disktrasa men vågade inte.

Den låg där i sin stinkande form. Vad skulle han göra med den? Sov han? Nej. han var klarvaken och ovetandes i vad som skulle göras. Han tittade på sitt armbandsur.

Varför fick han det ens? Frustrationen kvävde allt annat medan han

betraktade klockan. Undrar om den gick att sälja? Nej. Den var historisk. Tid var något man kunde ge vidare. Menade han det bokstavligt talat?

Daniel kände förakt och förundran på samma gång, som ett giftemål byggt på lögner och passion. Linda skulle troligtvis inte komma hem förens senare på morgondagen. Han hade tid att reda ut vad han skulle göra med objektet. han skulle behöva gömma den. Han gick till sitt rum och satte igång sitt playstation. Spelandet blev som en paralys för hans tankar. Det blev som en pausknapp, en sorts inre frid där han inte behövde bearbeta eller förtränga dagens känslor. Han

lutade sig tillbaka och lät hjärnan slappna av. Allt blev till en fridfullhet endast tv-spel kunde ge honom.

Badkaret sattes igång. Daniel pausade spelet. Det var bara han hemma. Han kanske missade Lindas hemkomst i sin mentala dvala. Han gick till köket för att kolla till klumpen. Den låg inte kvar på fatet, endast rester av vätskan. Bakaret fortsatte att låta. vattenkranen lät som en fors. Lindas skor var inte i hallen, så det kunde inte vara henne. Han klev in i badrummet och tittade på badkaret. Vattnet var nära att rinna över kanten.

På botten av badkaret under vattenytan låg den. Objektet,

lerklumpen. Han stängde av vattnet och stoppade ner handen, men brände sig rejält då vattnet var skållhett.

Objektet var svartare än vanligt. Efter en stund blev den porösare och löstes upp i vattnet likt en badbomb. vattnet blev snabbt till en svart gegga. Daniel backade till handfatet och såg hur vattnet blev trögflytande som tjära med brännande doft. Han tittade närmre, ytan tycktes ha stelnat. Vid beröring var ytan tunn, krispig.

I taket såg han den svartklädda uppochnedvarelsen sittandes i stolen med sin tjocka bok i famnen. Även uppochner satt hatten kvar på

huvudet. Inget av kläderna hängde ned som om gravitationen inte fanns.

Ansiktet var dolt i mörker trots ljuset från ovan. En utriven sida föll ned som Daniel fångade. Det var svårt att tyda vad som var ritat. Det liknade den förra med massa figurer som stod på kö framför ett hål. Daniel förstod inte innebörden. Varelsen i taket kändes ofarlig, men ändå tryckande i sin aura. Det var något med tystnaden.

Varelsen pekade på badkaret fylld med den svarta vätskan. Daniel närmade sig badkaret och tog av sig kläderna. Han kände hur varelsen tittade på hans nakna kropp, men

rädslan var distant. Ångern var utsugen.

Det enda som fanns kvar var likgiltighet. Daniel bröt den tunna, frasiga ytan med foten som sedan trycktes ner i den tröga vätskan. Sedan den andra foten. Varelsen i taket tittade på Daniel med sitt skuggade ansikte under hatten.

Daniel satte sig och lät vätskan omfamna honom. I en sista acceptans lade han sig och lät hela kroppen bli omslutet förutom huvudet.
Varelsen i taket satt kvar i stolen, Stirrandes med ögon som inte syntes. Varelsens arm stäcktes ut hela vägen

ner till Daniels bröst. Varelsens hand lade sig platt på bröstkorgen.

Tyngden var påtaglig. Handen tryckte ner tills Daniel var helt under under ytan. Allt ljud försvann, paniken syrade genom kroppen. En skarp smärta blixtrade i bröstet. Luften var slut, lungorna brände. Den breda handen tryckte ner honom mot botten av badkaret. Det gick inte att ta sig upp. Det var slut. Daniel tog ett andetag.

Han öppnade ögonen och såg tv-spelets karaktär stod i väntan på att bli styrd. Handkontrollen var fortfarande i handen. Han reste sig och gick till köket. Objektet låg på brickan. Vad

skulle han göra med den? Slänga den kanske var det bästa. Han visste inte ens vad det var. Något han plockat ur från Maggans kropp.

Det smärtade i bröstet. Daniel lyfte tröjan och tittade. Hjärtat bankade. Rädslan sög tag. Han tittade nogrannare. Ett litet svart hål befann sig rakt i bröstkorgen. Han gick snabbt till spegeln i badrummet.

Det var ett hål. Ett riktigt hål, svart som natten. Drömde han? Nej. Klarvaken. Han läts sitt finger glida längst bröstet tills fingerspetsen nuddade kanten till hålet. Med oro och förväntan stack han in fingret, det var det enda han lyckades få in. Det var

tomt när han vickade fingret, precis som i Maggans hål. Äcklad och fascinerad på samma gång. Varför hade han ett hål i bröstet? Var han straffad? Han stoppade in fingret igen och kände absolut ingenting. Inge blod, inge värme, inge kyla, inge ben. Ingenting.
Han satte ett plåster över det.

Tillbaka till köket, stirrandes på objektet som läckte stinkande vätska. Daniel letade sig runt och hittade tillslut en idé. Han bäddade ner objektet i en blomkruka med jord över. Det var en växt från hans eget rum. Elefantöra. Den var simpel i sin helhet

och enkel att sköta om. Där i skulle ingen leta. Trötthetен var skärande.

Han bäddade ner sig i sängen och hade svårt att somna till en början. Dock när tankarna om Linda invaderade blev hans frustration en sorts betryggande katalysator som vaggade honom till sömns. Det fungerade varje gång. En ofrivillig strategi för att kunna somna enklare.

Kapitel 5. Dammluckorna.

Daniel satt på sängen, uttråkad. Linda var inte hemma än. Han hade sovit lite längre än vanligt. Han fick ju ledigt trots allt. Att Linda inte var hemma än var underligt dock. Ensamheten var påtaglig, positivt påtaglig. Att få vara själv var den bästa gåvan han kunde fått. Inget tjat, ingen mobbing, inga slag, bara ensam.

Det smärtade i bröstet. Han drog upp tröjan och såg att hålet var större. Två fingrar gled in. Rädslan fördjupades. Hur stort skulle hålet bli?

Lika stort som på Maggan? Ännu större? Han ställde sig vid fönstret och försökte lugna sig. Det var då han såg plantan. Det var något annorlunda, den var vissen med en brunaktig kulör.

Den var torr och jorden luktade surt. Daniel visste att om Linda såg den skulle hon slänga den direkt, därmed ställde han in den i klädskåpet på ovansidan bakom några spelkartonger. Han var fortfarande uttråkad. Visst, det var skönt att vara själv, men det var svårt att sitta i ensamheten. Kanske var det lägenheten. Kanske var det för mycket negativ energi packat i väggarna.

Det var dags att gå ut. Han var tvungen att gå ut. Skolan, det va dit han ville gå. Han höll sig en bit bort då han inte ville att folk skulle se honom. Dock skulle ingen ifrågasätta honom varför han inte va i skolan. Ute på skolgården såg han att Gustav hade anordnat en ny kulpyramid.

Det var veckans spektakel. Gustav, fyfan. Värre än ogräs. Han var en sån där översittare som var totalt bekymmerslös i sitt agerande, speciellt med sina spelkulor. Det var alltid ett spektakel när Gustav kom med sina nyköpta kulor från platser ingen visste vart. Dem var mer exotiska och

färggranna än något Daniel sätt tidigare.

Det var som en teaterpjäs, en föreställning. Det var Gustav som ägde den mest prisade och högst rankade pyramiden på hela skolgården. En pyramid av privatsmidda järndankar från Italien. Till och med elever från nian kom för att försöka sänka den tillsynes oförstörbara, Italienska pyramiden. Alla försökte, men ingen lyckades. Inträdet var högt. För att få vara med behövde man stå på andra sidan av en kulle. Man kastade blint.

Många kastade småkulor i hopp om att vinna jackpoten. Småkulorna rikoschetterade likt gruskorn mot den

obrytbara pyramiden av järn och betydlig vikt. Några modiga själar kastade större, färgade kulor. Stackars Adam, som satsade allt och kastade sin enda dank. Han lyckades inte. Allt gick förlorat för alla som försökte. Det var Gustav som ägde Dankpyramniden, han visste att han ägde skolgårdens stolthet.

Lärarna samlades också med pengar redo att satsas. Alla ville se dagen då den ökända järnpyramiden blev sänkt. Alla ville se Gustavs stolthet raseras. Egengjorda avspärrningar gjordes då det flög kulor som skott över skyttegravar. Alla visste vad som pågick och ingen ifrågasatte den

potentiella faran av skallskador. Alla höll avstånd.

Denna gång var speciell. Någon som aldrig brukade vara där kom till plats. Tim, den jäveln. Han skulle skämma ut sig. Daniel suckade inombords och försökte kväva lusten att klå upp honom efter skoltid. Han kom där med sin jävla fluga och rutiga väst. Som alla andra rapporterade han in sig till att få vara med och visade sin kula för Gustav. Folks ögon spärrades upp.

Det var en stor järndank. En sådan var ovanlig. En sådan ville man inte chansa bort. Snarare ställa upp mot väggen för att tjäna in andra kulor. Nej, han skulle kasta den mot Gustavs

Järnpyramid. Gustav skrockade och för första gången såg han en gnutta nervös ut. Fler elever samlades på skolgården för att se spektaklet. Fler lärare samlades också, fler än de borde ha varit. Men det gick inte att missa. Tim, den tysta nörden som utmanade Gustav. David och Goliat i realtid. Tim fick den accepterande nicken från Gustav. Tim's järndank var godkänd.

"Säker att du vill förlora din enda järndank?" frågade Gustav.

Tim gick och ställde sig bakom kullen. Alla stod i tystnad. Daniel var nervös, men visste inte riktigt varför. Okej, det var dags. Gustav ropade till Tim att kasta.

Tim kastade Daniel såg hur danken flög genom luften i en hög ark. Alla såg ut att hålla andan. Det var som i olympiska spelen. Daniel följde järndanken tills den landade rakt på den berömda, orubbliga pyramiden.

Gustavs stolthet krasade till en hög av likgiltighet, han var nu en av de vanliga folket. Besegrad och likställd. Tim lyckades erövra flera års av ackumulerad skolgårdsmakt. Lärarna och vikarierna bytte blickar. Tystnaden bröts av några nior som skrek ut i glädje, vilket snabbt följdes av fler glädjeskrik och applåder. Gustav tittade sig omkring med pannan i veck. Glädjen syntes inte. Snarare att själen

lämnat kroppen. Tim kom fram bakom kullen med ett blygsamt leende. Han gick fram till den raserade pyramiden.

"Det där gills inte," väste Gustav, dränkt i skam. Alla såg.

"Sluta nu. Det gills visst. Du godkände det själv," sa slöjdläraren med barsk ton.

Tim plockade upp Gustavs Italienska dankar och lade dem i sin magväska. Det var inte så mycket mer om det. Tim vann. Gustav förlorade. Dock vann Tim mer än bara Gustavs järndankar. Han vann en ny sorts stolthet och raderade Gustavs odödlighet. Kanske var det ren statistik, visst skulle någon träffa tillslut, men det hade gått flera år

utan att någon träffat. Iallafall träffat hårt nog för att rasera. Tim hade knäckt en Gud.

Gustav var inte bara borttagen från sin tron, han var också tömd på sina värdefulla dankar. Tim var nu den med makten. Det var ett tag kvar av rasten innan de sista lektionerna.

Daniel smet till skolbyggnaden medan alla andra flödade in i skolan. För en stund skulle Tim vara skolans snackis. Kanske skulle han till och med vara lite populär. Daniel klättrade upp på skoltaket och vidare högst upp på idrottstaket. De vanliga emogänget klädda i svarta luggar och svartmålade ögon satt i en ring. En dimma av rök

omringade dem och de drack något han aldrig listade ut vad det var. Iallafall, de struntade i honom om han struntade i dem. Det var så regeln var.

Daniel satte sig på kanten med en vy över Ösmo centrum. Av alla platser i världen hamnade han i Ösmo. Av alla städer, länder och kontinenter hamnade han i Norden, Sverige, och tills sist, Ösmo. Många av folket i Ösmo hade knappt besökt Stockholm. De visste knappt hur en mörkhyad man såg ut.

Allt de visste var dramat de själva skapt. Daniel hade länge försökt att koma till ro i vetskapen om att Ösmo

var hans hem. Men han visste att han skulle bort därifrån en vacker dag.

Det fanns många drömmar i cirkulation. Brandman, modell, fotograf. Mycket fanns det att välja på, men arkitekt skulle sitta finast. Det var hans primära dröm. Tim den jäveln. Allt serverat och färdigpackat. Vem hade Daniel, Linda? Han kastade ner en sten och lät sig bli uppslukad av tankar om ett bättre liv. Kanske var det inte så farligt, det fanns ju barnen i Afrika han hört om så mycket. Avslutningen var imorgon. Nervös var han inte, snarare avskärmad. Han ville ha ledigt. Kanske skulle Ösmo bli en pengarhäst i och med hela

försvinnandet av barnen. Poliserna blev fler för varje dag. Reportrar sågs på parkeringarna. Kanske Ösmo skulle bli något folk pratade om. Han vände blicken till skogsdungen vid fotbollsplanen. Tim stod där och Gustav var på ingång. Vad pysslade Tim med? Bara stå där helt själv som en idiot?

Gustav gick fram till Tim och tryckte upp honom mot fotbollsstaketet. Daniel skyndade sig ner för stegen och ner till marken. Han sprang till dungen bredvid fotbollsplanen där Gustav stod med Tim i ett hårt grepp om kragen.

"Han vann dem ärligt, Gustav, bara släpp honom," sa Daniel.

"Stick jävla bög," sa Gustav.

"Släpp honom," sa Daniel och gick närmre.

"Vad fan vill du bögjävel?"

Daniel blev snabbt berusad av sina fantasier att slå ihjäl Gustav, att få karva upp honom på en offersten.

"Låt Tim va," sa Daniel.

"Jag ska ha tillbaka mina dankar."

Gustav var större och äldre. Han var inte fet, mest storvuxen, större än han borde ha varit i den åldern.

Daniel var av den smalare sorten. En frontalkollision med honom skulle innebära förlust och inslaget pannben.

Daniel tänkte igenom alla genvägar till

seger medan Gustav blev mer fokuserad på Daniel än Tim.

"Vad äter du egentligen?" frågade Daniel.

"Va?"

"Ja? Du är ju fetare än Gunilla på syslöjden."

Gustavs ansikte blev rött, hans händer knöt sig. Fokuset var på Daniel. Bra.

"Du kan få tillbaka dina dankar," sa Tim.

"Nej, du vann dem ärligt," sa Daniel skarpt.

Gustav puttade Daniel. "Vill du ha spö?"

"Du kommer inte få dina dankar."

"Vill du verkligen ha spö? Vet du hur mycket dem där dankarna är värda?"

"Du kanske skulle ha tänkt på det innan du ställde upp dem."
Gustavs ansikte vred sig, hans blick spänd. "Hur mår din fattiga soc mamma? har ni tillräckligt med mat hemma ens? Du är bara en liten skit Daniel. Du är inte värd någonting."
Gustav körde fulspelet. Daniel kände pulsen öka. Sin emotionella barriär var raserad. Allt han kunde göra var att dölja det. Gustav lyckades. Daniel stod fast och drog upp sin fickkniv.
Gustav skrockade. "Okej? Ska du mörda mig tänkte du? Vänta tills min pappa får reda på det här."

Daniel satte knivspetsen mot mitten av bröstet och kände hålet.
Gustavs självbelåtna ansikte försvann sakta. "Vad ska du göra?"

"Låt Tim va eller så kommer jag döda mig själv. Då blir det blod på dina händer. Du har mer att förlora än mig. Som du sa. Jag är bara en liten skit som inte är värd någonting."

Gustav stod i tystnad. Daniel tog tillfället i akt. Blodet pumpade, hjärtat slog. Tänk om kniven var för stor. Nej, den skulle gå in. Han var tvungen att få det att se verkligt ut. Daniel tog ett stadigt tag och med kraft stötte han in kniven i sitt brösthål.

Han grymtade och tittade på Gustav med fejkad smärta. Gustavs ansikte blev dränerad, blekt. Daniel föll ner på knä och ramlade till marken. Gustav sprang sin väg. Daniel låg med stängda ögon en stund innan han öppnade dem och såg att Tim stod kvar.

"Vad gör du här?" frågade Daniel och drog kniven ur bröstet.
Tim såg ut att vara i chocktillstånd. han stod med stirrig blick och lika blek som Gustav var.

"Är det en fejk?" frågade Tim, pekandes på kniven i Daniels hand.
Daniel hackade kniven i ett träd. "Nej, den är äkta. Ser du."

"Men hur ---"

"Spelar ingen roll. Han kommer inte störa dig mer."

Daniel vek ihop kniven och lade den i fickan.

"Du kan få dem om du vill." Tim höll ut järndankarna.

Daniel suckade. "Dem är dina, Tim. Du vann dem ärligt."

Daniel gick iväg, Tim följde efter.

"Vart ska du?" frågade Tim.

"Skit i det du."

"Varför är inte du i skolan?"

Daniel svarade inte.

"Varför hjälpte du mig?"

Daniel stannade i frustration. "Tim."

Daniel bet sig i tungan för att inte

svära åt honom. "Lämna mig ifred." Okej."
Daniel fortsatte att gå. Tim stannade. En del av honom önskade att Tim skulle följa med. Daniel var en ensamvarg, så mycket visste han. Han behövde ingen. Ingen behövde honom. Han satte handen under tröjan och satte fingret i brösthålet. Två fingrar i bredd. Inget där i. Helt tomt. Det borde ha varit något där inne. Blod, organ, ben. Nej, helt tomt var det.

Var han tom i kroppen? Var han ens levande? Tankar om det omöjliga svävade i dimman. Han behövde komma iväg från allt. Det fanns en

plats. Daniel gick cirka tjugo minuter tills han kom till Ösmos sjö. Muskan.

En relativt stor sjö med tanke på hur litet Ösmo var. Muskan var en traditionell sjö kantad med småstränder, skog och ett vandringsspår man kunde följa hela vägen runt.

Ville man vandra hela vägen runt tog det cirka tre timmar med friska ben och stadig takt. Muskan var inte den mest attraktiva sjön, men den var varm och med ett par stränder runt om. Dock, sjön var betungad av många mörka historier. En av historierna involverade två lik som ryktades finnas

kvar i sjön. Två fiskare som drunknade efter att ha supit till sig i roddbåten.

Dykarna hittade aldrig liken och ryktet spred sig om att liken fortfarande fanns kvar någonstans i sjön. Det fanns också rykten om att det låg en lastbil i den djupaste delen, en lastbil fylld med förseglade lådor med pengar. Vissa vågade ungdomar försökte dyka ner utan att lyckats. Han följde vattnet tills vägen slutade och skogsvägen tog över.

Skogen var tät men ändå öppen. Rötterna spred sig över den välgångna stigen som ledde honom till en plats där han brukade samla sina tankar. Det var dammluckorna. Stora var dem inte,

men det var en fridfull plats. Han klev upp på bron.

Muskan var till vänster, floden till höger. En flod som gick under tågrälsen vidare till större ängar och slätter. Det var ytterst få människor som vandrade förbi dammluckorna konstigt nog.

Det var en vacker plats, något uråldrigt med den. Han satte sig på brokanten med dinglande ben, ritblocket på sidan. Tystnaden, den var betryggande på något vis. Han drog upp tröjan och tittade på det svarta hålet i bröstkorgen.

Det måste ha varit en sorts ovanlig sjukdom. Kanske var han redan död?

Nej, det måste ha funnits en förklaring. Molnen mörknade, det skulle bli regn. Han ville inte gå hem än. Åskan mullrade på avstånd. Han stoppade in fingret i hålet och kände efter. Inget, tomt. Det var en skrämmande tanke. Var han bara ett skal? Ett hölje? En sladdrig hudpåse?
Daniel hängde med armarna över räcket, stirrandes ner på floden. Tänk om hans kropp hittades livlös i floden. Skulle någon sörja? Linda, hon skulle säkerligen bli glad. Han tittade sig omkring, ingen i närheten.

Han lät en skärva ledsamheten stiga till ytan. Till och med en tår lyckades hitta ut. Dock hade han fortfarande

inte nått den korrekta känslan. Den var utom räckhåll. Detta var patetiskt. Tycka synd om sig själv.

Vem annars skulle göra det? Ingen visste vad han bar på. Ingen visste vad han gjort. Patetisk. Daniel torkade tårarna och ritade i blocket. Han svor tyst för sig själv. Ljudet av en pinne som bröts. Daniel tittade till höger.

Där stod han. Den jäveln. Tim. Han stod där med sin fula väst och glasögon. Paniken spred sig. Hur mycket hade han sätt? Varför hörde han inte honom innan? Tim klev upp på bron.

"Vad fan gör du här?" frågade Daniel, skrämd och irriterad på samma gång.

"Jag brukar gå hit när jag vill vara ensam," sa Tim. "Varför är du själv här?"

Buren av skam och ilska reste han sig, gick fram till Tim och drog fram kniven. "Om du berättar för någon så skär jag dig bitar och säljer dig till Afrika. Fattar du?"

"Berätta vad?"

Daniel förstod hur dumt det lät att hota. Han vek ihop kniven med en suck och satte sig vid blocket.

"Skitsamma," mumlade Daniel.

"Ska inte du vara i skolan?" frågade Tim.

Daniel svarade inte, skammen tyngde ner orden under ytan.

Tim lutade sig över räcket och tittade ner i floden. "Jag hörde att du blev avstängd."

"Du vet ingenting."

"Så vad hände?"

"Skit i det du."

De stod i tystnad ett tag.

"Varför är du kvar?" klagade Daniel för att bryta den obekväma tystnaden.

"Det här är min plats också."

Daniel suckade och gick iväg en bit, innan han ångrade sig och gick tillbaka. "Alltså varför kastade du

sönder fönstret? Jag fattar inte? Du skulle fått så mycket skit för det."
Tim svarade inte.
"Varför förstöra för dig själv? Jag fattar inte. Är du dum i huvudet eller? Du ska ju vara den smarta."
"Varför tog du skulden?" frågade Tim tillbaka, droglugn.
Daniel svarade inte.
"Varför räddade du mig från Gustav?" fortsatte Tim.
"Du borde gå tillbaka."
Tim svarade inte.
"Men alltså, du kommer ju bli bränd av läraren," sa Daniel.
"Spelar det någon roll?"

"Har du blivit utskälld av en lärare förut? Den perfekta lilla Tim som alltid ska göra allting rätt. Du skulle aldrig klara av en riktig utskällning."
Tim var tyst.
"Precis. Du är en tönt, Tim. Kommer alltid att vara."
Tim vände sig mot Daniel, blicken arg. Daniel kliade sig frustrerat på pannan. "Tim, bara ---"
"Varför kan inte jag göra som du gör? Skolka, mobba, gå vart jag vill, göra vad jag vill. Varför ska alltid såna som du få göra sånt?"
"För du har en framtid. Jag har ingen framtid, så därför kan jag skita i

skolan. Därför kan jag mobba såna som dig."
Tim stod kvar.
Daniel drog fram kniven. "Gå härifrån."
Tim stod kvar. "Hur kunde du sticka dig själv?"
"Gå härifrån sa jag."
Tim stod kvar. "Hur kunde du klara dig? Du stack dig själv rakt i bröstet."
Daniel svarade inte. Tim vilade armbågarna på räcket, tillsynes orädd och obekymrad. Daniel satte sig tungt. Allt han ville var att Tim skulle gå, allt han ville var att Tim skulle stanna. Åskan mullrade i fjärran.

Tim kastade en sten i floden.

"Framtid."

Daniel rynkade pannan.

"Vet du varför jag kastade sönder rutan ens?" frågade Tim. Daniel fortsatte att stirra bort i hopp om att han såg obrydd ut. I hopp om att Tim skulle gå. I hopp om att han skulle stanna kvar.

"Jag ville för en gångs skull känna mig som någon normal. Att inte behöva vara perfekt. Hela mitt liv är uträknat, allt uppstaplat. De har bestämt vilket gymnasium jag ska gå på, vilket universitet jag ska gå på. Vad jag ska jobba med. Det har bestämt alla steg jag ska ta. Allt jag äter, hur

jag ska klä mig, vem jag får träffa, vem jag inte får träffa, vad jag ska göra på fritiden, vad jag inte får göra på fritiden. Jag vill gå min egen väg, men nej, de vet bäst. Dem vill inte att jag ska göra några misstag och slösa bort min chans." Tim suckade djupt. "Jag vill bara göra något ... annat."

"Som vadå?" frågade Daniel.

"Jag vet inte. Vara fri, som du."

Daniel fnös. "Jag är inte fri, Tim."

"Du är mer fri än vad jag någonsin kommer vara."

Daniel var tyst.

"Varför har du mobbat just mig? Och sen hjälper mig?"

Daniel svarade inte.

"Jag vet att du inte mår bra."

"Hurru. Du vet inget om mig."

Daniel var förvånad att Tim inte hade dragit än. Hur mycket kunde han pressa honom? Var Tim en vän helt plötsligt? Nej, Daniel hade inga vänner. Han var ensamvarg.

"Varför ---"

"Okej, ska du vara här får du stänga käften," avbröt Daniel, ritandes i sitt block. Tim satte sig bredvid. Daniel försökte koncentrera sig men blev frustrerad. Han ritade inte hus längre, sidorna fylldes med svarta hål och figurer runt hålen. Han ritade varelsen i taket.

"Jag har sätt dina ritningar. Du borde plugga till arkitekt," sa Tim.

"Jag har ingen framtid, lyssnade du inte?"

"Jo. Men du har ett intresse. Det är början till en framtid. Min pappa håller på med sånt på fritiden. Jag kan ge honom dina ritningar, han skulle säkert gilla dem."

"Jag skiter i din jävla farsa."

"Får jag se?"

"Nej."

Tim tittade ändå, Daniel lät honom. Något inom honom ville att Tim skulle se.

"Vad är det?" Tim pekade på varelsen sittandes i en stol i taket.

Daniel svarade inte till en början. Men det värkte i honom. Han ville dela sina tankar, han ville dela det han bevittnat. Han skulle bli galen annars.

"Det här stannar mellan oss, okej?" sa Daniel, blicken allvarlig.

Tim nickade.

"Det stannar mellan oss, okej?" sa Daniel igen med ökad pondus.

"Det stannar mellan oss," repeterade Tim.

"Vet du vad. Är du villig att göra en pakt?"

"Va?"

"Ja en pakt. Vet du inte vad en pakt är?"

"Jo jag ---"

"Då så," avbröt Daniel. "Är du redo att göra en pakt här och nu."

"Vad för pakt?"

Daniel tog fram kniven.

"En blodspakt?" frågade Tim nervöst.

"Nej. Idiot." Daniel gav kniven till Tim. "Ta den."

Tim tittade på kniven.

"Men ta den då."

Tim greppade kniven.

"Det här kallas för knivpakt. Bättre än blodspakt."

Tim såg fortfarande orolig ut med kniven i hand. "Så ... hur går det till?" frågade Tim.

"Lägg kniven platt på din handflata."

Tim gjorde som han sa. Daniel lade sin hand över Tims hand, kniven dold av deras händer.

"Du kan nu berätta vad du vill till mig," började Daniel med en sorts inre stolthet. "Jag är bunden till att aldrig avslöja det du säger till mig. Om jag gör det, då får du hugga mig vart du vill med den kniven. Du får till och med döda mig. Okej, ge den till mig." Tim gav tillbaka kniven till Daniel.

"Är det inte bättre att bara lita på varandra. Att ge sitt ord?"

"Det här är bättre. För det här har konsekvenser," sa Daniel och lade kniven platt på sin handflata. "Lägg din hand över min."

Tim lade handen på Daniels hand.

"Okej, så nu är du bunden till att inte avslöja det jag säger till dig. Fattar du? Om du bryter knivpakten får jag hugga dig vart jag vill." Daniel räckte ut kniven till Tim. "Är du med?"

"Varför skulle någon gå med på det här?"

"För det här är det ultimata sättet att ge någon sitt förtroende."
Tim nickade.

"Vi måste alltid vara ärliga. Det ska vara sann ärlighet mellan ägarna av knivpakten. Naken sanning. Ljuger du får jag hugga dig vart jag vill. Ljuger jag så får du hugga mig vart du vill. Är du fortfarande med?"

Tim tittade på kniven några sekunder innan han tog den med stadigt grepp.

"Jag är med," sa Tim.

Daniel log inombords och nickade. "Bra. För jag har en del saker att berätta."

Tim pustade ut. "Jag trodde vi skulle dela blod."

"Va?"

"Ja? Blodspakt."

"Nej. Jag vill inte ha aids."

"Jag har inte aids."

"Så du är inte bög?"

Tim fnös. "Nej? Jag är inte ... Vem har sagt att jag är det?"

Daniel pekade på kniven i Tims hand.

"Men jag ljuger inte," sa Tim irriterat.

"Bra. För om jag får reda på att du gillar kukar så kommer jag hugga av din kuk."

Tim svarade inte.

Daniel,suckade "Jag driver, ta det lugnt. Okej, nästa fråga. Följde du mig hit?"

Tim svarade inte.

"Ljug inte nu."

"Okej, jag följde dig hit."

"Visste det. Ingen hänger här förutom jag."

"Jo men jag ville bara ... tacka dig. Men jag vågade inte först. Så jag följde dig hit. Sen såg jag dig ledsen

och ... ah, jag vet inte riktigt vad jag tänkte. Jag ville väl tacka dig för det du gjorde."

"Du borde inte tacka mig. Jag har varit ett svin mot dig."

"Och ändå vill jag det."

"Det är för att du är en tönt och kommer alltid vara."

Tims blick surnade.

"Knivpakten. Ärlighet," sa Daniel.

"Okej. Ärlighet säger du? Okej, då vill jag också säga något. Jag tror du är en fegis. En ... jävla fegis."

"Fegis?" frågade Daniel.

"Jag tror du ljuger också," fortsatte Tim.

"Ljuger? Om vad?"

"Om hur du stack dig själv."

"Men vad fan," stånkade Daniel och pekade på kniven i Tims hand. "Testa den själv då. Ser den fejk ut tycker du?"

Tim petade på knivspetsen.

"Hugg med den," sa Daniel.

Tim stack ner spetsen i träbron.

"Ser du."

Tim undersökte kniven skeptiskt. "Den måste ha någon funktion någonstans.

"Ge mig kniven," sa Daniel.

Tim gav kniven till Daniel som satte knivspetsen mot sin bröstkorg och sakta tryckte in den. Tim stod med vid blick. Daniel vek ihop kniven och kastade den tillbaka till Tim.

"Vill du veta sanningen?" frågade Daniel. "Du kommer inte tro det."
Tim stod i tystnad.
"Vill du veta eller inte?"
"Jag vet inte. Borde jag?"
Daniel suckade, drog upp tröjan och visade hålet i bröstkorgen. "Här är det."
Tim gick närmre, dränerad på ord. Ansiktet slätat. Daniel visste inte riktigt vad han förväntade sig.
"Vad ... är det för något?" frågade han varsamt, utan att låta dömande. Det var uppfriskande för Daniel att bli betraktad utan besvikelse eller bedömning.

Det blev till en renodlad, kroppslig bekännelse utan dess like. Daniel kände sig mer naken än om han faktiskt skulle vara naken.

"Behöver du gå till sjukhuset?" frågade Tim.

"Nej."

"Så vad är det för något?"

"Jag vet inte," sa Daniel. "En sjukdom kanske."

"Sjukdom? Det tror jag inte. Eller hur länge har du haft det?"

"Inte länge. Helt plötsligt så var hålet där. Fast mindre."

"Mindre? Så, det växer?"

"Ja."

"Gör det inte ont?"

"Nej."

"Kan du ... känna något där inne?"

"Nej. Det är tomt."

"Hur djupt är det?"

Daniel tittade ner på hålet, sedan tillbaka på Tim. "Hur fan ska jag veta?" Daniel stack in fingret för att visa.

Tim stod i tystnad.

"Men säg nått då?" sa Daniel.

"Va?"

"Vet du vad det är för något? Du är ju smart och så."

"Jag är ingen läkare om det är det du menar."

"Nej, det menar jag inte. Men du är ju smart."

Tim svarade inte.

"Såg du vad jag precis visade eller? Jag har ett hål i bröstet, som växer."

"Du borde gå till en läkare," sa Tim med enkelhet.

"Nej."

"Varför inte?"

"Folk kommer fråga massa saker. Dem kommer säkert låsa in mig i ett hemligt labb eller nått."

Daniel tittade sig omkring och tog upp en pinne som var relativt lång. "Vi måste testa."

"Testa vad?"

"Hur djupt det är såklart." Daniel drog upp tröjan igen.

"Va?"

"Men är du döv eller? Testa att köra in pinnen i mitt hål."
Tim såg ut att rodna. "Nej, va? Nej."
Daniel lade pinnen i handen på Tim. "Bara gör det. Du behöver testa lite nya saker i livet."
Tim grep tag om pinnen, förde den sakta in i brösthålet. Den fördes in längre och längre tills hela pinnen var inne. Tim drog ut den igen. Daniel drog ner tröjan.

"Hur kändes det?" frågade Tim.

"Jag vet inte. Inget." Daniel satte sig med blocket. Han kände sig besegrad och naken. Tim satte sig bredvid.

"Ingenting?"

"Precis. Ingenting."

De satt i tystnad en stund innan Tim pekade på varelsen i stolen som Daniel ritat. "Så vem är det där?"

"Jag ser han i mina drömmar," sa Daniel.

"Stress kanske?"

"Jag vet inte," sa Daniel frustrerat och lade ner blocket i fickan. "Det finns mer. Kommer du ihåg slukhålet i simhallen?"

"Jo, alla vet om det. Det är det största som hänt i Ösmo på flera år."

"Precis. Jag såg ett till slukhål, i en av tigerburarna."

"Jo jag läste om det också."

"Grejen är att ... Jag såg Maggan dö. Och när polisen kom så hade hålet redan slukat henne."

"Maggan?" Tim tänkte efter. "Hon som sålde illegala cigaretter till tonåringar?"

"Precis."

"Jo, min pappa har varnat för henne. Jag beklagar."

Daniel svarade inte.

"Så ... hur dog hon?"

"Jag hittade henne redan död. Men det konstigaste av allt var det jag hittade ... i henne."

"I henne?"

"Hon hade ett ... hål i bröstkorgen, precis som mig. Jag drog någonting ur henne. Jag måste visa dig."

"Visa vad?"

"Vad jag drog ur henne. Ur hennes hål." Daniel suckade med tanken på hur fel det lät.

"Hemma hos dig?" frågade Tim.

"Imorgon. Vi ses efter avslutningen."

"Hmm." Tim såg fundersam ut, lite osäker. "Jag vet inte."

"Vadå vet inte? Det händer sjuka saker just nu. Vill du inte få reda på varför?"

"Jo, men jag har en middag hemma efter ---"

"Men vad fan, seriöst?"

"Ja, efter avslutningen. Jag kommer inte kunna bara gå iväg. Hela dagen är planerad för mig."

"Men vad fan, Tim."

"Jag säger ju det. Jag är inte fri som du. Jag kan inte bara sticka utan konsekvenser."

"Vadå utan konsekvenser? Jag får konsekvenser hela tiden?"

"Som vadå?"

Daniel suckade, drog av sig skon och visade brännmärken under foten. "Kan du inte bara smita iväg?" Daniel satte på sig skon.

"Har din mamma gjort det där?" frågade Tim.

"Kan du smita iväg eller?"

"Vet inte. Tror inte det. Har din mamma gjort det?"
Daniel stånkade. "Vad spelar det för roll? Och du är en jävla tönt. Ville inte du vara fri?"

"Jo men ---"

"Jo men då får du väl göra något åt det. Eller hur? Vill du vara fri behöver du ta konsekvenser. Tror du demokrati blev till utan blod eller?"

"Vad ska jag säga då?"

"Jag vet inte? Kom på något bara, det är väl inget svårt? Du måste se det jag hittade. Det går inte att beskriva."
Daniel tittade sig omkring. "Vi borde dra tillbaka. Och du. Du ska gå hem och hitta på en ursäkt."

De vandrade längst stigen genom den öppna, frodiga skogen. En skog som har fått vara orörd genom tiderna. Marken var full av slingrande rötter, lager med brunt barr och mossiga stenar. Ljudet av regnet tonade in från ovan, marken blev blötare. Luften varm och regnet kom som en sval filt. Åskan mullrade med kraft. Himlen mörkgrå och träden viskade i regnet.

"Så tror du mördaren är kvar?" frågade Daniel.

"Mördare?"

"Ja? Hur annars ska Erik och Lotta ha försvunnit?"

"Min mamma sa att dem har rymt hemifrån."

Daniel fnös. "Rymt? Kidnappade menar du väl?"

"Och mördade då tänker du?"

"Ja? Vad annars? Polisen har inte hittat ett enda spår. Inte ett enda. Helt sjukt. Pluss, Erik och Pontus var inte direkt tuffa. Varför skulle dem rymma iväg?"

"Nej men dem har samma typ av föräldrar som mig. Kanske ville dem bara fly hemifrån."

Daniel tänkte efter, sedan drogs tillbaka till allvaret i vad han bevittnat de senaste dagarna.

"Daniel," sa Tim och stannade skarpt. Hans blick var låst. Daniel vände sig mot Tim. Det var något

bland den blöta mossan. Någon snarare.

Tim gick och kräktes bakom ett träd. Det var Linus, en grabb i parallellklass. Han låg på rygg i mossan med samma, perfekt skurna hål i bröstkorgen som Maggan. Som laserskuret med datoriserad precision. Hans blick stirrandes och grå. En död blick om något. Daniel tittade sig omkring, nervös.

"Vi måste ringa polisen," sa Tim och torkade spyan från munnen. Han tittade på Daniel som stod ankrad i situationen. Fötterna blev som betong. Regnet kändes inte längre. Huvudvärken pulserade. Besluten

drogs i kamp om vilken som skulle regera. Polisen? Det kanske skulle vara bra. Kanske inte.

"Vi måste ---"

"Jag hörde dig," väste Daniel. " Vänta lite."

"Lever han tro?"

"Hur fan ska jag veta?" Daniel tittade närmre. "Det ser så ut."

"Vi måste kolla."

"Hur då kolla menar du?"

"Ja men vi måste ju kolla puls eller nått."

"Vi? Jag menar du?"

Daniel gick fram och satte sig på knä vid Linus. Han lade fingrarna på halsen. Ingen puls.

"Hur är det med han?"

Daniel reste sig och stoppade ner något i fickan han tog från Linus. Milda vibrationer kändes genom skosulorna och in i fötterna. Daniel backade. Ett hål öppnades under Linus kropp, som sakta omslöts av mossa och rötter. Linus passerade genom den svarta hinnan ner i den blöta mixen av mossa, jord och mörker. Hålet var nu gapande i marken. Linus var borta.

Tim och Daniel såg på hur slukhålet blev mättat. Vibrationerna borta. Hålet perfekt skuret genom marken. Daniel kände återigen regnet rinna längst pannan. Små bäckar av oskyldigt himlavalvsvatten rann ner i hålet. Det

grodde en oro inom honom, en oro han inte behärskade. Den åt, den var hungrig, utsvulten. De båda stirrade.

"Visst var det Linus?" frågade Tim.

Daniel svarade inte.

"Vi måste ringa efter hjälp."

Daniel svarade inte.

"Vi måste hjälpa han."

"Han är borta," mumlade Daniel.

"Va?"

"Han är död, Tim. Fattar du ingenting eller? Vi kan inte göra nått."

"Vad menar du?"

"Men är du trög eller? Vi kan inte rädda honom. Han är borta. Ingen vet ens hur djupa dem där jävla hålen är."

"Men ska vi ---"

"Vad ska du säga? Att Linus är nere i hålet?"

"Ingen kommer hitta honom."

"Så vad ska vi säga? Vi måste ju säga nånting?"

"Vi säger ingenting."

"Hur kan du va så okänslig?"

"Han är borta, Tim."

"Han hade samma hål som du har."
Daniel ville inte greppa tanken, vågade inte.
"Vi drar," sa Daniel och gick vidare.
Tim stannade kvar.

"Kommer du eller?" ropade Daniel och vände sig om.
Tim stod kvar vid hålet. Daniel gick tillbaka och greppade Tims arm."

"Vi kan måste dra. Du måste hem," sa Daniel.

"Hålet då?"

"Jag vet inte. Vi får hålla käften om det sålänge."

"Men ---"

"Knivpakten, Tim. Det vi har sätt stannar mellan oss."

"Varför inte ringa någon?"
Daniel suckade. " Jag vill inte att vi ska bli misstänkta. Vad tror du folk kommer tro om vi var dem senaste som såg Linus? Tänk lite."

"Det känns fel att bara lämna honom där nere."

"Han är redan borta."

"Hur vet du det?"

"Hörde inte vad jag sa? De har inte ens hittat Maggan än."

"Men föräldrarna vill ju veta."

"Vad tycker du vi ska säga? Att deras son är död? Att vi stod bredvid honom när han sögs ner i ett hål? Ingen kommer tro oss. Vi kommer låta som idioter." Och om dem tror oss, hur kommer det hjälpa någon?"

"Dem förtjänar att veta sanningen."

"Inte ens vi vet vad som hänt. Ett jävla hål tog honom. Och han va redan död, så vem fan vet vad som hänt. Låtsas inte som att du vet vad som är rätt och fel i det här läget."

"Jag vet vad sanningen är."

"Din sanning är inte vad alla andra kommer tro på."

"Men det är fortfarande sanningen."

"Tim. Öppnar vi upp det här locket kommer vi inte kunna undersöka vad som händer. Poliser kommer vilja prata med oss. Tänk vad din familj kommer tro om dig. Att du blir en misstänkt mördare."

"Ingen kommer tro det?"

"Du vet själva hur lätt rykten sprider sig här."

Daniel och Tim följde stigen som lede dem ut till den bredare jordvägen. Till slut kom de till det närmsta villahusområdet, vid utkanten av sjön.

Daniel tittade på armbandet han fick tag i från Linus.

"Imorgon, efter avslutningen," började Daniel. "Då ska du få se. Allting är så jävla sjukt."

Tim nickade nedstämt. Daniel ville säga något mer. Något snällt, uppmuntrande, men kunde inte. Det tog emot. Det stretade på ett obehagligt sätt.

Han blev nervös, hjärtat slog snabbare, hårdare. Daniel nickade och gick sin väg mot Musköten. Han svängde förbi Tigerburarna. Det var fortfarande avspärrat med poliser och annat folk med andra kläder. Det såg ut som någon sorts forskare. Kanske var det

geologerna. Daniel närmade sig avspärrningen.

"Det här är ett avspärrat område, jag ber dig att lämna," sa Polisen strängt.

"Jag är inte ens innanför?" klagade Daniel med uppkäftig ton.

"Hurru, du vet att jag är polis va?"

"Ja? Skiter väl jag i? Vet du vem som dog där inne?"

Polisen fnös?"

"Dog? Vi har ingen kropp där inne."

"Vad gör du här då om det bara är ett hål?"

Polisen stirrade surt.

"Har ni inte hittat den än?" frågade Daniel.

Polisen tittade sig omkring. "Jag tror det är bäst om du går härifrån."

"Du kanske ska göra ditt jobb."

"Vad tror du jag gör?" Polisen tittade bak. "Blomberg!" ropade han och tittade tillbaka på Daniel. "Är du en jävla reporter eller?" Polisen vände sig mot den öppna dörren igen. "Blomberg!"

"Det kanske jag är," sa Daniel.

"Då kommer ingen gilla dig." Polisen vände sig mot dörren igen. "Blomberg!"

"Vad?"

"Kom ut!"

"Varför?"

"Bara kom ut!"

polismannen med den buskiga mustaschen klev ut i regnet med väderbiten blick och en äldre kaffemugg i hand. Blomberg hette han tydligen. Daniel noterade en ring på fingret och ett färggrant pärlarmband runt handleden. Ett sånt där pärlarmband barn gör i skolan.

Det var något mer. Båda hans händer var täckta i tatueringar i form av labyrintmönster. Med närmre eftertanke och beskådning kunde Daniel se en bit av labyrintmönstret komma uppför polismannens nacke. Var hela han täckt av labyrintmönster under kläderna? Daniel stirrade på polismannens händer.

"Vad ville du?" frågade Blomberg, bortkopplad från glädje.

"Den här ungen ställer massa frågor. Du får svara på dem ... i regnet ... här ute. Jag går in nu," sa polisen bittert, tog Blombergs kaffemugg och gick in. Daniel och Blomberg stod i regnets högljudda tystnad. Inga ord utbyttes för tillfället. Daniel nickade mot Maggans lägenhet.

"Så du kände henne väl?" började Blomberg.

Daniel nickade.

"Geologerna har inte fastslagit något än. De sa att det måste ha funnits en sorts ... ficka i marken som gav vika." Han stod med händerna

djupt i fickorna med sluttande hållning. "Jävla otur den där damen hade."

"Maggan hette hon. Är alla poliser lika okänsliga som du?"

"Margareta."

Daniel rynkade blicken. "Va?"

"Margareta hette hon. Margareta Svensson."

"Hur visste du det?"

"Vad tror du själv?"

Daniel skämdes. Margareta Svensson, svald av ett oförklarligt hål.

"Har någon varit nere och letat?" frågade Daniel.

"Två stycken. De hittade ingen botten så de var tvungna att ta sig upp igen."

"Hur lång ner kom dem?"

"Cirka femtio meter. De släppte ner ett nödbloss."

"Okej?"

Blomberg såg bekymrad ut. "Den slog aldrig i botten. Den blev som ... svald."

Daniel kände en klump i magen. Ett oändligt mörker bara några meter bort från där han stod. Ett oändligt djup under hans fötter. Han ville berätta om Linus, men det gick inte. Det knöt sig. Vad skulle det tjäna till? Då skulle han bli misstänkt.

"Men vi säger såhär. Om du hittar något som kan hjälpa oss, ring mig. Här är mitt kort." Blomberg gav Daniel sitt visitkort. Kriminalinspektör Blomberg. Daniel blev som lamslagen. En livs levande kriminalinspektör. Som en kändis. En hjälte.

"Tveka inte att ringa om du ser något. Du behövs."

En sorts värme spred sig genom kroppen. En värme Daniel hade glömt existerade. En värme han alltid sökt. En värme som snabbt svalnade.

"Jo." Började Daniel nervöst. "Det finns något ni borde kolla upp kanske."

"Okej?"

"Om ni går till dammluckorna vid Muskan så kommer ni hitta ett hål till. Ett liknande som finns där inne."

"Och som i simhallen?"

"Mhm." Daniel nickade. "Precis." Han ville berätta om Linus, men kunde inte. Det tog stopp. Som att stämbanden knöt sig.

"Okej. Jag ska skicka någon dit. Gå hem nu," sa Blomberg och gick in i lägenheten. Daniel gick förbi fönstret och tittade in. Hålet var förtäckt med en stor träskiva. Troligtvis något provisoriskt. Han gick genom musköten till utkanten. Han stod utanför porten. Den svarta porten till ett hem han inte saknade. Möjligen sitt

rum, sitt tv-spel, sin ensamhet. Men ett hem kändes det inte som.

Visst, han fick mat och husrum. Det var inget han klagade över. Klart att det fanns barn i värre situationer. Barn i Afrika, jo, det visste han. Men ändå, stegen var fortfarande lika tunga varje dag han skulle bestiga trapphuset.

Varje steg som betonggjutna proteser runt fötterna. Varje andetag som syre genom tjockt tyg. Ju längre upp ju närmre kom han till vad som kunde bli hans dom. Han lade örat mot dörren och hörde dammsugaren. Suckandes satte han sig på trappan i hopp om att han kunde smyga in obemärkt. Det skulle inte gå, det gick

aldrig. Bara om hon sov. Han ritade i sitt block i cirka tio minuter innan han hörde dammsugaren stängas av. Han öppnade dörren mjukt, klev in och stängde lika mjukt.

"Daniel, vill du ha mat?" ropade Linda.

"Ja." Daniel gick till sitt rum och satte sig i sängen med ritblocket. Dörren stängd, klockan tickade. Tankarna var i frid, Linda skulle göra mat. Förhoppningsvis var hon på bra humör. Daniel fortsatte rita på sitt hus.

"Maten är klar!"

Daniel gick till köket, tog sin tallrik och gick till vardagsrummet där de alltid brukade äta framför tv:n.

Maten var simpel, men han behövde sällan gå hungrig. Stor del för att han var den som hämtade mat hos mormor eller lånade pengar.

"Pengarna är snart slut," började Linda, hennes ton strikt. Hennes ansikte striktare. "Du får ringa farmor efter maten.

Daniel suckade.

"Nähä? Så du vill att vi inte ska äta något mer resten av månaden? Det är inte mitt fel att din pappa gick och dog. Och den där jävla fittan till farmor du har. Hon skyller det på mig också."

Linda fnös och skakade på huvudet. Hon reste sig och gick till balkongen där hon tände en cigg.

"Den jävla fittan alltså. Kan du fatta?" sa Linda och bolmade ut rök.

"Kan inte du ringa?" frågade Daniel.

"Du gör inte ett jävla skit här hemma. Du vet inte ens vad ansvar är. Du bara äter maten jag lagar och sover i mitt hus. Och vad gör du? Ingenting. Inte ett jävla skit gör du. Du är helt jävla värdelös." Hon tog ett bloss av ciggen. "Det är för att du inte har någon pappa. Och vems fel är det? Det är hans jävla fel. Och din jävla farmor. Allt skyllde hon på mig. Såklart det var mitt fel att han skulle knarka." Linda fimpade ciggen och satte sig i soffan igen. "Du ringer efter maten, eller så kan du få bo hos din äckliga

farmor istället, hon som gillar dig så mycket.

Daniel ville säga emot men sög in allting, hålet absorberade och lät det sjunka in i mörkret. Linda gick till balkongen igen och tände en ny cigg. Hon såg nervös ut, var någon ute efter henne igen?

"Vad tror du har hänt med Erik och Pontus?" frågade Linda. "Tror du också att dem har blivit mördade?" Daniel svarade inte. Han vågade inte.

"Svara, Daniel."

"Jag vet inte."

"Vadå jag vet inte. Det vet du visst. Så jävla kaxig som du är i skolan. Klart

du har en åsikt." Hon blåste ut rök.
"Så? Vad är det?"

"Jag tror dem är alltingen kidnappade eller dödade."

"Så du tror inte på att de har rymt hemifrån?"

"Nej."

Linda fnös. "Du måste vara helt jävla dum i huvudet."

"Va?"

"Va?" härmade Linda som om han vore cp-störd.

Hon fimpade ciggen. "Gå och ring farmor." Hon och tog hans tallrik.

"Jag är inte klar."

"Du bara halar dig. Gå och ring. Och våga inte sucka. Då får du en smäll."

Daniel sög in sucken och hämtade telefonen. Han satte sig vid köksbordet, slog in numret sakta och väntade på svar. Det tog några sekunder av olidlig väntan i hopp om att hon inte skulle svara.

"Ja det är Anita, vem talar jag med?"

"Hej, det är Daniel."

"Nämen hej Daniel. Vad kul att du ringer. Hur mår du?"

"Jo ... det är bra."

Linda stod en bit bort och tittade. Han förstod att han skulle skynda sig.

"Vad fint att höra. Ville du något särskilt? Kanske komma över i helgen och äta något gott?"

"Tack, men nej. Jag undrar om ... Skulle jag kunna få låna lite pengar?" Skammen sög till i magen, blicken sjönk till golvet. Det var tyst i luren en stund.

"Joo." Anita tvekade. "Jo det går väl bra. Är dem till dig eller? Linda tar väl inte alla pengar du får?"

"Dem är till mig. Jag behöver nya skor."

"Jag förstår. Okej, jag skickar över femhundra. Du får komma över någon gång snart å visa dina skor."

"Tack så mycket farmor."

"Är allt bra med dig annars? Jag hörde på nyheterna. Om pojkarna i Ösmo som försvann."

"Jo det är lugnt. Det låter värre än vad det är."

"Säker?"

"Jag är säker. Dem har bara rymt hemifrån. Du vet ju hur Ösmo är."

"Okej. Är du säker att allt är bra?"

"Jadå. Allt är bra."

"Okej. Ta hand om dig."

"Detsamma."

"Hejdå."

"Hejdå." Daniel lade på luren och pustade ut. Skammen låg tät.

"Hur gick det?" frågade Linda och fimpade ciggen under spisfläkten.

"Hon skickar femhundra. Dem borde vara inne på kontot imorgon."

"Bra."

"Ska det vara så jävla svårt att vilja hjälpa din egen mamma? Jag betalar allt här hemma. Du bara lever av mig. Du borde skaffa ett jobb." Hon såg ut att få en idé. "Vet du vad." Linde gick till garderoben och drog fram en kamera.

"Ställ dig där," sa Linda och pekade. "Vi ska ta lite bilder.

"Varför då?"

"Bara gör det."

Daniel suckade och ställde sig framför den vita toalettdörren.

"Titta, en sån där jävla suck igen. Du kommer behöva dra in pengar snart. Du är inte ett barn längre."

"Jag vill inte bli en modell."

"Du blir ju skitsnygg på bild. Du kan ju vara med i nån sån där sorts reklam. Låt mig ta några bara."
Daniel kände sig som ett cirkusdjur, som total slav av sina omständigheter.

"Du vet väl att jag är fattig på grund av dig. Du var inte ens planerad. Men din pappa och jag älskade varandra. Men såklart så skulle han sticka. Så va inte som din pappa. Va inte ett jävla as. Ta ditt ansvar." Hon sänkte kameran. "Men le lite för fan. Se inte så jävla dyster ut. Du får mat på bordet varje dag. Jag gör så gott jag kan."

Daniel fejklog allt han kunde och lät Linda ha sin monolog. Hon pratade som om hon trodde att han skulle ha

en chans att svara. Men så var det inte. Daniel tonade ut när hon drog igång det verbala maskineriet. Han klev in i en av sina egna sinnesdörrar där frid och gröna ängar befann sig.

Linda lade ifrån sig kameran. "Skit it då."

"Vad? Jag log ju."

"Va som alla andra killar. Inte bry sig ett skit. Bara tänka på sig själva." Hon gick till vardagsrummet och lade sig på soffan framför tv:n. Daniel gick till sitt rum.

"Det här är tacken man får för att ha barn. Du kommer bli precis som din farsa och din farmor. Lika ruttna båda två,"sa Linda från vardagsrummet.

Tillräckligt högt för att Daniel skulle höra. Daniel satte sig i sängen, startade tv-spelet och lät hjärnan slappna av.

Han saknade simträningen, att vara under vattenytan. Simhallen skulle ta månader innan den skulle vara i bruk igen. Daniel lyfte upp tröjan. Hålet i bröstet var större. Han fick snart in hela sin hand. Hur stort skulle det bli? Skulle han också sugas ner i mörkret? Daniel drog ner tröjan.

"Daniel," ropade Linda.

"Vad?" ropade Daniel frustrerat tillbaka.

"Ha inte den tonen mot mig."

Daniel tog ett djupt andetag. Det var bara att börja om.

"Förlåt."

"Du behöver gå och fixa cigg. Jag är röksugen."

"Du vet väl att Maggan är borta?"

"Du får gå och köpa cigg fattar du väl. Långa Marlboro."

"Kiosken eller?"

"Ja vart annars? Sluta ställ dumma frågor. Skynda dig."

Daniel drog på sig skorna. "Är det något mer du behöver?"

"Nej."

Daniel gick till sitt rum och tittade att krukväxten stod kvar.

"Jag är röksugen. Fattar du vad det betyder eller?" ropade Linda.
Han greppade Linus armband och lade det i fickan. Ett läderarmband han lyckades slita med sig innan Linus drogs ner i mörkret. Det var det enda bevis han kvar.

"Ses snart," sa Daniel.

"Ja skynda dig."

Daniel låste dörren efter sig, gick ner för trapporna och klev ut genom porten. Till höger var den inhägnande fotbollsplanen där de inavlade Ösmobarnen hängde. Barnen som aldrig ens varit i Stockholm. För dem var Nynäshamn den stora staden man åkte till.

"Hey! Daniel!" ropade Fredrik. En mindre, irriterande grabb i Daniels parallellklass. Kepsen alltid på sne och klädd i för stora tröjor. Tjejerna gillade honom. Varför kunde Daniel aldrig lista ut.

"Kommer du ens få vara med imorgon? Med tanke på din avstängning." frågade Fredrik hånfullt.

"Jag hörde att du kommer få byta skola," sa Fredriks kompis.
Daniel gick förbi utan att lägga någon energi på muntligt försvar. Linda behövde cigaretter och det var snabbt, annars handflatan. Han hatade handflatan.

Han tog den långa vägen runt för att undvika skolområdet.

Framme vid parkeringsområdet såg han hur Kiosken var placerad i mitten som en kal fläck i hårbotten. Det stack i ögat. Men där låg den.
Urvattnad orange till färgen. Den yttre fasaden var lika flagnad som människorna på insidan. Den stod som en tyngdpunkt i Ösmos. En vistelse med slaskiga korvar och krispiga hamburgare. En plats där gårdagens hemligheter blev till morgondagens skvaller.

En centralstation för skitsnack. Det spred sig snabbt. Allt om Maggan, Erik och Pontus var på allas tungor. Det var

bara en tidsfråga innan Linus skulle vara snackets mittpunkt.

"Tjenare Daniel," sa Birgitta, kioskägaren. Lika vass som vinäger, också lika snäll som bomull. Allt berodde på dagen. Brända korvar indikerade på bränd hjärna. Kort i tonen var det bästa alternativet då.

Daniel nickade som svar och ställde sig vid godissidan som det kallades. Det fanns grillsidan och godissidan.Två distinkta sidor. Grillsidan var där de sålde grillmat förstås. Godissidan sålde de något mer än godis, och det var tobak.

Maja lutade sig över bänken med sina tatuerade armar och läppiercing. Alltid

lika dryg, som om livet var skyldig henne något dyrt. "Vad vill du då. Har du ingen nörd som behöver pucklas på eller nått?"
Daniel lade fram en lapp som Linda skrivit. En gammal lapp som han återanvände.
Maja suckade. "Det vanliga eller?"
"Mhm." Skammen var lika djupt rotad som innan. Det gick inte att kringgå. Folk i kön tittade med rynkade blickar. Dömande viskningar spred sig och Daniel ville helst kasta grillfett i folks ansikten. Det var svårt att bedöma varför de tittade snett. Trodde folk att han rökte? Eller så

visste dem att han köpte cigg till Linda.

Vilket som så var det lika pinsamt. Nervärderande helt enkelt. Som att vara med i en tv-show där man skulle vinna pengar, men i själva verket var man bara där för att göra bort sig inför hela svenska folket. Han betalade och gick snabbt iväg mot simhallen. Det fanns många vägar hem.

Många av dem var omvägar, men variation var frigörande. Det kändes säkrare, som att han lurade livets utplacerade väggropar. Som att han formade sin egen väg. Det fanns en tanke som ständigt levde i hans

hjärnceller. Knytaskorna teorin kallade Daniel den.

Lindas ena vän Carlos blev överkörd av en bil för några månader sedan. Ingen nära vän, men en tillräckligt nära bekant för att bli uppgraderad till vän. Han skulle ta sig hem efter en grisig rockfest i Ösmos industriområde. En sån där slabbig rockfest med för många killar klädda i för stora egon.

Alla tävlade om vem som var bäst på gitarrsolos. Carlos vann och begav sig hem efter vinsten. Det var sent och alkoholen var djupskuren. En simpel, mestadels otrafikerad bilväg behövde korsas. Men halvvägs över så kom bilen. Carlos blev överkörd. Bilen

översteg hastigheten till en nivå där det troligtvis var omöjligt att hinna stanna. Janne, en pappa som skulle hem efter en långt arbetspass. Carlos suttit ner för att knyta skorna hade inget hänt.
Bilen hade kört förbi honom.

Därför gillade Daniel de alternativa vägarna, att göra det jobbigt för ödet. Han bestämde sig för en väg, sen i sista sekund ändrade sig och tog en annan väg. Allt för att undvika att bli en Carlos. Ibland satte sig Daniel för att knyta upp sina skosnören, för att sedan knyta dem igen.

Visst, det var ingen hälsosam tanke. Det kunde rent utav bli till ett hinder.

Som en ingraverad fixidé. Simhallen, många timmar hade han spenderat där inne.

Det var konstigt att se den stängd och tömt på vatten. Han kupade händerna och kikade in genom en av de stora rutorna på den buskiga baksidan av simhallen.

Där fick man en bred översyn av hela simhallens interiör. Blomberg stod nere i den tömda poolen bredvid hålet som var täckt med plankor.
Blomberg var själv med händerna djupt i fickorna. Efter ett tag, av vad som såg ut att vara betungande tankeverksamhet rev han upp plankorna aggressivt. Flåsandes

stirrade han ner i avgrundshålet.
Daniel kände en klump i magen.

Skulle Blomberg hoppa? Nej. Eller? Daniel förstod inte hur han skulle reagera. Banka på rutan? Springa in? Krossa rutan? Nej. Blomberg bara stod där som något borttaget, stirrandes med död blick. Hålet var lockande. Även från avstånd kände Daniel dess lockelse. Blomberg såg något, han närmade sig och plockade upp den. Det var hatten. Den svarta hatten Daniel sätt i sina drömmar. Det kändes fel.

Sedan såg han något annorlunda, något viktigt, något som skulle innebära något nytt. Två personer klev

in i rummet och ner i den tomma simbassängen, båda klädda i helvita, puffiga skyddsdräkter. Båda med text på ryggen som Daniel lyckades läsa. SIGS. En förkortning av något han inte hade en aning om.
Var det något hemligt? Daniel försökte resonera, men landade inte i något rimligt.

Det kanske var dem där geologerna som polisen pratade om. Blomberg backade och såg inte helt bekväm ut i deras närvaro. SIGS personerna stod vid hålet och mätte med olika elektroniska instrument. Ena SIGS personen vek ut en stol och satte sig ned. Den andra släppte ner något i

hålet. Båda tittade sedan på sina mätinstrument.

Blomberg stod med armarna i kors. SIGS personerna verkade säga något till Blomberg som sedan gick därifrån. Daniel skyndade sig snabbt till framsidan där han hoppades på att möta honom. Efter fem minuter av väntande kom Blomberg ut med en kaffekopp i hand. Hans blick lika bekymrad.

Daniel närmade sig. "Hur gick det där inne?"

Blomberg vände sig till Daniel med rynkad blick.

Daniel väntade på ett svar som aldrig kom.

"Vilka är SIGS?" frågade Daniel.
Blomberg drack av sitt kaffe.
"Vet du inte?" frågade Daniel.
"Det var väl fan vad du frågar mycket. Är du journalist eller?"
Daniel tittade på den svarta hatten i Blombergs hand.
"Vad är det för hatt?" frågade Daniel.
Blomberg tittade på hatten, sedan på Daniel. "Vad vill du?"
"Jag trodde det var en brottsplats," sa Daniel.
Blomberg drack sitt kaffe med trött blick. "Ska inte du hem och sova? Saknar inte dina föräldrar dig?"
"Vad står SIGS för?"

Blomberg suckade. "Jag vet inte. Tror du jag känner dem?"

"Hur kan du inte veta? Är inte du detektiv?"

Precis innan Blomberg skulle dricka en klunk kaffe ljöd en raspig ringsignal från innefickan. Han drog fram sin repade Nokia 1610 och suckade djupt när han såg vilket nummer det var.

"Jag måste ta det här," sa han och gick mot kiosken. Daniel följde. Baserat på Blombergs röstläge och ansiktsuttryck var det inga goda nyheter. Han nickade mestadels och svor några gånger, sedan lade på.

Blomberg gned fingrarna i ögonen. Du vet att det är ett brott att hindra en utredning."

"Jag hindrar ingenting. Fritt land. Ser inga avspärrningar."

Blomberg gick in i kiosken. Daniel hängde efter, intresserad av vad han skulle göra härnäst. Blomberg gick fram till beställningsbänken, lyfte handen med säkerhet.

"En kaffe, svart," sa han på ett sånt där sätt som om han gjort det miljoner gånger innan. Tungt och med ett stön satte han sig vid fönsterplatsen. Folk tittade bak över axeln, som att han inte tillhörde. Det gjorde han inte

heller. Han var en utböling i sin högsta form. En polisman i Ösmo.

Det skapade oro. Som en förkylning ingen ville ha. Blomberg verkade obrydd. De ingrodda byborna visste inte hur de skulle hantera honom. Ingen vågade riktigt konfrontera, så de gjorde det enda de kunde. Skvaller. Skvaller som skapade rykten. Rykten som skapade nyglaserade sanningar.

Lögner med andra ord. Det kanske startade som sanning, men på vägen blev den mer deformerad, korrupt och vriden.

Till slut var det en helt ny sanning av rykande skit, inkapslat i guld, tillsynes ren. Det hade redan startat, folk

tisslade och tasslade vid sina bord. Det viskades och pratades. Daniel satte sig vid Blombergs. Den svarta hatten låg mitt på bordet.

"Är det din hatt?" frågade Daniel. Blomberg tittade på hatten, sedan ut genom fönstret igen med samma urvattnade blick. Han hade sätt saker, saker Daniel säkert inte ens kunde fantisera ihop. Daniel lade sin hand på den svarta hatten. Blomberg ryckte bort hatten.

"Jag vill bara känna på den," sa Daniel.

"Vet du vad bevismaterial är?"

"Tror du jag är dum i huvudet?"

"Ja det tror jag."

Daniel ville verkligen hålla i hatten. Han behövde det. Allt hängde på att få hålla i hatten. Det var något med den. Något djupare än han trott. Han drogs till den, som flugor till nattlampor. Blomberg höll kvar hatten med blicken genom fönstret.

"Bevismaterial?" började Daniel och försökte tänka ut vad han skulle säga härnäst. "Lögn."

Blombergs ögonbryn höjdes. Blicken tillbaks på Daniel. Det var bra. Han hade uppmärksamheten igen.

"Det är inget bevismaterial. Då skulle du redan haft den i en påse," sa Daniel.

"En påse säger du."

"Du vet vad jag menar."

Blomberg suckade, lade hatten på bordet och gav Daniel en subtil nick. Daniel drog fingertopparna längst det täta, svarta tyget på hatten.

Det var svartare än något han tidigare sätt. Inte ens ett hårstrå, smuts eller dammkorn fanns på hatten. Det var som universums mörker omslöt hela hattens existens. Daniel kände något. En sorts oro som spred sig likt tunna trådar under huden.

"Jag har sett den här hatten i mina drömmar," sa Daniel utan att fundera ut påföljderna av ett sådant uttalande, speciellt framför en polis, en kriminalinspektör dessutom.

Blomberg satt utan bedömning, ansiktet lika slitet som skyttegravar, bestulen på allt hopp, en evig vinter. Blomberg måste ha gillat sitt jobb. Han kändes utbränd med endast passionen som höll honom upprätt.

"Varför är du här?" frågade Blomberg tröttsamt och strök handen längst nacken.

Daniel lutade sig närmre. "Vad är det som händer här egentligen?" viskade han. "På riktigt menar jag."

Blomberg lutade sig fram. "Jag tror inte du vill veta." Blomberg lutade sig bak i stolen igen. "Jag tror du bara vill skvallra. Precis som alla andra här inne."

"Du ---"

"Jag kan inte avslöja detaljer om en pågående utredning," avbröt Blomberg. "Har inte din pappa lärt dig nånting?"

Daniel var förvånad av Blombergs ihållande lugn trots Daniels påflugna beteende. Han förväntade sig att Blomberg skulle ha skrikit åt honom.

"Vad vill du mig?" frågade Blomberg lugnt.

"Jag vill veta vad som händer."

"Då får du följa nyheterna som alla andra i välden. Det är journalister överallt."

"Det här är Ösmo."

"Ja? Och? Har ni inga nyheter här ute eller?"

Det märktes tydligt att Blomberg inte gillade journalister. När han yttrade självaste ordet fick hans ansikte ett sorts uttryck som om han ätit något surt.

"Nyheterna snackar ju bara skit," sa Daniel.

Blombergs mustasch vinglade till. Mungipan drogs till ett hint av ett leende.

"Tre barn är redan borta och ni har inte kommit fram till ett skit," fortsatte Daniel. "Alltså något måste du ju veta?"

"Tre?"

Daniel tappade andan. Han försa sig. "Två menar jag. Erik och Pontus." Blomberg såg misstänksam ut, men blev avbruten. Någon klev in i kiosken. Blickarna vändes. Det var en kvinna och ett barn. Dropparna rann längst deras långa kappor. Blombergs blick vidgades. Kvinnan marscherade med barnet hårt i hand.

Hon såg minst lika sliten ut som Blomberg. Daniel noterade en ring på hennes finger. Liknande ring som på Blomberg. Kvinnan och Blomberg stirrade på varandra i tystnadens tyngd.

"Ska du inte säga något?" frågade kvinnan med bitterhet. Fientligheten

låg tät. Alla tystnade. Alla tittade. Alla ville se det framtida skvallret i realtid. Blomberg tittade på barnet, tillbaka på kvinnan, sedan reste sig.

"Förstod det," sa kvinnan och räckte barnets hand till Blomberg.

"Det är din son också vet du."

"Sofia." Blomberg tittade sig omkring. "Jag är mitt under en utredning. Jag kan inte ---"

"Och jag kan inte fortsätta såhär," avbröt Sofia och tittade sig omkring på alla som stirrade. "Mhm. Ja såhär kan det gå när man jobbar jobbar och jobbar och skiter fullständigt i sitt barn. Och sin fru för den delen. Vet ni när vi hade sex senast?" Sofia mötte de

hungriga skvallerblickarna. "Två år sen. Så länge var det. Och vet ni när jag fick en kram senast?" Sofia lät publiken suga på tystnaden. "Tre månader. Kan ni fatta."

"Det är inte tillfälle," sa Blomberg.

"Nej vet du vad, det kommer fan aldrig bli tillfälle med dig. Tre månader utan en kram från sin man. Vet du hur jag minns det? För senast jag fick en kram var när min syster dog. Då fick jag en endaste ynka jävla kram, och inte ens den var på riktigt. Det var en sån där frånvarande kram." Sofia skrattade till med sorg i blicken. "Du är bara en skugga." Sofia strök sin hand på barnets huvud. "Samuel är din nu."

Hon gav Blomberg en sista blick av längtan, förtvivlan och till sist, acceptans. Blomberg's blick tycktes dela samma känslor som tillslut också verkade landa i acceptans.
Han gav henne en nick.

Hon nickade tillbaka, gick raka vägen ut i regnet och stängde dörren efter sig. Blomberg tittade på Samuel som inte såg så värst påverkad ut. Han kanske inte förstod allvaret i vad som just hade hänt. Blomberg satte sig ned med Samuel i knät som spelade på sin Gameboy.

Livet tycktes ha runnit ur Blombergs själ. Han satt som urholkad, blicken låg. Det var som att bevittna en själslig

förruttnelseprocess. Daniel visste inte hur han skulle bryta tystnaden. Blickarna brände i nacken. Viskningarna blev intensivare.

"Hon har rätt," sa Blomberg i låg ton. "Jag har varit ... dålig." Samuel såg ut att vara helt utzonad, reagerade inte alls på vad Blomberg sa. Han var inkapslad i spelet. Daniel förstod honom väl. Viljan att fly. Det blev oftast till en nödvändighet.

"Gå och köp en äppeljuice," sa Blomberg och gled en tjugolapp över bordet till Daniel.
Daniel tog tjugan, köpte en äppeljuice och kom tillbaka.

"Här." Daniel ställde den framför Samuel.

Blomberg öppnade sin gamla kaffemugg, hällde i äppeljuicen och skruvade igen locket.

"Dricker du inte kaffe?" frågade Daniel.

Blomberg tittade på den rykande kaffemuggen som om han tittade på ett gammalt minne.

"Nej," sa Blomberg.

"Så varför beställde du en?"

"Jag vill åka hem," sa Samuel. "kan vi åka hem till mamma?"

Blomberg såg ut att leta efter ord. "Din mamma behöver en paus just nu."

"Vart ska ni bo?" frågade Daniel.

"På ett hotell i Nynäshamn."

"Jag vill inte bo på hotell," sa Samuel. "Jag vill bo med mamma."

Folk tittade, dömde och viskade. Vikten av småstadsdimman låg tungt. Blomberg måste ha känt sig instängd. Men han såg tillsynes obrydd ut, han var nog i andra tankar.

"Jag vill bo hos mamma," tjatade Samuel. "Jag vill inte bo på ett hotell."

"Vi kan inte bo hos henne sa jag precis. Hon behöver en paus. Hon behöver vila."

Blomberg drack av sin äppeljuice. Sedan drog fram en tjuga han gav till Samuel.

"Gå och köp något du gillar."
Samuel tittade på tjugolappen bekymrat.
"Gå nu," sa Blomberg.
Samuel gick till godishyllan och såg ut att vara i tankar över vad han skulle välja.
"Jag kan hjälpa er," sa Daniel efter att ha samlat mod.
"Med vad exakt? Mitt äktenskap?"
"Nej, ert boende. Jag kan hjälpa er att bo någon annanstans. Ett ställe med mindre hyra, och större yta."
"Vart då tänkte du?"
"Vid industriområdet."
Blomberg suckade. "Är du mäklare eller?"

"Kanske det." Daniel pekade på hatten. "Ge mig hatten så kan jag hjälpa dig."
Blomberg fnös och reste sig. "Jag har inte alltid lyckats i livet. Men om jag behöver hjälp från en fjortonåring, då har jag verkligen misslyckats."

Blomberg tog hatten och gick till Samuel som fortfarande stod och valde godis. Blomberg ryckte ner en godis från hyllan och slängde den i handen på Samuel. "Så, betala nu," sa han bryskt och väntade vid dörren tills Samuel betalat klart.

De gick ut i regnet och Daniel hann se hatten en sista gång innan dörren stängdes. Daniel satt kvar, lämnad

med tankarnas gravitation och det eviga mörker som tycktes ha grävt sig djupare. Han behövde hatten.

Det var något med hatten som lockade. Kanske hade den svaret. Kanske kunde den hjälpa honom att hitta den rätta känslan. Det var inte bara en hatt, det var något annat.

Viskningarna fortsatte att yra genom den täta korvdoften. Det flottiga stekoset spred sig ofta ut till där gästerna åt. Ingen verkade bry sig, alla hade fått en vana. Det hade säkert redan blivit till en nostalgi för många. Köket borde ha fått någon form av prick i registret för hur det såg ut.

Dock hade ingen fått magsjuka hittills, vilket kändes som ett påhitt. Han reste sig och klev ut i regnet. Det var mörkare. Han tittade på klockan. Fan. Linda skulle vara arg som satan när han kom hem. Han kunde lika gärna ta en omväg, skadan var redan skedd. Det var iallafall avslutning imorgon. Sedan var det fri väg för ledighet. Daniel tog en omväg som ledde förbi viksängen. Han stannade där och blickade ut över gräsplanen.

Det var något där ute i mörkret. Eller? Daniel tittade noggrannare. Ja, det var någon där ute. En mindre person, ett barn kanske. Daniel stod för långt ifrån för att kunna avgöra

med säkerhet. Det var troligtvis ett barn. Kanske var det en av Rogers söner. De brukade vara ute sent på kvällarna och leva rövare.

Daniel stod kvar en stund i fundersamhetens vakuum, oförstådd i vad han borde göra. På andra sidan gräsplanen gick en upplyst bilväg, vilket gav en sorts siluett av personen ute på fältet. Daniel ville ropa, men vågade inte. Han ville gå dit, men vågade inte.

Det var tills han såg hur den svarta siluetten försvann. Ramlade han? Hon? Daniel tryckte upp den gnisslande grinden och gick in mot Viksängen IP.

En fotbollsplan av bortglömd karaktär. Det var oftast nedsläckt.

Det var inte becksvart ute, sommarens svala månsken låg över planen likt en kall nattlampa.
Till vänster var en backe upp från gräsplanen där de upplysta lägenhetshusen stod stolt och överblickade Viksängen. Daniel gick vidare mot mitten av gräsplanen.

Hjärtat dunkade. Varför visste han inte. Det var för tyst. Ingen vind, inga skällande hundar, ingen grannfejd vid tigerburarna. Helt tyst. Han kom till mitten där han stannade tvärt.

Framför honom var ett hål. Ett sånt där hål endast fantasin kunde

producera. Hålet var inte likt de andra slukhålen. Detta var som maskinskuret, som att en jätte hade skurit ett hål i marken med en gigantisk kniv. Ett gapande hål. Han tittade ner i avgrunden, hjärtat bankade. En rysning spred sig. Det kändes som om något tittade tillbaka på honom bakom den svarta slöjan av totalt mörker. Något från bortom denna värld. Det var mer som en lockelse, en dragningskraft.

Hade personen fallit ner? Visste polisen om detta hål? Fan, klockan. För varje minut kokade Linda mer av ilska. Han skyndade sig hem i hopp om att hon somnat i soffan framför

tv:n. Vid porten tittade han upp mot fönstret.

Köket var tänt. Helvete också. Han besteg trapphuset till högsta våningen och satte örat mot dörren. Ingen dammsugare. Kanske var det fritt fram. Försiktigt öppnade han dörren, gled ur skorna och smög till köket där han lade cigaretterna på bordet. Precis när han skulle kliva in i sitt rum hörda han en vass ton.

"Kom hit." Daniels mod sjönk i magen. Pulsen steg.
Han vände sig om. Hon stod i hallen, blicken krympt.

"Kom hit sa jag!" röt hon.

Daniel tog ett djupare andetag utan att visa missnöjet. Han följde henne in till köket.

"Sätt dig," sa hon med allvar och tände sin cigarett.

Hjärtat bultade. Han visste exakt vad han gjort. Det var inte alla gånger han visste. Linda stod vid fläkten och sög på cigaretten i tystnad.

"Du köpte rätt märke iallafall." Hon ställde sig bredvid Daniel. Hjärtat bultade mer. Han skulle strax få ta straffet.

Hon grep tag i hans hår och slet bak hans huvud.

"Fattar du ingenting eller? När jag säger att jag är röksugen så menar jag

att jag är röksugen." Hon släppte taget och pekade på bordet. "Fram med den."
Daniel suckade.

"Suckar du en gång till så får du bo på gatan! Fattar du!?" Hennes blick var av eld och misär, som om en personlig demon, konstant närvarande. Daniel rullade upp byxbenet och lade upp foten på bordet.

"Skriker du stampar jag sönder ditt Playstation. Fattar du? Och farmor kommer inte vilja köpa ett nytt om hon får reda på att du var den som förstörde det."
Daniel nickade och kvävde det lilla som fanns kvar, det som inte fick

finnas. Allt kapslades in. Hålet svalde allt. Inget kunde fly.

Linda grep tag i Daniels fot och tryckte cigaretten mot hans fotsula. Smärtan var inte så farlig som man kunnat tänka sig. Daniel blundade och sög in tårarna. Han var en man, män grät inte av lite smärtor.
Linda blåste bort askan från foten och brände igen på samma ställe. Brännandet skedde i en stadiga intervaller. Mestadels fem sekunder i taget. Brända fotsulor klassade Daniel som en av de enklare straffen.

Han tog hellre de fysiska än de mentala. Hennes monologer var de absolut värsta. Speciellt de som pågick

i timmar. Dem penetrerade allt psykiskt försvar. Detta, det brännande, det var mer av en vila. Smärtsamt, men hjärnan fick en paus. Hon var alltid tyst när hon brände honom med cigaretter. Kanske var det skulden som fick henne att tiga. Eller så njöt hon genuint utan preventiva tankar.
Utan spärrar.

Daniel hade många gånger fantiserat om hur han skulle döda henne. Strypa, dränka, skära, krossa. Det landade oftast i att strypa. Att få slingra händerna runt hennes hals och klämma tills livets sista pust lämnade henne. Det var en återkommande fantasi. En fantasi han oftast somnade till.

Alternativt att själv bli strypt så han slapp vakna.

Att få lämna världen. Visst, döden var ju inte det roligaste på menyn. Inte var han troende heller. Men det var något med döden som fascinerade honom innerligt. Kanske var det hur döden alltid funnits där, alltid hand i hand med livet. Döden var alltid närvarande. Inte för alla kanske, men Daniel såg döden kring varje hörn och bakom varje andetag.

"Så, gå till ditt rum." Hon slängde fimpen och ställde sig vid disken.

"Jag har avslutning imorgon."

"Ja?" Hon stod med ryggen emot. "du ska ju inte visa dina fötter direkt, eller hur?"

"Nej."

"Precis. Så vad fan är problemet?" Daniel gick fram till bestickslådan och drog fram en kökskniv.

"Jävla tönt. Vad tror du att du ska göra?"

Daniel's grepp förhårdnades innan han stack kniven in i hennes bröst. Linda stod med stirrig blick innan hon föll handlöst till golvet. Daniel satte sig på henne, lade sina händer runt hennes hals. Han skrek tills det kändes som pannan skulle spricka. Han klämde hårdare tills något brast i hennes hals.

Hennes blick svartnade, livet lämnade henne. Det var gjort.

"Gå till ditt rum sa jag."

Daniel öppnade ögonen och såg hur hon stod vid disken.

"Fattar du trögt eller?" sa hon.

Daniel gick till sitt rum, satte sig på sängen och startade sitt Playstation. Spelets brus bedövade tillkommande fantasier om att sjunka genom golvet. Hålet. Tankarna om hålet uppstod ett flertal gånger. Hålet i Viksängen, det lockade fortfarande.

"Daniel," ropade Linda i ett mer patetiskt gnäll.

"Ja?"

"Kom."

Daniel pausade spelet och gick till vardagsrummet. Hon låg i sängen, gråtandes. Ovetskapen var konstant. Hennes humör lika skarpsvängda som blixtar. Daniel satte sig på sängkanten, nervös inför potentiellt fysiskt våld. Troligtvis inte, men han visste aldrig. Hennes kudde var blöt av tårar. Vid nattduksbordet låg cigarettpaketet, tomt. På soffbordet stod ett flertal Pringlesburkar, öppnade och tomma. Bredvid de tomma chipsburkarna låg fotoalbumet. Den var öppen med bilder på Daniels pappa.

"Mitt liv är så jävla ruttet," sa Linda. "Alla killar är svin. Din pappa också.

Till och med du. Min son tröstar inte ens sin gråtande mamma."
Daniel strök sin hand över hennes rygg.
"Du får inte bli som alla andra killar. Alla lämnar mig."
Daniel lyssnade halvt, då tankarna var ockuperade av självbevarelsedrift. På så vis var hålet till nytta. Allt hon sa sögs ner i det svarta. I det bottenlösa. Känslorna sögs ner för att aldrig se dagens ljus. Som ballonger fästa till en tyngd. Linda snyftade, Daniel tittade ut genom fönstret och såg träden i vinden.
Där satt han, instängd i en betongkub med en person han hatade.

En person han inte kulle hata av biologisk design. Det var retsamt, att han av alla skulle sitta där och bära livets börda. Att bära dödens börda. Han tyckte synd om sig själv.

En synd, ja, det visste han. Ändå kände han sig som den mest olyckliga pojken i världen. Barnen i Afrika svalt, barnen i Ryssland frös ihjäl, Barnen i Asien drunknade. Han kunde haft det värre. Varför kändes det inte som det? Var han självisk? Kanske. Lindas snyftningar byttes ut till snarkningar.

Daniel reste sig försiktigt, lade täcket över henne och gick till sitt rum. Hon förtjänade bättre. Hon hade inte haft

det lätt. Det kanske var hans fel som skulle vara så jäkla jobbig hela tiden.

Kanske var det han själv som orsakat hennes beteende. Daniel lutade sig bak mot väggen, ritblocket i knät med tankar om den korrekta känslan. Det perfekta huset. Det korrekta huset, den perfekta känslan. Var allt bakvänt? Var han själv bakvänd? Tankarna tycktes inte kunna ligga still. Den molande smärta i ryggen var tillbaka. Kanske var det bara växtvärken. Han drog upp tröjan och såg hur hålet blivit större. Han knöt näven och försiktigt förde in hela näven i hålet.

Äcklad av sig själv drog han snabbt ut den och startade sitt tv:spel. Tiden

gick och tanken om hela sin näve i bröstet äcklade honom. Han gick till badrummet och stirrade ner i handfatets avlopp. Hålet stirrade tillbaka. Något fanns där nere. Något han visste inte kunde ta sig ut i ljusets tyngd. Mörkret hade sin egen gravitation. Medan Daniel stod och borstade tänderna kände han en vidrig lukt. En typisk avloppsdoft. Blicken vändes mot badkaret och golvbrunnen.

Lukten blev värre. Golvbrunnen hade inte rengjorts på länge, det visste han. Men lukten var grövre. Annorlunda. Daniel höll för näsan och satte sig vid golvbrunnen. Han lyfte locket och såg

att vattenlåset var fyllt med klumpar av hår och okänt. Stanken blev starkare då han satt med klar sikt rakt in i avloppsröret. Det kändes som om något fanns där nere.

Daniel slängde ner det kletiga vattenlåset i badkaret och spolade av det med varmt vatten. Det svarta kletet rann ner i avloppet. Stanken blev värre. Han torkade bort vattenångan från pannan. Stanken försvann för en kort stund innan den kom tillbaka igen, kraftfullare än innan. Den svarta vätskan pulserade upp genom avloppshålet och sakta fyllde badkaret till kanten. Det var svårt att greppa den visuella inputen. Den

svarta vätskan låg som en spegelblank yta.

Något kändes varmare. Kanske var det den korrekta känslan som fanns där i? Kanske fanns svaret där i? Som ett smutsigt fönster såg han något under ytan. En sorts trappa som ledde ner. Tveksamheten stod fast. Nyfikenheten bröt all beprövad vishet. Ett distant ljud. Ett tickande. Han tittade på sin klockan. Visarna stod stilla. Men ljudet kvarstod. Han tog av sig kläderna och klev ner med ena foten i badkaret. Första steget, blött. Foten bröt den krispiga ytan, det svarta gegget. Kall och omslutande. Tveksamheten vek sig.

Nästa steg, djupare. Geggytan vid låren. Ytan gick inte längre att se igenom. Undersidan var okänd. Rädslan blev som bepansrad av en abstrakt inbillning om säkerhet. Vattenytan låg i axelhöjd. Det omslutande geggan blev varm. Rädslan tonade bort likt sand i vinden. Var det döden? Var det livet? Han fick en känsla av att det var början på något, eller kanske slutet. Tickandet fortsatte. Han tittade på klockan. Visarna stod stilla men tickandet fortsatte. Tankarna skingrades till en tom slätt.

Han behövde gå ner. Han behövde se vart trappan ledde honom. Han lät

huvudet sjunka under den blanka ytan. Ögonen stängda. Ljudet dovt. Det tickande ljudet skar genom det dova. Han kände remmen från klockan spännas runt handleden. Tickandet blev högre. Han ville andas, men kunde inte. Han ville se, men kunde inte. Allt han hörde var tickandet.

Tickandet blev högre tills det var öronbedövande, som ekande stridstrummor.

Händerna på öronen, ljudet penetrerade. Det var obestridligt tills allt tystnade, som en dirigents handgest tystade en orkester. Daniel öppnade ögonen och drog efter luft. Han satt i en svart fåtölj, omgiven av

endast ett svagt ljus från en lampa. Mittemot satt uppochnedvarelsen.

Den satt i en stol framför honom i taket. Taket var såpass lågt att Daniel och varelsen satt i ögonhöjd med varandra. Varelsen var klädd i svart hatt och svarta kläder som alltid. Allt var mörkt omkring, förutom den enskilda lampan. Det svaga ljuset gav en anblick av bokhyllor där ljuset mötte mörkret. Varelsens ansikte var fördolt i skuggor. Handskarna knarrade när den vände blad i sin bok.
Det liknade en lagbok i sin storlek.
Daniel satt i tystnad, nervös.

Tickandet hördes som bakgrundsljud. Sin klocka stod

fortfarande stilla. Ett litet bord i mitten skiljde dem åt. Varelsen lutade sig fram, ansiktet fortfarande dolt i skuggor. Ett papper släpptes ned på bordet. På pappret var det en ritad bild av klockan som Daniel hade på sig. Daniel tittade på bilden frågandes.

"Klockan?" frågade Daniel. "Vad är det med klockan?"

Varelsen släppte ett till papper som landade perfekt på bordet framför honom, samt en penna. Daniel tittade på pappret och pennan. Han kände varelsen blick trots mörkrets slöja. Daniel greppade pennan försiktigt, kände vikten, innebörden. Det blev

som att hålla något större än sig själv, något själsligt.

"Menar du klockan?" skrev Daniel. Pappret och pennan flöt tillbaka till varelsens tjocka bok. Daniel tittade sig omkring nervöst medan varelsen tycktes skriva eller rita något nytt. En sida revs ut och svävade ner till bordet, pennan kort efter. Daniel tittade.

Ett frågetecken var ritat över klockan. Daniel tog pennan och skrev att han fick klockan från sin Rektor. Han passade också på att fråga varför han hade ett hål i bröstet. Han drog upp tröjan och visade hålet. Pappret och pennan flöt tillbaka. Varelsen rev ut en ny sida som föll ner till Daniel.

Daniel tittade och förstod inte riktigt.

Det som var ritat var en svart hatt. Under hatten var en dörr. Varelsen pekade bakom sig på en dörr av mörkt trä och uråldriga ståldetaljer, som om dörren var smidd av underjordens gudar.

Varelsen pekade på den ritade hatten och sedan på dörren. Dörren såg antik ut, troligtvis hundratals år. Daniel förstod inte riktigt vad som menades med teckningen. Tankar formades. Dock inget konkret blev gjutet.

Daniel skrev en ny fråga. Han undrade hur han skulle få hålet i

bröstet att försvinna. Han drog upp tröjan för att visa hålet i bröstet.

Varelsen rev ut en ny sida som släpptes ner. Daniel tittade. En ritning av ett hål och personer som stod i kö framför hålet. Obehag kröp länge in. Daniel rös.

En ny bild föll ner från varelsen. Daniel tittade noggrannare. Det såg ut som en slemsäck, en sådan som han hittade i Maggans bröst.

En sida till föll ner på bordet. Det var siffror. En klocktid. 12.00 prick.

Varelsen pekade på Daniels klocka. Daniel ställde in tiden på 12.00 prick. Efter det öppnade sig taket som en dragkedja. Han såg badkarskanterna

och vattenytan ovanför sig som ett tak. Som att de satt i ett rum under badkaret. En trappa uppenbarade sig som ledde upp till badkarsytan.

Varelsen pekade på trappan. Daniel reste sig, besteg trappan genom den svarta hinnan och klev ur badkaret. Han var varken blöt, kletig eller luktade illa. När det sista av den svarta geggan sögs ner i avloppet tickade klockan igen.

Daniel pustade ut och tog på sig sina kläder. Han gick tills sitt rum och plockade ner krukväxten från skåpet. Han tittade på den med oro.
Det var det enda kvar av Maggan. På något vis kände han ett ansvar att

beskydda den. Daniel lyfte tröjan. Hålet i bröstet var lika stort som hans näve, om inte större.

Ångesten var djupgående. Andetagen kändes som genom tjockt tyg. Skulle han ringa doktorn? Berätta för Linda? Nej. Det skulle inte gå. Han var ensam. Han suckade. Det fanns bara en han kunde prata med.

Kapitel 6. Sommaravslutningen.

Daniel var tillräckligt finklädd för att inte bli uttittad. Men tillräckligt billig för att inte sticka ut. En billig, pösig,

svart kavaj han fått av Conny. Avslutningen var det värsta han visste. Det skulle alltingen behöva sjungas eller bli sjungen för. Detta år var inget annorlunda.

En scen av hyvlat trä var uppbyggd på skolans gräsfält där elever, lärare och föräldrar samlats för att se ettorna sjunga för de andra. Ettorna alltså. Stackars ettorna som fick sjunga för hela skolan. Alla dömande blickar. Det var som att lärarna slängde dem till vargarna. Det var sång och sedan brukade det vara mingel efteråt. Ett mingel där föräldrar ville hem, pedagoger ville hem och barnen ville hem. Ändå stod alla där och log,

lotsades som om allt var fröjd. Alla utslitna.

Daniel satt i publiken och såg hur ettorna sjöng klart Idas sommarvisa och de andra plågsamma, lågmälda visorna. Värmen var tryckande, ovanligt tryckande. Efter ettornas framträdande var det en sorts picknick för de som ville vara kvar och mingla. Lärarna var illa tvungna till att vara kvar. Linda var såklart på plats, hon ville synas som den goda föräldern. Hon var lika fången som Daniel i sin roll hon skapt för sig själv. Hon minglade med allt och alla utan frånvaro.

Daniel var inte ens säker på om hon var där för honom. Han sökte istället efter Tim. Han syntes inte till, eller hans familj. Konstigt. Tim brukade alltid vara på plats. Hans familj hade aldrig missat en enda avslutning. Daniel tröttnade på den falska luften som tycktes kväva allting omkring honom. Alla perfekta familjer.

Vart var rektorn? Daniel smög iväg från ängen in till skolkorridoren. Längst ner fanns Rektorns kontor. Till hans förvåning satt han där inne, själv. Daniel såg in genom rutan och knackade.

"Kom in!" ropade rektorn.

Daniel öppnade och stod vid dörröppningen.

"Daniel. Hej," sa rektorn med god ton och sträckte sig i stolen.

Daniel klev in och stängde dörren.

"Varför är inte du där ute?"

"Varför är inte du där?"

Daniel suckade som svar.

"Precis," sa rektorn och lade upp fötterna på bordet. "Hur funkar klockan?"

Daniel tittade på den. "Vet inte."

Rektorn nickade med belåten min. "Så vad har du på hjärtat?"

Daniel satte sig i stolen, skamlöst medveten om vad han skulle fråga.

"Jo," började Daniel och harklade sig. "Jag behöver hjälp. Eller ... Ah. En jag känner en som behöver hjälp."

"Okej, jag lyssnar."

"Jag har hört rykten om att du äger lokaler i industriområdet, visst?"
Rektorn lutade sig bak. "Mhm."

"Så min tanke var att jag ... kanske ... kunde få hjälp med att hitta ett boende. Inte till mig själv. Det är till ... en jag känner."
Rektorn satt i tystnad.

"Blomberg heter han. Det är en av poliserna som jobbar här i Ösmo."

"Hm. Jag tror jag har sätt honom. Är det han med mustaschen?"

"Precis. Kan du hjälpa mig? Hjälpa honom? Han har en son. De behöver bo någonstans. De kan inte bo på ett hotell hela tiden."
Rektorn lutade sig fram med tyngd i blicken. Daniel visste redan vad han skulle säga och suckade därefter.

"Va sån då. Jag trodde du skulle hjälpa den här skolan," sa Daniel och reste sig. "Du gör fan ingenting för att hjälpa folket här. Barn försvinner och Blomberg försöker hjälpa."
Rektorns lugn var oroväckande, irriterande till och med. Daniel försökte frammana en reaktion, men Rektorn bara satt där, ostörd med fast blick, som om han väntade på att säga

något. Daniel hängde kvar vid dörren i några sekunder för att se om Rektorn ändrade sig.

"Hurru, Daniel."

Daniel vände sig om med hopp i blicken.

"Ta hand om klockan. Den är ... ett viktigt verktyg."

Daniel stängde dörren och gick längst den urvattnade skolkorridoren.

En lång korridor som sög livsglädjen ur alla elever som hade oturen att få existera där. Några emokids satt och kastade snus upp i taket. De var antagligen lika uttråkade av avslutningsceremonin som Daniel. Han öppnade dörren och klev ut. Musiken

från scenen hördes. Minglet pågick. Linda var säkert och flörtade med någon. Allt han hoppades på var att hon inte skulle dra hem och knulla någon av hans lärare.

Visst, hon var lika anti som Daniel när det kom till den cementerade, sentimentaliteten. Men det var aldrig säkert vad hon skulle göra. Daniel såg hur ettorna precis blev klara tills den varma stämningen avbröts av ett skärande skrik. Efter skriket hördes ett knaster av brustet trävirke och jord.

"Flytta er! Alla flytta er för i helvete! Bort från scenen!" skrek Lars, slöjdläraren, som lagt ner hela sin själ på att designa och bygga ihop scenen.

En scen som sakta sögs ner i ännu ett slukhål. Barnen skingrade sig medan lärarna slängde undan de elever som var för nära. Det var ett kaos av skrik och en folkmassa som inte gick att kontrollera. Några sprang långt bort.

Några tycktes stå kvar medan andra backade långsamt. Det påminde om något från en katastroffilm. Daniel tittade sig omkring, ingen rektor syntes till. Vid sidan fanns en klätterställning som Daniel besteg.

Vyn blev klarare över ängen, överskådlig. Hålet svalde hela scenen, sakta men säkert, bit för bit.
Folk stod med händerna för munnen och stirrade. Några letade efter sina

barn, andra såg ut att ringa till sina nära och kära, andra tröstade gråtande elever. Daniel såg tillslut hur Tim kom gåendes, finklädd och förvirrad av tumulten. Daniel vinkade tills han fick Tims uppmärksamhet. Tim kom upp på klätterställningen med stirrig blick.

"Vad är det som händer?" frågade Tim och tittade sig omkring.

"Ett till sånt där slukhål."

"Ett till?"

Daniel hade själv svårt att förstå anledningen. Han trodde alltid Sverige var ett land skyddat från naturkatastrofer. Sånt hände väl bara i Thailand och USA? Daniel försökte samla tankekraft, men tumultet var för

påträngande. Det var likt en teaterpjäs. Folk grät, sprang runt och gjorde tillsynes ingen nytta. Efter vad som kändes som tio minuter kom polisbilen inkörandes på skolgården. Två poliser poppade snabbt ur bilen med avspärrngsrullen redo.

"Såg du något vatten i hålet?" frågade Tim.

"Tror du jag stod där framme och tittade eller?"

Tim såg fundersam ut och kliade sig i hårbotten. "Jo, alltså ... Slukhål formas ju av vissa anledningar. Det kan vara när vattnet under marken löser upp vissa stenarter. Under marken då. Så bildas det hålrum."

"Okej?" Daniel tänkte tillbaka till hålen han tidigare sätt. Han stod utan aning om hur slukhål fungerade, vad som var naturligt eller inte. Det han inte förstod var placeringen på alla hål, och varför dem svalt Linus och Maggan.

"Vad fan ska polisen göra?" sa Daniel.

"Spärra av området kanske?" Daniel suckade. "Jo tack. Jag menade inte det."

"Är det kvar?" Tim pekade på Daniels bröstkorg. "Hålet alltså." Daniel drog handen längst bröstet. "Mhm."

"Ösmo har aldrig sätt såhär mycket action." Tim satte sig ned med en suck.

"Jo, det är mycket skit som händer nu," sa Daniel och satte sig bredvid. Polisen spärrade av området medan nyhetsfordonen svängde in på platsen. Ur skåpbilarna hoppade det ut kameramän och reportrar som snabbt körde igång sitt race.

"Jag kanske borde kolla nyheterna ikväll," sa Daniel.

"Va? Har du inte gjort det än?"

"Nej?"

"Varför inte då?"

"För nyheterna är bara skit."

"Nyheterna är bra."

"På vilket sätt då? Det är alltid samma skit hela tiden. En bilbomb där, folk dog här. Aldrig några bra nyheter. Som nu. bara misär.

"Jo men man måste ju veta vad som händer i världen."

"Nej det måste man inte. Så vad säger dem då som är så jävla intressant?"

"Nja. Dem pratar mest om att polisen letar vidare efter en mördare som kidnappat barnen."

"En mördare? Vi vet ju inte ens om det är det?"

"Precis. Polisen har inte gått ut med något pressmeddelande än, så det har blivit en del spekulationer."

"Pressmeddelande?"

"Ja?"

"Vad är det?"

"Vet du inte vad det är?"

"Vet du vad en blåtira är?"

Tim log smått. "alltså det är när någon från polisen går ut till media och förklarar situationen för allmänheten, så det inte blir spekulationer och falsk fakta."

"Okej? Så varför har de inte gjort det då?"

"Ingen aning. De borde har gjort det."

Poliserna lyckades sätta upp avspärrningen och skingrat folkmassan. Hålet hade slukat scenen,

den var helt borta. Runt hålet var det pudrat med träflisor och bjälkrester.

"Där är rektorn," sa Tim och pekade.

Daniel vände blicken och såg rektorn komma ut, trötta steg och en megafon i handen. Han ställde sig så att folkmassan kunde se honom.

"Jag vill tacka för detta år och önskar er alla en trevlig sommar. Ni kan ta era barn och gå hem nu. Det finns inget mer att se. Polisen är här och sköter resten."

"Ska du inte göra något åt det här?" ropade en av föräldrarna.

"Vad vill du att jag ska göra? Spackla igen hålet eller? Prata med poliserna,

dem kan hjälpa er. Jag tar semester nu," sa Rektorn, stängde av megafonen med ett sprak och gick tillbaka in i skolan.

"Alltså vadfan," sa Daniel och skrockade. "Vilken jävla gubbe."

"Han kanske har gett upp?"

"Det säger du." Daniel noterade hur folkmassan blev tunnare. De flesta drog sig hemåt.

"Så," började Tim.

"Så vad?"

"Vi har ju sommarlov nu tydligen."

"Tydligen har vi det. Skönt å slippa ceremonin där inne."

Tim var tyst.

"Vadå, gillade du ceremonin?"

"Jag vet inte."

"Knivpakten, kommer du ihåg, va ärlig nu."

"Ja jag gillar ceremonin. Okej."

"Varför då? Den är äcklig."

"Va? Vadå äcklig?"

"Nej men man ska gå upp där och ta sitt diplom och säga hejdå, det är så bögigt."

"Det är inte ... Det du sa."

"Bögigt? Hurså? är du bög eller?"

"Nej, det har jag sagt förut."

"Har du en tjej? Har du knullat förut?"

"Har du?"

"Ja jag har knullat massa gånger."

"Med vem då?"

"Rektorns fru. Vem annars."

"Är hon ... het eller?"

"Skojar du? Han är ihop men värsta bruden. Hennes pattar är stora som meloner."

"Är det inte hans dotter då?"

"Det hoppas jag inte."

"Va?"

"Dem hånglar ju hela tiden."

"Har du sätt det eller?"

"Man ser mycket från idrottshallen."

"Gör man?"

"Alltså från taket."

"Får du vara där uppe ens?"

"Men alltså." Daniel suckade. "Dina föräldrar har ju misslyckats med dig helt och hållet."

Tim reste sig.
Daniel visste att han gick över gränsen. Men det gick inte att undvika. Tim var en tönt. Kanske en bög till och med, men det var inget Daniel brydde sig om. Det var väl okej. Så länge han inte tafsade på kuken eller så.

"Vart är dina föräldrar då?" frågade Daniel.

"Vet inte."

"Vadå vet inte? Dem är ju här varje avslutning."

"Dem hade annat att göra. Har du det du skulle visa?" frågade Tim

"Ja, i väskan."

"Ska vi dra eller?"

"Jag trodde du inte fick för dina föräldrar."
Tim ryckte på axlarna. "Ska vi?"
De klättrade ner och såg hur några föräldrar skällde ut några tillsynes nervösa poliser som vaktade avspärrningen.
"Era jävla polisjävlar! När ska ni hjälpa oss egentligen? Tre barn är redan borta och ni har inte gjort ett jävla skit!"
Polisen höll upp sin hand i en lugnande gest. "Vi gör allt vi kan. Det ni behöver göra ---"
"Det går en mörare lös och allt ni gör är att spärra av hål. Gå och leta

efter våra barn istället!" skrek en annan pappa.

Daniel tittade på Tim. "Tre?"

"Linus är rapporterad försvunnen."

"Och när skulle du berätta det?"

"Idag. De sa det på nyheterna imorse. Jag trodde du visste det."

"Jag tittar ju inte på nyheterna."

"Jo du sa ju det."

Daniel suckade och såg Blomberg komma gåendes med samma gamla kaffemugg det troligtvis var äppeljuice i.

"Är ni okej? Hörde att ett till hål öppnade sig här."

"Jo," sa Daniel.

"Vi hittade inget vid hålet du nämnde. Men vi ska skicka ner räddningspersonal dit senare."
Daniel harklade sig och sneglade på Tim. Skammen lade sig tätt mellan dem.

"Vi skulle ju inte berätta något," sa Tim.

"Berätta vad?" frågade Blomberg. En argsint och storväxt förälder kom fram med en redan ilsken ton. Han stod som ett berg med tatuerade armar och händer stora som dasslock.

"Din jävla snuthora. När fan ska ni hitta våra barn? Ni har inte gjort ett jävla skit."

"Vi gör allt vi ---"

"Ni gör inte ett jävla piss." Mannen vände sig bak till de andra föräldrarna. "Eller? Gör dem mycket tycker ni?" Mannen vände sig mot Blomberg igen. "Ni verkar bara titta ner i hål hela dagarna. Det finns en kidnappare i Ösmo."

"Vi kan inte utesluta att någon har fallit ner i dem."

"Det är ingen som fallit ner i dem där jävla hålen. Era jävla idioter alltså. Det finns en kidnappare i Ösmo. En mördare till och med. och ni." Mannen pausade och torkade svetten från pannan. "Ni har inte ens kammat fram en endaste ledtråd. Ska jag göra

jobbet åt dig eller? Ska vi föräldrar göra polisjobbet?"

"Vi ska inte hoppa till slutsater innan korrekt fakta finns på bordet," sa Blomberg lugnt, omringad av arga föräldrar.

Mannen fnös och viftade med handen. "Ni är ju helt värdelösa. Jag ska starta ett föräldrargäng." Han nickade för sig själv. "Mhm. Vi ska hålla gatorna säkra." Mannen vände sig om och höjde rösten. "Vilka håller med att poliserna här är helt jävla kompetentlösa. Måste vara Stockholmare vi har fått hit."

Folkmassan blev engagerad av mannens tomma, vrålande ledarskap.

Dem samlade sig, växte i antal och intensitet.

"Vilka här vill skapa en grupp som håller gatorna säkra framöver? Någon måste ju göra deras jobb. Vi kan inte lita på dem längre. Dem kan inte hålla våra barn säkra. Vi måste vara dem som gör jobbet. Vi ska inte låta den här äckliga kidnapparen ta fler av våra barn. Jag har tröttnat på att låta dem här slappa jävla trädkramarna gå runt här och inte göra ett skit."
En liten folkmassa samlade sig kring den stora mannen.

Folk som var tillsynes lika argsinta. Daniel såg sig omkring hur fler människor anslöt sig till mannens ilska.

De stod som om dem skulle på jakt efter självaste Frankensteins monster. Allt som saknades var facklor och högafflar. Blomberg stod näst intill omringad, men stod kvar med stabilitet och vårdnad, som att han ville försäkra hela bygden om att han inte brydde sig ett skit om vad de sa. Eller, kanske att han skulle göra allt i sin makt för att stoppa vem det nu var som tog alla barn. Inget tycktes penetrera honom. Han var lika tätsluten som ett ostron. Mannen klev fram, stirrade Blomberg rakt i ögonen.

"Har du några barn?"

Blomberg svarade inte.

Mannen skrockade, rösten låg men seriös. "Klart du inte har. En sån som dig vet inte hur det känns att förlora någon. Du är dränkt i falska sorger. Du har ett patetiskt liv. Du hjälper ingen."

Daniel såg på, utan vetskap om vad han kunde göra. Ingripa var inte på tal. Innan mannen hann göra något dummare kom Linda fram genom folkmassan och ställde sig framför mannen.

"Jocke, ge dig för fan. Gå hem med dina barn istället. Eller med din föräldrargrupp eller vad fan det nu är du har skapat," sa Linda med pondus.

"Vi vill bara att poliserna ska göra sitt jobb," sa en av mammorna i folkmassan.

"Du har inte ens förlorat någon än. Vem fan är du att tala om för oss hur vi ska göra?" frågade en annan.

"Det finns vissa här vars barn är borta. Vad gör polisen åt saken?" Linda tittade på Daniel och Tim. "Vi drar."

"Men jag och Tim ska ---"

"Inget shaffs. Vi drar sa jag. Ta med dig Tim också," sa Linda och låste blicken med Tim. "Eller har du någon annanstans du ska vara?" Hon tittade sig runt. "Jag har inte sätt dina

föräldrar så jag antar att du är här själv?"
Tim nickade.
"Bra. Då följer du med oss."
Linda, Daniel och Tim gick därifrån, Blomberg kvar med folkmassan. Daniel tittade bak och såg en ny skåpbil han inte sätt innan. Det var SIGS gubbarna. De drällde ut ur skåpbilen med sina instrument och mätstationer i famnen. SIGS männen var också eskorterade av tungt beväpnade poliser. Dem slog läger runt hålet likt en campingplats. Stolar veks ut, små tält slogs upp och mätinstrumenten placerades i marken nära hålet.
"Vart ska vi?" frågade Daniel.

"Till Roger."

"Roger? Varför då?"

"Det får du se."

Kapitel 7. Industriområdet.

Ösmo industriområde. En plats av svek, kärlek, blod och krossade drömmar. En plats där arbete blev till arbetslöshet. Det låg som en filt av depression över hela området. Något kvarvarande. Något som borde ha gått vidare men aldrig tycktes kunna lämna.

Området var som en plats stilla i tiden.

Han kunde nästan se framför sig hur de utarbetade egenföretagarna hängde sig i toaletterna eller överdoserade på sömntabletter.

Daniel hade nog inte sätt en enda aktiv fabrik där på flera år. Alla fabriker såg övergivna ut till en första anblick. Slitna väggar, trasiga fönster och igenvuxna grindar. De närmade sig platsen där Linda brukade hänga vissa helger.

En plats Daniel aldrig gillat. Det var en plats där machokulturen frodades utan gränser, som snabbspolad cancer utan strålbehandling. Platsen påminde

om en rustik blandning mellan verkstad och bensinmack. En form av motorcykelklubb utan någon officiell stämpel. Den hade ett namn dock, Dödsängeln.

Garageporten var öppen till självaste interiören där en bilverkstad syntes. Harley Davidson motorcyklar stod parkerade på rad utanför. Det var något Amerikanskt och patriotiskt med det hela. Kanske var det den stora flaggan hängandes stolt utanför. Eller så var det gänget i bikervästar, håriga bringor och tatueringar sittandes utanför med ölflaskor i händerna.

Grillgallret fräste det välstekta köttbitarna medan den billiga högtalaren spottade ut skrällig hårdrock. Lukten av öl, rost och kroppslukter var potent. Stekoset lade sig som en dimma över området. Bröliga skratt och svordomar skar genom luften. Vid sidan av stod ett gäng män och hurrade. De hurrade på en man som drog en bil efter sig med ett rep. Mannen var storväxt, bredaxlad. En oxe till karl med tatuerade armar och hårig bringa. Han drog bilen med repet till en stolpe innan han släppte med ett stön. De andra männen hurrade medan oxmannen pustade ut.

"Vem är det?" frågade Tim.

"Vem?"

"Han som drog bilen."

"Roger."

"Är det en riktig bil?"

"Va?"

"Den som han drog."

"Ja den är riktig."

Tim stod stirrandes.

"Han har tävlat i sånt där," sa Daniel.

"Vad är det här för ställe?"

"Linda brukar gå hit och festa."

Linda gick i förväg till Roger och blev mottagen som en av männen. Linda pekade bak mot Daniel och vinkade åt honom att komma dit.

När Daniel och Tim kom fram blev de mottagna av machogänget med bröl, kraftiga kramar och ryggdunkningar.

"Fan det var på tiden," sa Roger och kramade om Linda med hårda klappar på ryggen.

Linda log. "Tack för att ni kunde fixa ihop det här på så kort tid."

"Äsh, fyfan. Det var väl inget."

"Inget var det ju inte." Linda pekade på Rogers knä. "Jag trodde du var klar med att dra bilar."

Roger fnös. "Det där är en lätt bil. Det är bara för kul."

"För kul? Tänk på knät."

Daniel kände igen de flesta, men inte alla. Det var cirka ett dussin storväxta

karlar. Linda passade in naturligt som en dem, utan att ens försöka. Hon var minst lika brölig och macho i sin utstrålning, trots att hon var kort och smal.

"Daniel, visst?" frågade Conny.

"Jo det är min son det där. Stolt mamma är jag."

Skammen slog till.

"Det borde du vara. Du har gjort ett jävla bra jobb med grabben. Han är ju kvar i skolan fortfarande. Det är mer än vad jag kan säga om oss andra."

"Jo, jag fattar inte hur han pallar gå till plugget varje dag. Jag kulle inte pallat det i dagens läge."

"Nej men dem är ju tonåringar vettu. Dem suger åt sig bättre än oss fossiler."
Conny knäckte en bira som han räckte ut till Daniel. "Ska du ha?"
Daniel skakade på huvudet.
Du är väl femton?"
"Fjorton."
"Fjorton, juste fan. Hur känns det? Har du fått något pirr i ballsäcken än då?"
Daniel och Tim tittade på varandra frågandes.
"Har du fått pippa något?" fortsatte han.

"Han kan få pippa när han är klar med skolan," sa Linda och knäckte upp en bira mot träräcket.

"Vart tog Roger vägen?" frågade Linda.

" Han gick in."

Daniel och Tim följde med Linda in. Insidan var lika rustik som utsidan. Väggarna täckta med gamla plåtskyltar, tavlor på lättklädda kvinnor, djurhuvudet och piltavlor. Det var mer av en verkstad, med en äldre muskelbil som centerdelen.

Lukten var av rost, olja och öl vilade tungt i väggarna. Längre in fanns ett litet tatueringsrum där Roger satt med en kund. Väggarna var fyllda med

motiv av tribalmönster, dödskallar och rosor.

Hårdrocksmusiken hördes utifrån genom det öppna fönstret. Under lampan stod läderstolen med en kunden i. Det surrande ljudet av tatueringsmaskinen var i fullt drag.

"Drar du bilar medan du tatuerar folk? Men för i helvete, Roger."
Roger tittade upp med brett leende. "Alla behöver en bensträckare ibland." Han torkade kundens arm. "Jag är strax färdig. Ta en bärs så länge."
Linda tog tre bärs från minikylen. Hon gav en till Daniel och den andra till Tim.

"Jag får inte dricka alkohol," sa Tim.

"För vem då?"

"Mina föräldrar."

"Är dem här?"

"Nej?"

"Dåså. Va inte en tönt."

"Men alltså," sa Daniel och skämdes.

"Vad? Man måste ju få smaka iallafall. Man kan ju inte bara förbjuda saker hit och dit."

Daniel och Tim tittade på varandra.

"Roger, har du dragit några fler lastbilar den senaste tiden?" sa Linda och ställde sig vid dörrkarmen.

"Nej inga lastbilar. Inte sen knäskadan."

"Duger med bilar bara antar jag?"

"Jo."

"Trivs du att bara sitta hela dagarna med en sån där liten maskin då?" Linda lutade sig närmre för att se tatueringen.

"Jo men det funkar," sa Roger och torkade kundens arm.

"Ja du är ju inte helt kass iallafall."

"Ska du säga, kommer du ihåg skiten jag fick av dig?"

"Jag var full."

"Du var inte full. Tre bärs är inte full."

"Det var inte tre bärs."

"Tre bärs, på heder. Kolla med Conny, han var där," sa Roger och lutade sig mot det öppna fönstret. "Hurru! Conny!"

"Ah!?"

"Kommer du ihåg när Linda gjorde den där fett fula tatueringen på mig!?"

"Ankan!?"

"Ja, precis!"

"Tre öl! Visst!?"

"Tre öl va det!"

Roger vände sig mot Linda med njutelse i blicken.

Linda lutade sig mot dörrkarmen. "Det var inte tre öl."

"Så alla ljuger?"

"Hörde du vad som hände vid Vanstaskolan?"

"Byt inte ämne nu. Tre öl. Du hade fel."

"Jag har aldrig fel."

"Ska jag kolla med Jonas också eller?"

"Men seriöst. Hörde du om vad som hände i Vanstaskolan?"

"Nej, vadå?"

"Ett till sånt där hål har öppnat sig."

"Seriöst? Ett till? Men vad fan. Alla klarade sig hoppas jag?"

"Ja alla klarade sig. Blev ett jävla uppror nästan."

"Uppror?"

"Ja, Jocke du vet. Rövhålet."

"Jo jag vet vem Jocke är."

"Han håller på starta någon sorts föräldrargäng."

"Föräldrargäng? Har han gått och blivit tuffing nu helt plötsligt?"

"Han vill tydligen fånga den som har kidnappat alla barn."

Roger skrockade.

"Vad är det som är så kul?" frågade Linda.

Roger torkade kundens arm och knackade han på axeln. Kunden reste sig och gick till spegeln.

"Alltså, hur vet vi att det är en kidnappare ens?" frågade Roger och gjorde tummen upp åt kunden.

"Men har du också gått och blivit helt dum i huvudet eller? Vad ska det annars vara?" sa Linda.

"Jag vet inte. Låt polisen lista ut det."

"Polisen kan inte lista ut ett skit. Du om någon borde veta det."

Roger packade ihop verktygen, blicken en aning surare. "Så du tror att Jocke har något ... bra på gång eller?"

Linda ryckte på axlarna. "Kanske. Ingen annan verkar ju göra något åt saken."

"Men alltså tror du ---"

"Jag tror ingenting," avbröt Linda. "Jag vet att barn är borta och att fler kommer försvinna. Vi borde göra något åt saken. Poliserna går bara runt och tittar på dem där jävla hålen. Ska

vi bara gå runt och vänta tills nästa barn försvinner?"

"Så vad vill du att jag ska göra?"

"Ja vad kan du göra?"

Roger korsade armarna. "Okej? Så tänkte du att jag ska patrullera nätterna eller? Som modiga Jocke?"

"Men sluta nu. Va inte sån. Du kan ju höra runt lite åtminstone. Du känner ju folk."

"Ja jag känner folk."

"Ja? Så sätt dem i arbete."

"Dem är redan i arbete."

"Jo men med annat förutom..."

Linda stoppade tvärt. "Låt dem göra något för en gångs skull."

"Dem gör redan bra saker."

"Jo, visst. Jesus skulle varit stolt."

"Får jag lön för det här då eller? Jag menar. Du är skyldig mig isåfall."

"Du vet att jag har rätt. Tänk på din grabb. Vill du att han ska bli tagen?"

"Han klarar sig. Han är ingen jävla fjolla."

Linda tittade på Roger med skarp blick och korsade armar.

Roger suckade tungt. "Okej, vet du vad. Vi skulle ju faktiskt fira din son. Visst? Så jag tycker vi gör det. Sen får vi se vad som händer. Okej? Kasta hit en bärs, kärringjävel."

"Gubbjävel. Hoppas andra knät också spricker," sa Linda och kastade en flaska till Roger. Han knäckte upp

den på bordskanten och slarvigt halsade i sig hela flaskan. Öl rann längst skägget och efter släppte han en kraftrap.

"Daniel och ... vad hette du?" Roger torkade skägget med ärmen och ställde sig framför Tim.

"Tim," sa han nervöst och tittade upp på Roger som stod ett par huvuden högre.
Roger log. "Jag har en överraskning till er. Han öppnade skåpet och drog ut ett gevär. "Den här jäveln vettu. Den här är mina finaste ägodel. Ett gevär jag fick av min farsa när jag var liten grabb." Roger gav den till Daniel.

"Är det ett ---"

"Ta det luuuuugnt. Det är bara ett luftgevär. Jag tänkte att ni kan gå och skuta lite burkar borta vid fabriken på andra sidan. Finns hur mycket burkar som helst där." Roger pekade på hyllan. "Jag har ammunition. Det är bara att plocka hur mycket ni vill. Ta mer er bärsen också. Ta varsitt sexpack."

Tim såg obekväm ut med ölflaskan i handen och sexpacket i andra. Roger noterade.

"Ingen kommer skvallra, Tim. Va en man nu."

"Kom, vi drar," sa Daniel.

Tim och Daniel plockade på sig ammunition, bärs och drog ut.

"Ska ni skjuta burkar?" brölade Conny.

"Är Linda kvar?" brölade Jonas.

"Ja, hon är inne med Roger."

"Inne med Roger. Som att han skulle ha en chans," skrockade Jonas.

"En chans? På Linda? Roger? Nej fyfan han är inte hennes typ," sa Conny.

"Exakt. Roger har ingen chans. Jag däremot."

"Du skulle inte ens ha en chans på ett jävla lik."

"Käften." Jonas reste sig med ett stön, sin kagge utstickande under tröjan.

"Vad ska du göra?" frågade Conny.

"Raska ballen."

Tim och Daniel närmade sig byggnaden cirka hundra meter bort. En okänd fabrik, vädrad och nergången av tidens eviga piska. Växtligheten hade tagit tillbaka mestadels av byggnaden.

Teglet sprucket och marken endast fläckvis synlig, då ogräset täckte det mesta. Det låg något post-apokalyptiskt över det hela, med tanke på hur snabbt naturen redan hade tagit över.

Daniel och Tim klev duckade in genom ett hål i stängslet. Väl inne på området ställde de sig framför fabriken och beskådade mäktigheten. Det var inte bara en byggnad, det var ett kadaver av sten, glas och stål.

Ett kadaver av tiden. Det kändes historiskt. En plats som en gång varit av värde. Ett torn stod rakryggad mitt bland ruinerna, det sista av fabrikens forna glans. Daniel ställde ner alla ölflaskorna. Han tog upp en sten och kastade den rakt genom en ruta. Det kraschade högt.

"Vad gör du?" frågade Tim, ögonen på spänn och tittade sig omkring.

"Behöver du nya brillor eller?"

"Va?"

Daniel lade en sten i Tims hand. Tim tittade på stenen, synnerligen bekymrad, sedan tillbaka på Daniel. Hans blick var som fråntagen av förståelse.

"Kasta den genom rutan, precis där," sa Daniel och pekade mot ett stort, färgat fönster.

Tim stod med stenen i hand, tittandes på den utan ord.

Daniel kastade en sten till. Tim ryckte till av kraschen.

"Du har ju redan sulat sönder en ruta. Hur är det här annorlunda?"

Tim tittade på stenen.

"Är alla i din familj lika fega?"

"Nej."

"Okej? Så måste det vara skolfönster specifikt?"

Tim svarade inte.

Daniel räckte över luftgeväret till Tim. "Stå kvar här." Daniel gick en bit bort, ställde upp gamla burkar på rad.

"Kan du skjuta då åtminstone?" Du kommer ju inte våga dricka, inte kasta sönder rutor eller göra något som helst coolt. Men skjuta burkar klarar du väl av?"

Tim höjde geväret med klena armar.

"Hey, låt mig gå undan först," sa Daniel. "Skjut burkarna, inte mig."

Spänningen var olidlig. Ett vapen i händerna på den kanske mest klena

människan i världen. Daniel suckade inombords i tanken om att Tim inte skulle våga. Sedan kom Ljudet av burkens klirr. Burken ramlade. Tim lyckades. Tim sköt burken. Daniel log och tog en klunk av biran.

"Fyfan, Tim. Det där var ju helt ---"

"Sjukt," avbröt Tim. "Helt sjukt var det."

Tim såg ut att darra och log smått, som att han vore stolt och extas över sin insats. Daniel höll upp en sten och höjde ögonbrynet åt Tim. Tim nickade, tog upp en egen sten och kastade den rakt genom en av rutorna.

"Det här är väl inte olagligt?" frågade Tim.

"Vi vandaliserar ju en egendom, så ... Jo. Extremt olagligt kan jag säga. Det kan bli två års fängelse för det här."

"Va?"

"Men ta det lugnt för fan. Jag driver. Vet du vad skämt är eller?"

Tim svarade inte.

"Ingen äger det här stället. Roger sa att den här platsen har varit övergiven hur länge som helst. Det är i stort sätt en dödzon ingen vill köpa. Något om en konflikt med massa markägare som tillslut dog ut eller något sånt."

"Så ---"

"Det här stället ska ändå rivas. Så ta det chill."

"Men ---"

"Chiiiiiiiiiiill, Tim. Skjut lite till istället vetja. Eller förresten." Daniel ryckte bössan ur Tim's händer. "Jag vill skjuta lite."

Daniel siktade noggrant och tryckte av. Han missade.

Tim fnissade.

"Ville du säga något eller?" sa Daniel och tog några klunkar av biran. "Du får tjugo spänn om du träffar nästa burk."

"Du vet väl att jag redan har pengar," sa Tim.

"Pengar du säkert inte får röra tills du är fyrtio år och utbildad astronautläkare."

Tim skrockade. "Astronautläkare?"

"Ja? Det finns väl såna i rymden där du kommer jobba." Daniel drack en klunk. "Okej. femti spänn då. Tänk dig. Femti spänn du kan lägga in rakt in på sparkontot."

"Har du ens så mycket pengar," frågade Tim.

Daniel skrockade. "Kallar du mig fattig eller?"

"Säger bara fakta."

"Så fattig är jag inte."

"Och om jag missar?"

Daniel log. "Om du missar, då får du dricka en klunk av din öl."

Tim nickade. "Okej."

Daniel gav geväret till Tim. "Femti spänn. Kör."
Tim höjde geväret. Precis innan han tryckte av hostade Daniel högt så Tim missade.

"Men, det där är ju fusk," klagade Tim.

"Drick nu. Så var reglerna."

"Du fuskade ju."

"Äsh. Det finstilta är inget fusk."
Tim gav Daniel en sur blick.

"Vad? Du ska väl bli advokat, lika bra att du lär dig. Eller astronautläkare eller vad fan du ska bli."

"Jag ska bli arkitekt," suckade Tim. "Som min pappa."

"Jag visste inte att du gillade att rita."

"Jag vet inte vad jag gillar." Tim höjde geväret och siktade. Han missade.

"Drick," sa Daniel med ett leende. "Så vad tror du att du skulle gilla då? Gillar du det här?"

Tim tänkte efter. "Jo. Skjuta burkar är inte helt fel. Men jag kan ju inte jobba med att skjuta burkar."

"Hurru, inget är omöjligt. Vi har redan hittat ett intresse du gillar. Det kan du säga till din mamma. Hej, jag gillar att skjuta saker."

"Och du tror att det skulle gå hem väl hos min mamma?"

"Jag vet inte. Din mamma kanske är resonlig."

"Min mamma är inte resonlig."

"Mer än min iallafall."

"Hurså?"

"Min tur." Daniel tog geväret och siktade. Han träffade. Han gav bössan tillbaka till Tim.

Tim missade.

"Drick," sa Daniel och såg hur Tim klunkade ölen med stängda ögon.

"Din pappa, är han verkligen så jobbig?" frågade Daniel. "Jag menar, han är ju framgångsrik, så något måste han ju ha gjort rätt."

"Mhm, du kan ju intala dig själv det," sa Tim och gav geväret till Daniel.

"Seriöst? Är han så illa?"

"Han vill bestämma hur hela mitt liv ska se ut."

"Att du ska bli advokatastronaut och så?"

"Ja."

"Är det verkligen så dåligt då?" Daniel sköt och missade. Han tog några klunkar och torkade munnen. "Jag menar, du har ju en framtid." Daniel sköt och missade. Han gav geväret till Tim.

"Är det en framtid verkligen?" Frågade Tim. "Det du har är en

framtid, något okänt. Något du får utforska. En egen framtid som du själv äger. Frihet." Tim sköt och missade.

"Jag tror inte min framtid är så okänd. Jag kommer vara fattig hela mitt liv och troligtvis sluta upp i en matbutik någonstans. Eller kvar här i Ösmo. Jag kommer troligtvis spendera evigheten i den här hålan. Som alla andra.

"Matbutik? Seriöst. Så dum är du inte."

"Spelar ingen roll hur smart jag är. Jag har noll kontakter. Jag kommer vara bottenskrap i hela mitt liv."

"Du är inte bottenskrap. Du har en framtid, du vet bara inte vad det är.

Jag däremot. Jag vet exakt hur mitt liv kommer se ut. Jag får inte ens bestämma vad jag ska äta. Det känns som ett fängelsestraff."
Daniel gav geväret till Tim.

"Din pappa då? Va inte han polis?" frågade Tim.

"Jo. Men han reser runt mycket."

"Vadå? Är han typ ... en detektiv?"

"Precis. Han behövs i andra länder ibland. Han är i Tyskland just nu och utreder ett mord på någon högt uppsatt bankman. Eller något liknande, jag vet inte, han får ju inte direkt säga alla detaljer."

"Coolt."

Daniel kände något varmt svepa om hans själ. En cool pappa. En lögn. En sanning för andra. Tim ställde ifrån sig flaskan.

"Ska du inte dricka mer?" frågade Daniel. "Vi har ju precis börjat.

"Jag borde inte dricka mer. Jag får egentligen inte ens dricka alkohol."

"Nu börjar du igen. Ville inte du vara fri sa du? Du har ju redan druckit. Så vad skadar det att dricka lite mer. Du måste testa att bli full någon gång. Det är befriande."

"Min pappa kommer döda mig."

"Din pappa kommer inte döda dig. Du kommer få en liten utskällning. Sen kommer jag få skit."

"Du?"

"Ja? Dem kommer skylla allting på mig, att det var mitt fel att du fick alkohol. Att du hänger med fel folk, bla bla bla."

"Dem kommer inte skylla på dig." Daniel tog en klunk till. "Hur vet du det? Alla vet att jag är en jävla förlorare. Skolans mobbare, skolans clown. Det är okej, Tim. Jag vet min roll."

"Du är ingen förlorare."

"Lätt för dig att säga som suger Jesus kuk uppe bland molnen."
Tim knäckte upp en ny bira och drack några klunkar.

"Varför är du arg på mig? Är det för att jag har pengar? Är du avundsjuk?" Daniel fnös. "Nej? Driver du? Det är för att du är en jävla fegis, kommer alltid att vara."

"Vet du vad. Jag vill inte att du kallar mig det längre."

"Vad? Fegis? Du är ju det. Det är bara fakta."

"Sluta kalla mig det."

"Kan lova att om man öppnar en historiebok så kommer det stå där att Tim är en fegis. Precis som Hitler. Han var också en fegis."

Tim kastade ölburken på Daniel. "Sluta kalla mig det."

"Hurru, chilla för fan," skrockade Daniel.

"Kalla mig inte feg." Tim öppnade en ny ölburk och söp i sig ett par klunkar till.

"Vad ska du göra åt saken?" sa Daniel och klunkade sin öl.

Tim slängde burken och höjde geväret mot Daniel.

"Du är den som är feg," sa Tim.

Daniel fnös. "Jag är inte rädd för nånting."

"Jag trodde vi hade en knivpakt," sluddrade Tim och pratade med höjd röst.

Daniel svarade inte. Pulsen höjdes. Tim hade rätt. Han förtjänade att höra

sanningen. Det var något med att bre ut sanningens ord på ett fat. Det gick inte. Det tog stopp.

"Ska du skjuta mig eller ska du bara stå där?" frågade Daniel.

"Jag kanske borde skjuta dig."

"Gör det. Skulle bli förvånad om du faktiskt vågade."

"Kanske ska skjuta dig i skallen så du dör."

"Det är ett luftgevär, inget riktigt gevär."

"Kanske ska skjuta dig rakt i ögat istället. Göra dig blind."

Daniels puls ökade igen när Tims finger vilade på avtryckaren. Var Tims

hot gediget? Kunde han faktiskt trycka av? Nej, Tim var en obotlig fegis. Daniel smällde bort geväret från Tims händer och puttade bort honom.

"Du är en fegis. Fattar du? Du kommer alltid vara det," sluddrade Daniel. Alkoholen flöt genom ådrorna, pulsen slog tyngre. Andningen tyngre. Fötterna var som runda.

Tim puttade tillbaka. Daniel svarade med att putta honom till marken. Direkt efter kände han sig som en idiot.

"Jag är ingen fegis," sa Tim och rätade till glasögonen.

"Så när ska du bli man då? Eller ska du va mobbad resten av ditt liv," sluddrade Daniel.
Tims ögon blev tårögda. Han reste sig med hat i blicken. "Jag trodde vi var vänner."

"Jag har inte ljugit. Och vi är inte vänner. Du kommer aldrig ha vänner."

"Vi gjorde en pakt."

"Pakter gäller bara vänner," sluddrade Daniel.
Tim reste sig och ställde sig nära Daniel.

"Vad fan ska du göra?" sluddrade Daniel och pekade Tim på bröstet. "Va? Vad ska du göra?"

Tim puttade Daniel. Daniel puttade Tim.

Puttarna blev tillslut till en brottningsmatch på marken. De rullade runt i dammet och gruset. De mätte styrka genom att hålla bort varandras armar. En tävling av den fysiska dominansen fortsatte tills Daniel kände en hand på låret.

"Men vad fan," sluddrade han och rullade bort. "Är du bög på riktigt eller?" Daniel flåsande av utmattning och ställde sig upp på vingliga ben. Han tog stöd mot en betongklump. Tim reste sig till fötterna och pekade."Kalla mig inte bög."

"Du måste ju vara Det. En bög jäv---"
Tim slog till Daniel rätt i ansiktet så han snubblade till marken. Blod rann från läppen medan Tim stod med förvånad blick, knogarna blodiga. Daniel låg kvar och torkade blodet från läppen. Tim plockade upp geväret och siktade.
"Vad ska du göra? Skjuta eller?" sluddrade Daniel.
"Kalla mig feg eller bög en gång till så får du se."
Daniel samlade mod och reste sig.
"Jag har en fråga."
Tim fortsatte att sikta, fingret på avtryckaren.

"Har du kvar kniven?" frågade Daniel.

"Ja? Hursså?"

Daniel suckade inombords och kände skammen bölja till ytan. "Du har rätt. Jag har ljugit."

En sjunkande känsla kom över honom. Sanningen tätnade. Allt hängde på Tims reaktion, men ingen reaktion förekom. Daniel visste vad som behövde göras.

"Jag berättade för Blomberg," fortsatte Daniel med en klump i halsen och bultande hjärta.

"Vem?"

"Detektiven. Gubben med den feta muschen och hatten. Du vet, han som kom till avslutningen.

"Hur mycket berättade du?" frågade Tim.

"Om hålet. Inte om Linus."

"Så du ljög för mig och en polisman? Vi skulle ju inte berätta för någon?"

"Jag vet. Jag ville ..." Daniel pekade på kniven i Tims hand. "Vi måste hedra knivpakten."

"Vad snackar du om?"

"Minns du inte vad vi kom överens om vid dammluckorna?"

"Jo, men ---"

"Exakt. Knivpakten måste hedras. Vad är vi för människor om vi inte hedrar knivpakten?"
Tim såg inte så värst exalterad ut som Daniel trodde.

"Du får skära mig vart du vill. Du måste skära mig," sluddrade Daniel mer desperat än innan. "Vi gjorde pakten av en anledning."

"Du ljög ju, trots pakten. Och du sa att pakter bara var för vänner."
Daniel suckade. "Precis." Daniel försökte medla deras vänskap med blicken. Tim verkade förstå vad Daniel försökte säga.
Tims blick var fortfarande kvar i det emotionella stadiet.

"Jag går hem," sa Tim och började gå.

"Du är min enda vän," utbrast Daniel, huvudet bultade, som om något höll på att brista.
Tim stannade, ryggen mot Daniel. Men han stannade.

"Pakten finns för att hålla oss ansvariga. Du måste skära mig. Jag måste ta ansvar, för vår vänskap."
Tim vände sig och mötte Daniels blick. "Jag trodde det bara var något du sa."

"Nej. Du är min enda vän."

"Så jag ska skära dig? På riktigt? Är de det du vill?"

"Det är det du måste."

"Det är olagligt," sa Tim.

"Nej det är det inte."

"Jag kan inte skära dig."

"Du måste."

"Vad händer om jag vägrar?"

"Jag kommer kalla dig feg för resten av ditt liv."

"Då är du inte min vän," sa Tim.

"Jag kan vara om vi följer pakten,"sa Daniel.

Tim svarade inte.

"Jag vet att du inte heller har vänner. Försök inte lotsas som att du inte sitter i samma sits. Du är lika ensam som jag. Vi sitter i samma båt. Vi är båda fast i något vi vill ut från."

Tim tittade på kniven.

"Tim."

"Okej. Men vi kan ju inte göra det här. Folk kan se."
Daniel pekade på fabriken. Tim vände sig med smalnad blick.

Daniel och Tim slank in genom fabrikens huvudport som stod på glänt. Väl inne i fabriken blev de som omslutna i ett förfallet stålkadaver av rost och graffiti.
Som något från en annan tid, något dött. Dussintals sprayburkar låg längst väggarna av färggranna motiv. Vissa bättre än andra.

Daniel satte sig på en betongklump av okänt ursprung. Tim blickade sig omkring som en vilsen turist. Det var en sorts frihet, att vara inne i en

byggnad som saknade syfte. En tomhet fyllde ytan, en tystnad, en saknad.

"Okej, är du redo?" frågade Daniel.
Tim vände sig mot Daniel frågandes.
"Va?"

"Knivpakten."

"Juste." Tim tittade sig omkring.

"Har du aldrig varit inne i en övergiven fabrik innan?"
Tim strosade runt. "Undrar vad det var för något."

"Vet inte. Kan ha varit vad som helst." Daniel kastade en sprayburk mot Tims fötter. "Det är dags."

Tim vände sig mot Daniel med kniven i hand. "Jag vet inte om det här är en sån bra idé. Jag menar ---"

"Vad är du rädd för egentligen?" avbröt Daniel.

"Vadå vad jag är rädd för? Ja, kanske att du ska dö. Eller att jag kommer att hamna i fängelset. Eller att du kommer komma hem med skärsår. Din mamma kommer ställa frågor. Du kommer säga att det är jag."

"Tror du jag kommer tjalla? Är du seriös?"

Tim ryckte på axlarna.

"Och nej jag kommer inte dö, och nej, du kommer inte hamna i fängelset.

Och nej, jag kommer inte tjalla till Linda."

"Vem är Linda?"

"Vem tror du?"

"Och hur vet du att jag inte kommer hamna i fängelset?"

"För att jag är ingen jävla tjallare sa jag ju. Du skulle ju för fan skjuta mig i huvudet för några minuter sen. Och nu vågar du inte ens skära mig lite?"
Daniel gick fram till Tim, grep tag i hans hand och förde kniven närmre sig själv.

"Välj vart du vill skära mig," sa Daniel.
Tim såg motvillig ut. "Hur mycket måste jag skära?"

"Så mycket du tycker min lögn förtjänar."

"Jag har aldrig skadat någon förut."

"Tänk allt skit jag har gjort mot dig. Tänk allt skit jag har sagt till dig. Sånt läker inte. Skärsår läker snabbt."

Tim höjde kniven.

"Det här är det enda sättet," sa Daniel och drog av sig till bar överkropp. Tim tittade på Daniels hål i bröstet.

"Den har växt," sa Tim.

Daniel ville inte se. Vågade inte se.

"Kör nu."

Tim lade knivbladet mot Daniels axel.

"Är du säker?" frågade Tim.

Daniel nickade. Tim drog kniven längst Daniels axel tills blodet rann. Känslan var skarp, dock inte så farlig som Daniel hoppats. Kanske berodde det på adrenalinet.
Daniel drog på sig T-shirten och väskan. "Bra. Knivpakten är fortfarande obruten." Daniel pekade på kniven i Tims hand. "Du borde torka av den."
Tim tittade sig omkring.
Daniel suckade.
"Jag kommer inte torka av den på kläderna om du tror det. Mina föräldrar skulle fråga ut mig hela natten," sa Tim och letade vidare.
Daniel följde efter Tim som letade.

"Är du lycklig hemma?" frågade Daniel och skämdes av att frågan.

"Alltså. Jag vet att jag har ett bra liv och så. Men jag vet inte. Jag känner mig inte ... lycklig. Du?"

De kom djupare in till en större sal med stora fabriksfönster. Allt lika förfallet, naturen hade tagit sig in igenom spräckta fönster och sprickor i murbruket. Maskiner av rostat stål och okänt ursprung stod uppradade. Stegar ledde till gångbroar ovanför maskinerna.

"Skulle du aldrig vilja rymma?" frågade Daniel.

"Rymma? Hemifrån?"

"Nej, rymma från skolan." Daniel pausade. "Duuh, men ja. Såklart hemifrån."

"Vet inte."

"Har du aldrig fantiserat om att bara ... sticka iväg?"

Tim ryckte på axlarna.

"Men vad fan, Tim. Du är ju bara sorglig."

"Så när tänkte du visa den där grejen?" frågade Tim och plockade upp gammal trasa som han torkade kniven med.

Daniel ville visa, men ändå tog det emot. Något inom honom visste, att om han visade skulle det bli till en obotlig sanning. Daniel ställde väskan

vid fönstret och tog ett djupare andetag.

"Okej, så ... ah. Jag vet inte själv riktigt vad det är för något." Daniel drog upp blomkrukan.

Tim tittade på Daniel. "Jag vet vad en blomkruka är."

Daniel suckade. "Nej, men alltså." Han drog upp jorden och drog upp slemsäcken.

Stanken var inte lika illa som han mindes. Kanske hade jorden sugit åt sig en del.

"Det luktar typ ... bränt hår," sa Tim och tittade närmre. "Vad är det för något?"

"Jag vet inte. Jag hittade den i Maggan."

"I Maggan?"

"Ja, alltså hon hade ett liknande hål som mig."

"Och du valde att gräva? I henne?"

Daniel svarade inte.

De satt i tystnad en stund och bara glodde på slemsäcken.

"Så vad tror du att det är?" frågade Daniel.

"Va?"

"Hörde du inte?"

"Jo, men hur ska jag veta?"

"Jag vet inte? Du är ju smart. Har du sätt något liknande förut?"

"Vart då?"

"Men vad fan, jag vet inte, böcker typ?"

"Nej det har jag inte," sa Tim och petade på den med en träbit. Det var som en extra saftig köttbit där vätskan rann vid beröring. Det var något mjukt med den, något uråldrigt. Den såg inte riktigt ut som ett organ. Visst, den var fuktig och hade storleken av ett hjärta.

Men det var något annat med den. Det var som designad på något vis. Kanske var det ett organ ändå. Daniel hade inte den blekaste. Spekulationerna ledde till fördjupade och mer utvecklade spekulationer, som i sin tur ledde till egensmidda

skenmanövrar för att undvika sanningen. En sanning inbäddad i vad Daniel till en början trodde var en dröm.

"Jag var tvungen att skära av en typ ... navelsträng för att få loss den," sa Daniel.

"En navelsträng?"

"Ja. Klumpen satt fast i en typ ... slang. Jag var tvungen att skära av den."

"Och Maggan?"

"Hon sögs ner i hålet."

Tim såg ut att ha svårigheter med att ta in informationen.

"Så vad ska du göra med den?" frågade Tim.

"Jag vet inte," sa Daniel och reste sig. "Funderade på att slänga den, men kunde inte."

"Vad är det ens för något?"

"Ingen jävla aning. Så mycket skit som händer just nu."

Tim fortsatte att titta på slemsäcken.

"Jag har mer att berätta. Men det stannar mellan oss. Knivpakt på det här. Okej?"

"Ja, såklart."

Pulsen ökade. Daniel ville helst inte säga det högt för risken att låta galen. Men han kände sig också tvungen för att inte bli just galen. Han behövde dela med sig. Det gick inte att bära

tyngden av det. Vetskapens tyngd om att han kanske var mentalt skadad.

"Vad skulle du berätta?" frågade Tim då Daniel zonat ut. "Daniel?"

"Mhm. Jo, alltså." Daniel harklade sig. "Jag har börjat se saker. I mina drömmar tror jag."

"Tror?"

"Ja, alltså. Det är svårt att förklara. Jag vet inte om det är på riktigt eller inte. Jag tror det är på riktigt. vissa saker iallafall."

Tim svarade inte.

"Ska du inte säga något?" frågade Daniel frustrerat, i hopp om att han inte skulle bli sedd som en galning.

"Vad ska jag säga. Jag lyssnar."

"Ja men tror du att jag är galen?"

"Hur ska jag veta?"

Daniel slängde med händerna och himlade med blicken.

"Så vad såg du då?" frågade Tim.

"Så nu är du intresserad nu helt plötsligt?"

"Ja?"

"Du tror inte att jag är helt dum i huvudet då?"

"Jo. Lite."

Daniel suckade.

"Men du har ju inte förklarat allt än."

"Jag ville ju komma till det."

Tim satt tyst.

Daniel harklade sig. "Jo, så det jag har sätt är en ... figur. Den är klädd i svart.

Den sitter på en stol i taket.
Uppochned."
"Vad vill den?"
"Den sitter på en stol i taket. Den ger mig massa gåtor."
"Vad för gåtor?"
Daniel försökte minnas. "Ja, den visade massa bilder." Daniel suckade. "Jag vet inte. Allt är så jävla sjukt."
"Sjukhus?"
"Vadå sjukhus?"
"Ja alltså du har ju ett hål i bröstet. kanske det har något med dina syner att göra."
"Det är inga syner. Det är på riktigt."
"Tror du."
"Va?"

"Du sa att du trodde att det var på riktigt."

"Nej det är på riktigt."

"Så nu är du säker?"

"Ja."

"Men inte förut?"

"Alltså. Är du advokat nu eller?" Tanken att bara överlåta sig till en läkare var lockande.

"Nej. Vi får hålla det här hemligt," sa Daniel.

"Men du kanske är döende. Är det inte värt att kolla?"

"Jag känner mig inte döende. Jag känner mig frisk."

"Du ser ju saker. Det kan inte vara bra."

Daniel tog upp slemsäcken. "Vad ska vi göra med den här då?"

"Varför frågar du mig?"

"För att jag frågar dig. Du är ... smart."

"Jo men ---"

"Precis. Så vad tycker du?"

Daniel gav den till Tim.

"Vad är den ens?" frågade Tim.

"Inte den blekaste. Jag drog en ur Maggan som sagt."

"Borde inte du också ha en sån i ... dig?"

Daniel tänkte efter. "Kanske." Tanken var skrämde. Varför visste han inte än. Daniel tittade ner på bröstet med en sjunkande känsla. Hålet var där.

"Kan du känna efter?" frågade Daniel.

Tim rynkade på pannan och skrockade. "Va?"

"Ja? Rota runt å se om du hittar något."

"Nej."

"Du måste."

"Varför."

Daniel svarade inte. Tim suckade.

"Okej," sa Tim och nickade för sig själv. "Okej, ta av dig tröjan.

Daniel drog av sig tröjan, han vågade inte titta ner, det räckte med att se Tims blick.

"Så hur ska jag ---"

"Bara stoppa in skiten," avbröt Daniel, käkarna spända i väntan på smärta.
Tim förde sin darriga hand närmre. Daniels hjärta bultade snabbare. Illamåendet kröp längre upp i halsen. Huvudet pulserade. Han kände sig sjuk, febrig.
Tim backade och tog några djupa andetag.
"Men vad fan, Tim. Du skulle ju precis skjuta mig för en stund sen."
"Jag skjuter dig hellre."
"Hur svårt ska det vara?"
"Så varför gör inte du det istället då?"
"Jag når inte."

"Det gör du visst."
Daniel suckade. "Kan du göra det här eller inte?"
Tim stod i tystnad.
"Jag ..." började Daniel och kände orden fastna i munnen. "Jag är rädd, okej?"
Tim drog ett djupt andetag. "Okej."
Tim ställde sig närmre Daniel. Han var nervös, det var inte svårt att se. Daniel kände sig lika nervös som Tim såg ut att vara.
Tim förde sin darrande hand närmre tills fingrarna svävade precis vid mynningen till hålet. Tim och Daniel tittade på varandra. Daniel nickade, drog ett djupt andetag och blundade.

Tankarna togs till andra platser långt bort där verkligheten inte nådde honom. Daniel öppnade ögonen efter vad som kändes vara en minut. Tim satt vid fönstret med stirrig blick. Daniel drogs sig från att fråga. "Så?" Tim höjde blicken utan att svara.

"Så? Hittade du något?"

Tim skakade på huvudet.

"Vad?"

"Ingenting."

"Vadå ingenting?"

"Det var ... helt tomt."

"Helt tomt? Inte ens ---"

"Nej. Ingenting säger jag," avbröt Tim.

Daniel lät orden sjunka in. Det var värre än han trott. Han var tom. Plogad på sitt inre hölje. Inga organ, inget skelett, ingenting. Bara tomhet. Han kände sig fråntagen av allt han trodde sig vara, människa.

"Du måste till sjukhuset," sa Tim.

"Nej. Varför ska jag dit ens?"

"För att du har någon form av sjukdom."

"Är du en doktor nu helt plötsligt?"

"Nej men vad tycker du att vi borde göra då? Tänk om det växer ännu mer?"

"Det kanske är ett straff."

"Vadå för straff? Från gud då eller?" frågade Tim.

Daniel ryckte på axlarna.

"Jag trodde inte du va en sån," sa Tim.

"Jag tror inte på Gud."

"Men?"

"Det här kan inte vara normalt."

Ruset av alkoholen satt kvar i kroppen. Det var ovant, men känslan var på något vis behaglig, betryggande.

"Vad var det? Hörde du?" sa Tim och reste sig.

Daniel tittade fram bakom hörnet.

"Shit." Daniel grep tag i Tim och slängde ner slemsäcken i väskan.

"Vad händer?"

"Vaktjäveln, vi måste gömma oss fort."

"En vakt? Kommer vi hamna i fängelset?"

"Bara håll käften och leta efter ett gömställe."

Daniel tittade sig omkring febrilt.

"Här." Daniel hittade en ståltrappa trappa so ledde ner till en rostig dörr. "Kom, den är öppen." Daniel puttade upp dörren och klev in med Tim kort bakom sig. Andra klivet in snubblade Daniel på en kant.

"Vad fan," svor han för sig själv medan Tim hjälpte honom upp på fötterna. Siluetter från maskiner av järn och metall syntes i det dunkla ljuset. Pelare stod på rad i mitten.

"Vart är vi?" frågade Tim.

"Hur ska jag veta?"

Väktarens steg hördes i metalltrappan.

"Följ mig," sa Daniel och sprang bakom en av de större maskinerna. Vakten ställde sig vid dörröppningen och sken med lampan.

"Är det någon här inne?!" ropade vakten med en viss nervositet i rösten. "Ni vet att det är farligt att vara här inne. Taket kan rasa vet ni."

"Vi borde ge upp," viskade Tim.

"Håll käften," väste Daniel.

Vakten stånkade och klev ett steg in i mörkret. "Jag har inte lust att leta efter ett par jävla snorungar. Kom ut nu så lovar jag att inte ringa era föräldrar."

Vakten klev in ett steg till och ramlade. Ficklampan rullade in i mörkret.

"Jävla ungar!" Han reste sig med klagomål och såg ut att undersöka sitt ben. "Hittar jag er kommer jag skicka er till helvetet! Fattar ni?! Jag kommer komma tillbaka!" ropade vakten och gick iväg.

Daniel klev fram från gömstället och plockade upp ficklampan. Han lyste på Tim.

"Hur är läget?"

Tim brast ut i ett skratt. "Jag trodde han skulle hitta oss."

"Och slänga oss i fängelset eller?"

"Ja."

"Han är ingen polis, Tim. Han var bara en väktare. Han kan inte göra ett jävla skit. Han är bara en sorglig gubbe."

"Men ändå."

Daniel lyste runt i den nergångna salen tills han såg något. Det kändes som hjärtat stannade.

"Tim. Titta."

Ett barn låg på marken. En liten flicka. Daniel närmade sig flickan och lös henne i ansiktet. Ingen reaktion.

"Vad ska vi göra? Lever hon?" frågade Tim.

"Hur fan ska jag veta?"

"Vi borde dra."

"Vänta lite. Hur länge tror du hon har legat här?"

Tim svarade inte och stod en bit bort. Daniel hukade sig vid flickan och vände över henne på rygg. Hon hade ett gapande hål i brösten, precis som han själv. Stanken var ofredande. Som ett infekterat, obehandlat sår. Något ruttet. Daniel lät sin hand sväva ovanför hennes brösthål.

"Vad gör du?" frågade Tim.

Daniel formade handen som en kon och dök ner djup tills han kände något varmt, något vått, som en lerklump. Han grep tag och drog ut den tillsammans med den långa, sladdriga

navelsträngen som följde med upp, som en tjock, överkokt spaghetti.
Tim hulkade och spydde.
Daniel fortsatte att hala upp den långa navelsträngen ur brösthålet.

"Jag tror det där är Lotta," sa Tim och torkade munnen.

"Vem?"

"Lotta, rektorns barn."

Daniel tycktes känna igen henne när Tim nämt det. Såklart. Lotta.
Marken vibrerade och sprickor formades.

"Fort, har du något vasst på dig?" frågade Daniel med växande stress.

"Nej? Hursåa."

"Jag måste få loss den här jävla skiten som sitter fast." Han ryckte och slet, men det var som att dra i en inoljad tjocktarm. Den gled och slingrade sig ur greppet ju mer han klämde åt.
Marken gav vika. Daniel tvingades släppa slemsäcken och slänga sig bakåt med Tim. Flickans kropp sögs sakta ner i slukhålets totalitära mörker, blandat med betong och stål.
"Fan!" Daniel kravlade fram till kanten och lös ner. Lampans ljus sögs upp av hålets mörka slöja. Flickan var borta till det okända.
De båda satt och stirrade i tystnad.
"Vad ska vi göra?" frågade Tim.

"Tyst. Jag måste tänka."

"Tänka? Det här är den andra personen vi ser åka ner i ett sånt där hål."

Daniels tankar var oorganiserade, alkoholen rusade.

"Vi måste väl säga till någon?" frågade Tim

"Nej."

"Vadå nej? Vi ---"

"Det här är mellan oss."

"Polisen då?"

"Nej."

Han såg frustrationen i Tim. "Varför inte?"

Daniel svarade inte.

"Varför kan vi inte säga till polisen? Du gjorde ju det."

"Men alltså, det spelar ändå ingen roll. Polisen kommer inte bry sig. Det är bara ett hål i marken i en gammal fabrik. Dem kommer ändå inte tro på oss. Vi borde dra tillbaka till festen och skaffa lite mer bärs. Hänger du med?" Tim såg ut att inte vara på humör. Hans blick låg och ansiktet spänt.

"Tim, kom igen."

"Vi borde inte ljuga om det här. Ett barn har precis dött."

"Det vet vi inte."

"Daniel, seriöst."

"Knivpakten, Tim. Har du glömt?"

"Nej jag har inte glömt, men ---"

"Vadå men? Tror du det hjälper att vi springer runt och berättar om det här till folk? Vad ska vi säga? Ah, en flicka har sugits ner i ett hål i marken. Fler barn har sugits ner i marken. Vi kommer bli Ösmos psykopater. Dem kommer ju slänga in oss på psykhem."

"Du berättade ju om Linus."

"Nej. Jag berättade bara om hålet."

"Borde inte Rektorn få veta iallafall?"

Daniel tänkte på sina förminskade chanser om att få hjälp om rektorn fick reda på sitt barns död. Kanske skulle han då aldrig hjälpa med Blombergs boende. Då skulle Daniel aldrig få

hatten. Nej, Rektorn var tvungen att hjälpa.

"Jag vet inte. Kanske," sa Daniel.

"Vadå kanske? Hans dotter är borta och vi ska inte säga någonting?" Daniel grymtade och suckade. Skammen vägde tyngre. kanske fanns det ett sätt att vända det till deras fördel. Kanske skulle rektorn hjälpa. "Okej. Vi får leta upp honom direkt isåfall."

"Din morsa då?"

"Hon behöver inte veta."

"Varför inte?"

"För hon kommer inte tro på mig. Hon tror aldrig på vad jag säger. Och vad fan ska hon göra åt saken?"

"Den där polisen du känner då?"

"Neh. Jag känner inte honom."

"Han kan ändå hjälpa."

"Med vad exakt?"

"Att ta reda på vad som händer. Det är fler barn som är borta."

Daniel lutade sig mot pelaren, ruset från alkoholen var påtaglig. Han förstod att Tim hade rätt. Ett barn var troligtvis död. Rektorns barn var troligtvis också död. Folk jagade en mördare som troligtvis inte fanns. Hur skulle han övertyga alla att det var hålen som barnen försvann ner i?

"Vi fixar mer bärs," sa Daniel. "Vi börjar där."

"Vet du vart han är?"

"Nej. Men jag vet vart han brukar vara."

"Vart då?"

"Bara följ med."

De tog sig tillbaka till platsen där Linda hängde med sina motorcykelpolare, diverse män av olika kaliber. Hennes sociala katalog var vidsträckt. Utanför byggnaden satt en rad av brölande män i gulsvettiga linnen, svarta västar och tatueringar. Hårdrock spelades och stekos från grillen spred sig ut över området som en dimma. Daniel och Tim närmade sig. Daniel kämpade med att hålla stegen raka, men det gick inte att undvika skammens parad.

"Hur gick det med bärsen?" ropade Conny med ett flin och vände på den fräsande steken.

"Vart är Linda?" frågade Daniel.

"Uppe med Roger. Din polare ser inte så jäkla kry ut."

"Jag är okej," sluddrade Tim.

Daniel ignorerade Conny. Han och Tim tog trappan upp till övervåningen. En övervåning vilket var byggt till en stor mansgrotta. Piltavlor, biljardbord och en hel barlänga fyllde utrymmet.

Väggarna var täckta av gamla LP skivor och halvnakna, storbystade kvinnor. Hyllorna bakom baren var fyllda med billig importsprit av varierande färgskalor. Det var det

Linda skröt om hela tiden. Att dem hade en fullt fungerande bar.

Det fanns en period där Linda och Roger ville öppna en egen krog som kunde konkurrera med Pindos. Dödsängeln skulle namnet vara. Det föll mellan stolarna såklart. Daniel och Tim smög upp för trappan och hörde Lindas röst. De gömde sig och kikade fram mellan trappräcket.

"Roger!" ropade Linda och hällde upp en grogg bakom baren.
Roger kom ut från toaletten, drog upp gylfen och satte sig vid baren.

"Vad ska du ha?" frågade Linda.

"Kör en ren."

Linda vände sig mot sprithyllan och funderade en stund. "Nej. Du får faktiskt också en grogg," sa hon och hällde upp.

"Jasså?"

"Ja du borde undvika rena," sa Linda och ställde fram groggen.

"Bossar du över mig igen eller?"

"Du gillade det."

Roger svepte groggen. "Jo jag gjorde väl det antar jag."

"Så kommer du hjälpa eller?"

"Det var väl ett jävla tjat om det där."

"Men vad fan ska jag annars göra? Ni sitter ju bara här på era arslen och gör ingenting."

Roger ryckte på axlarna och hällde upp en grogg till.

"Så vad? Du ska bara sitta ---"

"Jag har inte sagt att jag bara ska sitta," avbröt Roger.

"Nehe? För det ser ut som du inte kommer göra ett skit åt saken."

"Vad vill du att jag ska göra? Springa runt på stan och fånga bovar?"

"Du vet vad ni behöver göra."

"Ni?"

"Du vet vad jag menar."

"Vi har inte ens en misstänkt. Hur vet du ens att det finns en mördare?"

"Det finns misstänkta."

"Som vem då?"

Linda söp i sig en grogg. "Rektorn till exempel."

"Rektorn?" Roger skrockade. "Okej? På vilka grunder?"

"Har du inte sätt hur skum han är. Vem annars ska det vara. Han har säkert barn i sin källare."

"Alltså, Linda. Nu får du ge dig."

"Men vad fan, Roger. Vart annars har barnen tagit vägen? Ska vi låta fler barn försvinna innan vi drar våra huvuden ur arslet? Tänk om Daniel försvinner. Eller dina barn."

"Dem kan försvara sig själva. Plus, Du har ingen aning att det är han. Du kan inte bara gå runt och gissa."

"Om Simon vore här skulle han ---"

"Simon?" avbröt Roger och fnös. "Skämtar du eller?"

"Nej jag skämtar inte."

"Vad fan skulle han ha gjort? Sålt knark till mördaren?"

Linda korsade armarna. "Så nu finns det en mördare?"

"Nej alltså." Roger suckade. "Du vet vad Simon gjorde."

"Och vems fel är det?"

"Hurru, jag försökte få honom bort från all den där skiten."

"Ja, och varför då? För det var du som fick in honom i skiten till att börja med."

"Det är inte mitt fel att han var dum i huvudet."

"Han såg upp till dig. Klart det är ditt fel. Du visste precis hur mycket han gillade dig."

Linda reste sig och tittade mot trappan. "Daniel? Vad gör ni här?"

Daniel och Tim klev up för trappan. "Hej."

"Vad gör ni här frågade jag."

"Vi skulle hämta mer öl."

Linda drog fram några bärs och lade i en påse. "Här. Gå och skjut lite mer gevär."

"Jag ville fråga om ---"

"Stick. Vi ses där hemma sen."

"Ska dem inte få stanna då?" frågade Roger.

"Nej dem kan roa sig själva."

"Och mördaren?"

"Dem kan sköta sig själva."

"Men ---"

"Bara gör som jag säger, Daniel. Fattar du?"

Daniel och Tim tittade på varandra.

"Okej."

De gick ner för trapporna och stannade i verkstaden.

"Vi borde ringa polisen," sa Tim.

Daniel suckade.

"Lyssna. Vi kan bara göra det anonymt. Ingen behöver ens veta att det är vi som ringt," sa Tim.

Daniel tänkte efter. "Så vadå? Man bara säger vad som hänt och lägger på?"

"Ja, precis."

"Och rektorn?"

"Vi borde fortfarande prata med honom också."

Daniel suckade igen."

"Kan inte du ringa då?" frågade Daniel.

"Jag?"

"Ja? Fan jag ska ju prata med rektorn, vill du hellre göra det?"

Tim tittade ner i golvet. "Nej."

"Precis, ring."

Tim lyfte luren och harklade sig. "Hej, jag heter ... Albert," sa Tim med tillgjord, mörkare röst. "Jag är vid industriområdet där det har skapats ett slukhål, jag såg en flicka ramla ner där.

Jag tror att det är Lotta som ramlade ner."

"Tror?" viskade Daniel.

"Det är Lotta som ramlat ner i hålet. Jag är anonym, vill inte säga vem jag är," sa Tim och lade på.

"Smidigt. Lät inte alls som en mördare."

"Får se hur smidig du är med rektorn sen då."

De gick ut på gården. Grillfesten var i fullt sving. Motorcykelknuttarna stod och argumenterade om vilket avgasrör som var bäst, vilka kötträtter som var godast, vilka tatueringar som var snyggast och vilka kvinnor de villa knulla.

"Hey! Daniel!" ropade Conny.

"Ja?"

"Vart ska ni?"

"Vi ska dra hem."

"Va? Redan? Varför då?"

"Linda skickade hem oss."

"Varför då?"

"Jag vet inte. Fråga henne."

Daniel och Tim gick runt knuten tills de var utom synhåll. De fortsatte längst vägen.

"Vart är rektorn då tror du?" frågade Tim.

"Han borde vara på Pindos. Jag har sätt honom där ett par gånger."

"Du skulle väl hem?"

"Skulle inte du också hem?"

"Jo men ---"

"Har du seriöst något bättre för dig där hemma som är viktigare?"

"Jag trodde inte du ville säga till folk om ... det vi sätt."

Daniel kände en klump i magen. "Jo men vi måste väl göra det. Eller?"

"Ja det tycker jag. Han om någon borde få veta."

"Tänk om han går till polisen då?"

"Låt han göra det."

"Är du inte orolig?"

"Vet inte. Borde jag vara det?"

Daniel kände frustration över Tims nedstämdhet. Den var gedigen men irriterande.

"Hur tror du han kommer reagera?" frågade Tim.

"Vem Rektorn?"

"Ja."

"Hur ska jag veta?"

"Känner inte du han?"

"Nej? Varför skulle jag göra det?"

"Nej jag vet inte. Trodde bara att ni kände varandra."

Daniel sneglade ner på sin klocka och funderade om Rektorn kanske var någon han kände. Hade han betydelse? Nej, han var bara någon gubbe som styrde skolan. Men klockan då? Den hade ju en innebörd. Den fick honom att komma ner till varelsen under badkaret. Nej, tankarna

multiplicerades till en oändlighet. Han var tvungen att ankra sig i något mer greppbart.

"Vad kommer dina föräldrar säga?" frågade Daniel.

"Hur menar du?"

"Vadå hur menar jag? Är du döv eller?"

"Nej men vad menar du? Hur ska jag veta vad dem kommer säga?"

"Dina föräldrar känns ju rätt förutsägbara."

"Jo." Tim såg deppig ut.

"Vad nu då?"

Tim svarade inte. Daniel ville trycka vidare men vågade inte. Kanske skulle han låta Tim få smälta allt. Tim var trots

allt en vekling. En vekling han brydde sig om, något Tim aldrig behövde få veta.

De stod utanför Pindos. "Är det här han är?"

"Hoppas det," sa Daniel och klev in med Tim bakom sig. Det var dunkel belysning, lukten av rök var tät. Några stammisar var redan fastgjutna i sina säten, omringad av Marlborodimman.

Några andra stod och kastade pil medan en ensam stackare satt vid spelautomaten med en bärs i ena handen och dragspaken i andra. Längst in i rummet satt Rektorn.

"Vem ska prata med honom?" frågade Daniel.

"Du såklart," sa Tim med självklarhet.

"Vadå jag? Det var ju du som ville berätta."

"Jag ville berätta för alla."

Daniel kände pressen att behöva tillsätta någons liv med en tung dos av död.

"Vi måste berätta för honom," fortsatte Tim. "Det är det enda rätta."

Daniel tog in allvaret. Han förstod att den lögnen skulle bli frätande. Dörren öppnades och fler personer klev in. Det var Jocke med sina följeslagare av arga föräldrar. De alla såg ut att leta efter någon med sökande blickar.

"Tjenare grabbar, vad vill ni beställa?"

"Håll käften, vart är Rektorn?" frågade Jocke med rödsprängda ögon. "Är det här du gömmer honom?"

"Gömmer? Vad ---"

"Ljug inte, Aston," avbröt Jocke.

"Va?"

"Du vet vad Rektorn har gjort. Om du gömmer honom kommer du få skit."

Jocke och sitt manskap trängde längre in till matsalen där de fick syn på rektorn sittandes i samma hörn han alltid satt i, ensam. Daniel såg hur Jocke och sina grabbar omringade

rektorns bord med uppkavlade armar och arga blickar. Jocke stod med armarna bakom ryggen, nöjd till utseendet. Storbyggd som han var tog han enkelt rollen som alfahanen i gänget, packledaren.

"Hur känns det?" frågade Jocke självbelåtet. "Den hederliga rektorn." Rektorn tittade upp från tidningen. Jocke lade sina stora labbar till händer på bordet och lutade sig närmre Rektorn.

"Spela inte dum. Erkänn bara så får vi det här överstökat."

"Erkänna vad?" frågade Rektorn, tittandes i tidningen.

Jocke fnös, tittade på sina mannar och sedan tillbaka på Rektorn med allvarligare blick. "Vart är barnen?"
Rektorn vände blad. "Dem är väl på sommarlov förmodligen."
Jocke tittade på sina mannar, blicken surare än innan. Daniel ville ingripa, men vågade inte än. Han ville höra vad som skulle sägas.

"Hur känns det?" frågade Jocke.

"Att ha ledigt? Rätt bra faktiskt," sa Rektorn och vände blad, tydligt obrydd av Jockes bröliga alfabeteende.

"Vi vet att det är du." Jocke satte sig på en stol obehagligt nära rektorn.

"Vad anklagar du mig för exakt?" Rektorn tog av sig glasögonen. Jocke satt i tystnad, lutade sig bak i stolen.

"Säg då. Vad anklagar du mig för?" fortsatte rektorn.

"Vi vet att det är du som kidnappat barnen."

"Vilka är vi? Du och dina..." Rektorn tittade runt på Jockes polare. "Följare?" Rektorn mötte Jockes blick. "Inga poliser ser jag."

"Behövs inga. Vi kan lösa det här nu. Bara Säg vart dem är," sa Jocke, lutade sig fram. "Vi kan få det här överstökat. Inga poliser behöver ...

lägga sig i. Du slipper fängelse, alla blir glada."

"Sommarlov," sa Rektorn med samma lugn och tittade ner i tidningen.

Jocke slog näven i bordet. "Vart fan är dem!?"

Folk vände sig om i stolarna. Uppmärksamheten drogs till Jocke.

Aston klev in och slängde sin smutsiga duk över axel. "Vad är det som händer?"

Jocke vände sig om. "Lägg dig inte i, Aston."

Aston korsade armarna. "Du är i min pub."

Jocke vände sig till Rektorn. "Vart är dem?" frågade han tystare med mordisk blick, lutandes ännu närmre. "Vart är barnen?"
Rektorn lutade sig närmre Jocke och viskade tillbaka. "Sommarlov."
Jocke tappade tålamodet, med tanke på svetten från hans panna och ådrorna som liknade gravida ormar under huden. "Vart är dem?"
Rektorn lutade sig tillbaka utan att svara.
Jocke smällde fram en kniv på bordet. Kniven var designad på så vis att det blev enkelt att tyda. Den var inte för matlagning kunde man säga. Den var till för att döda.

Rektorn såg lika obekymrad ut.
Aston ställde sig vid Jocke och lade sin hand på hans axel. "Du behöver gå nu."
Jocke slog bort Astons hand. "Släpp mig jävla invandrande pizzabagare. Det här är mellan mig och Rektorn."
"Men vadfan, Jocke. Skärp dig," sa en äldre kvinna längre bort.
Jocke tittade sig omkring. "Vad? Är det ingen som vill hitta barnen eller? Är det bara jag? Någon har ju tagit dem. Fattar ni ingenting? Han som kidnappat barnen sitter här och äter som inget har hänt. Och ni bara sitter här med era händer så långt upp i era

jävla rövar så ni inte ens kan använde dem längre."

"Det du gör just nu är en allvarlig anklagelse. Har du bevis? Några bevis överhuvudtaget?" Frågade Aston.

"Jag behöver inga jävla bevis. Vi alla vet redan att det är han. Har ni redan glömt att han blev avstängd för tre år sedan? Har ni glömt vad han gjorde?"
Rektorn vände blad i tidningen.
Jocke tittade på rektorn och log.
"Mhm. Vad var det nu igen? Juste du tallade på ett av barnen. Visst?"

"Det var ju en falsk anklagelse," sa en äldre herre längre bak.
Aston tittade sig omkring och höll upp sina händer i ett försök att lugna ner

folk. "Okej lyssna nu, vi kan inte bara slänga runt anklagelser hur som helst. Kan ni inte bara äta era pizzor och tjafsa någon annanstans?"
Jocke vände sig till Aston med kniven i hand. "Vi ska ha rektorn, fattar du?"

"Hey, hey, hey. Ta det lugnt. Vadå ni ska ha honom?"

"Han ska följa med oss," sa Jocke.

"Måste jag ringa polisen?"

"Ringer du snuten kommer du inte ha någon pizzeria kvar."
Aston stod obekvämt och tittade sig omkring på de andra i salen. Viskningar omringade dem, Jocke var i kommandot för tillfället. Alla visste om Jockes kontakter. Alla visste vad Jocke

gjort och vart han kom från. Alla visste vad han var kapabel till. Jocke visste att de andra visste, vilket gav honom en växande makt.

"Vi kommer ta med oss rektorn, fattar ni?"

"Jocke ---"

"Nej. Jag har tröttnat på att göra ingenting medan poliserna bara sitter på sina rövar och tittar ner i hålen hela dagarna. Fattar ni inte?" Jocke pekade på kvinnan. "Ditt barn kan vara nästa som försvinner."

Kvinnan svarade inte.

"Precis. Ska ni bara sitta här medan Ösmos barn försvinner? Eller ska ni hjälpa till och stoppa det? Byråkratin

kommer alltid vara i vägen för rättvisa."
Kvinnan reste sig upp. "Är du säker på att det är rektorn som tagit barnen? Hålen kan ---"
"Ingen har ramlat ner i dem där jävla hålen."
Aston tittade på kvinnan. "Karin, vad fan pysslar du med? Nej han är inte säker. Han bara gissar vilt."
"Jag är hundra procent säker. Rektorn är ett svin. Han har tagit våra barn."
Kvinnan tittade på sin man med oro. "Göran jag ---"
"Karin, sätt dig ned," avbröt Göran.

"Jag vill inte att våra barn ska försvinna."

"Så gör något åt saken och hjälp mig," sa Jocke. "Hjälp våra barn. Hjälp vårt samhälle."

Fler folk reste sig. "Jocke har rätt. Rektorn är rätt skum. Jag har sätt hur han tittar på min dotter."

"Folk lugna er. Vad är det som händer," sa Aston och kliade bakhuvudet. "Jag ringer polisen."

"Gör du det kommer du ångra dig," sa Jocke.

"Är det ett hot eller?"

"Vad tror du?" sa Jocke med kniven i hand.

"Vad ska du göra? Döda mig här? Framför alla?"

Stressen växte hos Daniel, då han inte ville att rektorn skulle komma till skada. Han behövde rektorn för att kunna få hatten av Blomberg. För att få hatten behövde Blomberg ett boende, ett boende endast Rektorn kunde ge. Daniel visste att Rektorn nekat att hjälpa innan.

Kanske fanns det ett sätt att vända hans tankar. Men det skulle aldrig gå om Jocke tog Rektorn. Daniel kunde bara fantisera vad Jocke skulle göra med honom. Sprättad som en fisk kanske.

Fler människor blev upprörda och kapslades in av Jockes tal. Hans ord blev som en diktators berusande stämma med lovord om förändring.

"Kom igen, skärp er. Ni vet inte ens om han är skyldig," sa Aston och ställde sig mellan Jocke och folket som rest sig från stolarna.

"Har du ett bättre förslag?" frågade en kvinna ståendes med armarna i kors. "Jag vill inte att mitt barn ska försvinna."

"Eva, skärp dig." Aston suckade. "Låt bara polisen göra sitt jobb," sa Aston och pekade på Rektorn. "Om ni tar honom blir det kidnappning. Ni fattar det väl?"

"Innan poliserna är klara kommer fler barn vara borta. Det bästa vi kan göra är att ta Rektorn nu innan han kidnappar fler barn eller flyr från Sverige," sa Jocke och greppade Rektorn i armen. "Är det någon här som säger emot? Ni vet vilket svin Rektorn är. Ni vet att han inte gör ett skit för skolan."

Några till i restaurangen reste sig, gick förbi Aston till Jocke för att hjälpa. Aston tog tag i Jocke som snabbt puttade bort honom.

"Vad fan gör du?" sa Jocke.

"Du kan inte ta Rektorn. Fattar du inte hur sjukt det är?"

"Du behöver välja sida, Aston," sa Jocke och pekade på de andra som rest sig i salen. "Folket har gjort sitt val. Jag måste skydda mina barn. Dem andra vill också skydda sina."
Aston vände sig om mot folket. "Ni vet ju inte ens om det är sant."

"Vi vet vad Rektorn har gjort innan. Han ... tog på den där pojken," sa Eva.

"Du har inte en jävla aning om det är sant. Det var falska rykten," sa Bob. En fet man med lika feta värderingar. Han var en sån där person som alltid skulle lägga sig i. Han kunde inte hjälpa det.
Eva korsade armarna. "Så varför blev rektorn gripen då?"

"Han satt aldrig i fängelset," sa Bob. Bob var nyinflyttad men betedde sig som en ingrodd medborgare, dränkt i ryktenas floder.

En tät dimma av polarisering skar genom två tydliga läger av åsikter. Några höll med Jocke, några andra var övertygade om att rektorn var oskyldig. Rektorn satt lugnt och läste tidningen. Han blötte fingret på tungan och vände blad.

"Du kommer med nu eller så kommer du ångra dig," sa Jocke och återigen visade kniven. Ingen reaktion, vilket förargade Jocke. Han slet tidningen ur Rektorns händer.

"Är du pedofil eller mördare? Har du barnen i källaren? Har du mördat dem?"
Rektorn svarade inte, endast tittade ner i bordet.
"Låt han va," sa Bob.
"Varför då? Han är skyldig," sa Eva.
"Han är inte alls skyldig. Finns inga bevis."
"Vi behöver inga bevis."
"Är du dum i huvudet eller?" sa Bob.
"Inte dummare än din feta fru. Hon är nog den enda som gillar din mikrokuk," sa Eva och reste sig.
Bob höjde flaskan. "Säg det där igen, din kuksugande jävla ödla."

"Vet din fru om hur mycket du gillar mina tuttar eller? Vet hon om hur skön min fitta är?"
Aston ställde sig mellan mannen och Eva. "Kan ni chilla lite? Ta det utanför."
Bob sänkte flaskan. "Du har inte en jävla aning om Rektorn är den som kidnappar barnen. Finns inga jävla bevis överhuvudtaget."
Eva fnös. "Så vem annars ska det vara då? Du eller? Det kanske är du som knullar barn i källaren. Du och din lilla pojkpitt."
Bob smällde sin ölflaska rakt i ansiktet på kvinnan. Hon föll till golvet med blod och glassplitter. Jocke släppte

rektorn, flög fram i en sprint och tacklade Bob till golvet. Aston försökte dra bort Jocke från Bob, men blev bortsparkad. Skrik bröt ut då fler involverades. Några slet bort Jocke medan några andra hjälpte Eva till fötterna.

"Bob! Du ska dö ikväll. Fattar du!?" skrek Jocke. Bob var en slusk helt klart. Ösmos lägsta varelse. Slammet på botten. Men det var något med Bob som påvisade en viss intelligens. Inte nödvändigtvis hans sätt att resonera. Mer hans sätt att våga säga emot folk. Det var en egenskap värdig att spridas.

Aston reste sig och tittade till Evas mående. "Jocke för fan, bara stick härifrån."
Jockes blick var stel. "Inte utan Rektorn."
En av Jockes följeslagare pekade på Tim. "Jocke. Kolla där."
Jocke vände blicken mot Tim. "Vad?"
"Ser du inte vem det är?"
"En nörd? Vem fan bryr sig," sa Jocke.
"Det är Tim."
Jocke suckade. "Och?"
"Han är en Stålvall."
Jocke såg ut att pausa aggressionen. Daniel kände spänningen, som att en

gnista skulle kunna tända eld på hela pindos.

"Vi borde sticka," sa Jockes kompis.

"Jag skiter i om han är en Stålvall. Jag ska ha rektorn."

Daniel klev fram. "Vad ska du göra med honom?"

"Jag ska ta ett snack," sa Jocke.

"Och sen?"

"Skit i det du horunge."

"Vad ska du göra med honom?" frågade Daniel igen, orolig över att förlora sin chans att få hjälp av rektorn.

"Fattar du trögt eller?" Jocke grep tag i rektorns arm och drog honom mot dörren.

Daniel ställde sig framför, blockerade Jocke från att komma ut.
Jocke stannade med rynkad blick.
"Alltså, flytta på dig ungjävel."
"Nej," sa Daniel.
"Nej? Fattar du trögt eller?"
"Nej." Hjärtat bultade hårt.
Tim ställde sig bredvid Daniel.
Tillsammans blockerade de dörren.
Axel mot axel stod Tim och Daniel där, stirrandes på Jocke.
Jocke greppade Tims krage men blev snabbt stoppad av sin kompis.
"Jocke," sa kompisen och lutade sig närmre Jockes öra, låg i tonen. "Tro mig, du vill inte slå Stålvalls grabb."

"Tror du jag är rädd för Stålvall?" sa Jocke med styrka i rösten så alla kunde höra.

"Nej men du borde," sa kompisen i en mer irriterad ton, som om att han tröttnat på att försöka övertala Jockes tjockskalliga, trångsinta intellekt. "Du vet väl vad hans farsa har gjort, vem han är?"

"Jag är inte rädd för hans jävla bögfarsa. Han är en jävla lodare," sa Jocke.

"Jocke. Vi kan inte röra honom." Jocke släppte Tim och tittade på Rektorn. "Bäst du släpper barnen idag. Eller så kommer jag göra ditt liv riktigt jävla surt. Vi vet vart du bor."

"Va det ett hot eller?" frågade Aston.

"Vad fan tror du själv?" Jocke och sina följeslagare följde med honom ut från Pindos. Aston pustade ut mot barbänken. Fler kunder lämnade med Jocke som en sorts nybliven packledare.

"Så länge rektorn är fri kommer ingen av oss komma tillbaka hit," sa Eva med en blodig trasa i ansiktet och följde med Jocke ut.

"Vi vill ändå inte ha dig här jävla kärringfan," sa Bob och lutade sig mot barbänken.

Kvar satt ett dussin gäster som inte ville gå med i Jockes korståg.

"Vad fan ska vi göra åt Jocke?" frågade Bob.

"Låt han va. Han kommer tröttna," sa Aston.

"Känns som halva Ösmo står på hans sida."

Daniel tittade på Tim och log smått. "Du hotade precis någon. Har du gjort det förut?"

Tim försökte dölja sitt leende. "Nej."

"Är du säker? Känns som du visste exakt hur man gjorde det där." Daniel rynkade pannan. "Vem är din farsa egentligen."

"Ingen," sa Tim.

"Ingen? Han kan inte vara ingen."

"Han jobbar inom finans. Jag vet inte. Han säger inte så mycket."

"Okej?"

Daniel såg rektorn sätta sig vid bordet och läsa tidningen, lika obrydd som om inget hänt.

Aston ställde sig vid rektorn. "Du." Började han. "Du kanske borde lämna Ösmo ett tag."

Rektorn svarade inte.

"Jag menar. Jag tänkte mer för din egen säkerhet." Aston lutade sig närmre. "Jag vet att du inte har tagit barnen. Men andra verkar ha ställt in sig på det."

"Låt han tro vad han tror. Han kommer få sin sanning snart nog," sa Rektorn.
Aston stod i tystnad en stund innan han knäppte fingrarna. "Vet du vad. Jag bjuder på currypizza."
"Tack. Men jag ska röra mig," sa Rektorn och plockade upp tidningen från golvet.
"Ska du inte ens anmäla honom?" frågade Daniel, förbryllad av rektorns lugn, hänförd till och med.
Rektorn reste sig med kal blick, som om han levt genom krig, onaturliga vintrar och beskådat livets alla hemligheter. Eller kanske var han bara

en fegis? Det var svårt att bestämma sig.

"Tack. Men nej, jag ska inte anmäla honom," sa rektorn och gick ut. Daniel och Tim följde kvickt.

Utanför, mitt i centrumet stod Jocke i en klunga av sina trofasta följeslagare. Alla lika förtrollade av hans lövtunna lögner om det svarta fåret alla ville peka fingret mot.

Alla ville ha syndabocken. Spelade inte längre någon roll om hur eller varför, allt som behövdes var en syndabock. Alla verkade vilja ha rektorn. Det fanns inget som tydde på att Jocke skulle lugna sig. Han hade byggt ett momentum som var omöjligt

att stoppa. Han var som berusad av sin egen lilla makt han lyckats fått.

"Så vad tycker ni!" gormade Jocke. "Ska vi ta tillbaka våra förlorade barn? Jag vet vart dem är! Det är nämligen vår lilla rektor som har tagit våra barn. Ni vet alla vad han blev anklagad för. Om vi inte stoppar honom kommer fler att försvinna. Vill ni det? Vill ni att era barn ska bli sexslavar i hans källare? Vill ni behöva vara oroliga på kvällarna? Vill ni inte att Ösmo ska vara säkert längre?"

Där stod han, som en fet ödla klädd i människohud och gassade ur sig tomma lovord och uppsvullna

sanningar endast ingrodda Ösmobor kunde tro på. En falsk profet.
Folket tycktes få en gemensam nämnare, vilket var Jocke. Folk tycktes lyssna på honom. Det blev till en predika. Det kändes som det iallafall.

"Där är han," sa Jocke, pekandes på rektorn. "Där är mannen som tagit våra barn. Ska vi bara låta han vandra fritt i tycker ni?"
Folkmassan växte likt en aggressiv tumör, en sorts samordnad massa. Ett vilselett samförstånd. Det tog inte länge för Daniel att inse faran.

Jocke stod som ledaren av lögnernas pompösa upptåg. Det gick inte att stoppa, det var redan i rullning.

Jocke var utpekad till ledare, folket var redan inställda. Sanningen var cementerad, som rötter genom betong och murbruk. Sanningen var inte längre igenkännlig. Det blev till en slöja inget kunde penetrera.

Jocke var väktaren av sanningens lögn.

Folkmassan blev större. En polisbil svängde in på parkeringen. Ut kom två poliser som gick till folkmassan och försökte lugna ner dem. Det var lönlöst.

Folket visste redan vad de ville ha. Daniel och Tim stod med rektorn. De hade ingenstans att gå, så de gick in till Pindos igen. Daniel tittade ut

genom fönstret och kunde inte tro sina ögon. Vad fan hade fallit in i folks hjärnor? Rektorn hade inget med detta att göra. Ändå var folk som besatta av att peka ut honom, att knyta honom till barnens försvinnande.

"Du måste säga att du är oskyldig," sa Daniel.

"Ingen mening. När folket har bestämt sig så är det så."

"Så ska du bara ge upp och bli gripen?"

"Jag kommer inte bli gripen."

"Hur vet du det."

Rektorn skrockade. "Jockes cirkus kommer tröttna när dem ser att jag bara är en tråkig rektor, utan barn i min

källare." Rektorn pekade på Daniels klocka. "Hur funkar den?"
Daniel tittade på klockan, sedan tillbaka på rektorn utan att ge ett svar. Tim stod vid fönstret och tittade ut.

"Dem blir fler," sa Tim. "Borde vi inte dra härifrån?"

"Låt polisen ta hand om det," sa Rektorn, obrydd över situationens tyngdkraft. Daniel kände av det. Tim också. Men rektorn, han bara satt där vid bordet och läste tidningen som om inget hänt.

"Är du inte rädd?" frågade Daniel.

"Rädd för vad?" frågade rektorn.

"Jag vet inte. Att Jocke ska ... ta dig."

"Han är för dum för sitt eget bästa. Han kan snacka men han har ingen plan. För det andra funkar inte hans hot på mig."

"Tänk om han tar dig?" frågade Daniel.

"Ja, då får han väl ta mig. Han vet ändå inte vad han ska göra med mig."

"Det lät som han visste exakt vad han ville göra med dig."

"Han kommer inse snart att jag är fel person." Rektorn vände blad. "Som jag sa, låt polisen göra sitt jobb."

Dörren öppnades och in klev Blomberg. "Är någon här inne skadad?" Blomberg svepte blicken

över rummet medan folk skakade på huvudet.

"Den där jävla Jocke. Ska ni gripa honom någon gång?" sa Bob.

"Varför ska ni gripa någon som gör polisernas jobb," sa Gunilla. "Griper ni Jocke kommer kidnapparen gå fri."

"Varför går du inte ut till honom då istället?" sa Bob.

"Verkar som du redan vet vem som tagit barnen," sa Blomberg, tittandes på Gunilla.

"Ja? Klart. Det är rektorn, vem annars."

"Så gå ut till hans jävla korståg då," sa Bob.

"Jag orkar inte flänga runt med dem där brunstiga karlarna. Jag sitter bra här."

"Dina lata jävla ---"

"Bob," avbröt Aston.

Blomberg tog ett djupare andetag med blicken stängd.

Daniel ville inte vara i Blombergs skor. Men han ville ha hans hatt. Det fanns bara ett sätt att få hatten, det var att övertyga Rektorn. Tiden rann ut. Tänk om de tog rektorn.

Fan, jävla skit. Daniel kände stressen stiga. Det fanns inte många vägar att gå. Tim såg lika stressad ut.

Stackars Tim. Vilken mes. Eller ah, kanske inte. Daniel fokuserade tillbaks

till problemet framför dem. Jockes armé av hjärndöda småstadsbor stod utanför. Tumultet med poliserna hördes. Daniel såg hur poliserna spärrade av en del av torget. De skulle likväl kunna stå med halmhattar och högafflar och bränna häxor på bål.

"Så vad ska vi göra åt Jocke?" frågade Bob.

"Ingenting, han hjälper poliserna," sa Gunilla.

"Ser du vad jag har att göra med?" sa Bob, tittandes på Blomberg.

"Vad? Vill du att fler barn ska försvinna?" sa Gunilla.

"Om du nu är så jävla kåt på Jockes idé, varför är du inte där ute med honom?"

Blomberg klev emellan. "Okej. Jag vill att ni sätter er och tar det lugnt."

"Jag sitter redan," sa Gunilla.

"Annars vad? Ska du gripa oss?" sa Bob spydigt.

"Annars kommer ni slå ihjäl varandra och det är inte bra för någon," sa Blomberg med samma solida bergslugn som alltid. Han stod där som Kebnekajse i en vinterstorm. Orörd och opåverkad.

"Vad har ni för plan då?" frågade Gunilla. "Vad fan ska ni göra åt alla barn som försvinner?"

"Vi gör allt vi kan för att ---"

"Allt ni kan?" avbröt Gunilla och skrockade. "Jocke gör allt han kan. Han är den riktiga polisen här i Ösmo."

"Jocke ser ut att snart bryta mot lagen," sa Tim som tittade ut genom fönstret.

"Det visar bara hans hängivenhet. Han är så himla modig. Han är vad Ösmo behöver," sa Gunilla som om hon vore nykär.

"Hur mycket kan han verkligen hjälpa om han sitter bakom galler?" frågade Blomberg.

Gunilla tystnade.

"Så vad ska vi göra?" frågade Bob.

"Vi låter Polisen göra sitt jobb," sa Blomberg och tog fram sin polisradio. Han blev anropad.

"Detektiv Blomberg, detta är LKC. har du möjlighet att befinna dig vid industriområdet? En patrull har hittat ett misstänkt hål i marken och fått rapport om ett försvunnet barn. Patrull 12 är på plats och har begärt din närvaro för vidare undersökning. Över."

"Mottaget, LKC. Bekräfta att jag är på väg. Har ni några ytterligare detaljer om platsen eller barnet?"

"Enligt vittnesuppgifter ska det försvunna barnet vara en flicka vid namn Lotta. Området är avspärrat och

räddningstjänsten är på väg för att undersöka hålet vidare. Patrull 12 genomsöker området men har en stark misstanke om att barnet kan ha fallit ner i hålet. Vi fick ett samtal av en anonym uppringare som gav oss informationen om flickan."

"Förstått, LKC. Jag är på plats om cirka tjugo minuter. Uppdatera mig om något nytt framkommer, över."

"Det kommer vi göra. LKC, över och slut."

Rektorn reste sig med ögonen spärrade. "Lotta?"

"Känner du någon Lotta?" frågade Blomberg medan han antecknade i sitt block.

"Min dotter heter Lotta." Rektorn tog fram sin mobil och ringde. "Inget svar. Hon svarar alltid när jag ringer." Det var första gången Daniel såg Rektorn nervös.

"Vi har inte identifierat någon person än sålänge. Det kan ha varit en enkel busringning. Jag tänkte fråga dig om du har några fiender. Men som jag har förstått så har du ett par stycken redan. Finns det en möjlighet att någon vill din dotter illa?"

"Mig, men inte min dotter."

"Har du och din dotter någon pågående konflikt i nuläget?"

Rektorn suckade och skakade på huvudet. "Nej vi bråkar aldrig. Hon är ordentlig. Hon är en duktig flicka." Rektorn höll blicken lågt. Blomberg antecknade och Daniel observerade deras kroppsspråk.

"Ring mig om ni har någon ny info om barnen," sa Blomberg och lade sitt visitkort på barbänken.

"Ska du hjälpa att hitta min dotter?" frågade Rektorn.

"Det är många barn som måste hittas. Jag ska göra mitt bästa," sa Blomberg och gick ut.
Daniel, kom," sa Tim och pekade genom fönstret.

Daniel tittade ut och såg hur folk backade undan från torget. Något på torget hände. Som en fallucka öppnade sig ett cirkulärt hål i marken. Ingen förvarning, inget jordskalv, inga sprickor. Bara ett hål som öppnade sig. Fyra personer föll direkt ner i det svarta, tillsynes oändliga hålet. Skrik och kaos bröt ut. Människor sprang iväg. Det var något onaturligt med detta hål. Det var tystlåtet och det skedde så snabbt. Helt plötsligt var hålet där. Gapandes, suktandes. Daniel kände dragningskraften till hålet. Det värkte i brösthålet. Han kände hur det expanderades.

"Hur mår du?" frågade Tim.

"Hålet. Det gör ont," sa Daniel.

"Vi borde gå till vårdcentralen."

"Nej. Vi måste ut." Daniel klev ut på torget och möttes av skrik, gråt och poliser som höll avspärrningen. Blomberg stod vid poliserna och hjälpte dem med folket som ville fram till hålet.

"Vad fan är det som händer?" skrek en man.

"Är det en jordbävning?" frågade en annan.

Daniel såg två nyhetsbilar slarvigt parkerade och reportrar framför avspärrningen.

"Det är en dramatisk och oroväckande situation som utspelar sig

här i Ösmo centrum, ett stort hål som nyligen har öppnat sig mitt på torget. Vi har information om att fyra personer fallit ner i hålet. Vi har ännu ingen vidare information om deras nuvarande tillstånd.

Polisen har satt upp avspärrningar och det råder stor oro och ilska bland invånarna. Många kräver svar på hur detta kunde ske och varför torget inte inspekterats innan olyckan skedde. Vi har pratat med flera upprörda invånare som uttrycker sin frustration över den potentiella bristen på underhåll och säkerhetskontroller.

Polisen har bett allmänheten att hålla sig på avstånd medan arbetet pågår,

men det är tydligt att detta kommer att bli en fråga som behöver grundliga svar, både från kommunen och de ansvariga myndigheterna. Vi kommer att fortsätta följa utvecklingen här på plats och hålla er uppdaterade när mer information blir tillgänglig."
Daniel vände sig till en annan reporter. Han kände oro och nuddade Tim för att få honom att lyssna.

"Det råder stark oro här i Ösmo efter att flera barn har försvunnit spårlöst under de senaste dagarna. Den totala siffran är oklar. Alla inträffade inom en radie av några kilometer från varandra. Polisen har ännu inte bekräftat några samband mellan fallen, men det

spekuleras nu intensivt bland invånarna att en kidnappare eller till och med en mördare kan vara på fri fot.

En omfattande sökinsats pågår, och polisens resurser har förstärkts med hjälp från omkringliggande distrikt. Man har även begärt stöd från Rikskriminalen för att hjälpa till med utredningen. Föräldrar håller sina barn inomhus, och många vittnar om en växande rädsla och misstänksamhet i samhället.

Ryktena sprider sig snabbt här i Ösmo, och polisen vädjar nu till allmänheten att undvika spekulationer och istället kontakta polisen om man

har någon information som kan hjälpa utredningen. Samtidigt vill många föräldrar ha svar – hur kunde detta ske, och varför har polisen ännu inga konkreta spår?

Vi har försökt nå polisen för en kommentar, men de har ännu inte uttalat sig offentligt om misstankarna. Under tiden fortsätter eftersökningarna, och invånarna här håller andan i väntan på svar och en lösning på den fruktansvärda situationen.”

"Borde vi prata med dem?" frågade Tim.

"Är du dum i huvudet?"

"Nej men ---"

"vadå men? Vi måste ligga lågt fattar du väl. Rektorn vet redan. Det var väl det du ville?"

"Jo men borde inte allmänheten få veta?"

"Hur tror du allmänheten kommer ta det? Vi vet inte ens vad fan som händer." Daniel suckade. "Jag trodde vi redan hade snackat om det här." Daniel kunde se Tims vilja att berätta sanningen till folket.

Skulden åt upp honom, vek som han var. Men sanningen var inget igenkännbart. Sanningen skulle förbli barrikaderat bakom betong. Om sanningen kom fram skulle det tas som

en lögn, ett påhitt av olydiga ungjävlar.

Daniel ville inte ha mer uppmärksamhet än han redan hade. Allt han ville var den där hatten Blomberg hittat. Det var något med den. Den kallade till honom, precis som hålet gjorde. Vad skulle hända om han satte på sig den? Allting i Daniels kropp skrek efter hatten.

"Vi kan inte berätta. Folk har problem som det är," sa Daniel i en stark påminnelse gentemot Tim.

"Så vad ska vi göra då? Bara vänta på att fler barn försvinner?"

"Jag vet inte. Jag måste prata med den där varelsen igen."

"Den under badkaret?"

"Mhm. Jag tror den vill hjälpa mig."

Daniel hörde hur fånigt det lät. Men Tim förtjänade att veta. Även om Tim inte trodde på honom så kändes det bättre att ha berättat. Det var som en sorts spegel att kunna berätta sanningen för Tim. Som att Daniel höll sig grundad genom Tim.

"Hålet i dig då? Hur du stoppa det?" frågade Tim.

Daniel svarade inte. Oron satt redan djupt.

"Daniel."

"Jag måste ha Blombergs hatt. Det är allt jag vet just nu."

Tim suckade.

"Vill du hjälpa mig eller vill du va en jävla tönt?" sa Daniel frustrerat.

"Ja jag vill hjälpa, men vad ska du med hatten till?"

"Den kommer hjälpa mig."

"Hur?"

"Jag vet inte hur." Daniels frustration läckte våldsamt, men han förstod också hur psykotisk han lät. Meningen var inte att Tim skulle bli bäraren av Daniels alla instängda känslor. Men Tim stod kvar, han hade inte lämnat Daniels sida än. Han var fortfarande en liten tönt. Daniel visste inte hur han skulle bli av med honom, för han ville på samma gång ha kvar honom.

"Alla behöver gå hem nu. Jag stänger för dagen," ropade Aston.

"Det är ju kaos där ute," sa Gunilla. "Ska du bara slänga ut oss."

"Precis. Jag vill inte att kaoset ska komma in hit. Ni får komma tillbaka imorgon när allt har lugnat ner sig."

"Men vad fan, Aston."

"Nej. Jag har redan torkat ert jävla blod från mina bänkar. Jag vill inte ha mer skit här just nu."

"Kanske lika bra," sa Tim.
Daniel tittade på honom.

"Ja, ett hål kanske öppnar sig här också," fortsatte Tim.
Rösterna utanför blev mer aggressiva. En tydlig röst från en megafon skar

genom väggarna. Det verkade som om polisen adresserade till folkmassan att lugna ner sig. Daniel och Tim stod vid fönstret. Jocke bröstade sig framför en polis. Polisen höjde batongen.
Rektorn reste sig.
"Vart ska du?" frågade Daniel.
"Jag måste leta efter Lotta." Rektorn klev ut på torget.
Daniel och Tim följde med honom ut och möttes av den arga folkmassan. poliserna var mer aggressiva då Jockes anhängare blev alltmer fysiska. De kastade flaskor och stenar. I vad som började som en mild samling blev

snabbt till vilda västern. En till polisbil svängde in på parkeringen.

En av poliserna drog fram en megafon. "Det är nu viktigt att ni omedelbart lämnar området. Detta är för allas säkerhet. Vi vill undvika att någon skadas. Om ni inte följer denna uppmaning kommer vi att behöva vidta ytterligare åtgärder för att säkerställa ordningen. Vi ber er att samarbeta och lugnt lämna området nu."

"Vi vill ha svar!" ropade Jocke.

"Vart är barnen!?"

"Vad gör ni för att hitta dem!?" Folkmassan blev alltmer orolig och Daniel kunde nästan känna hettan från

deras ilska. Hålet var avspärrat men folket var inte avskräckta det minsta.

"Det här är en varning. Ni måste omedelbart sluta kasta föremål och lämna området. Om ni inte följer denna uppmaning kommer vi att behöva använda nödvändiga åtgärder för att säkerställa ordningen. Detta är för allas säkerhet," ropade en av poliserna via megafonen. Ett flertal andra poliser tog på sig hjälmar och kravallsköldar.

"Vi uppmanar er att lämna omedelbart. Om ni inte följder detta kommer vi bli tvungna att använda nödvändiga åtgärder för att återställa ordningen.

Rektorn försökte ta sig genom folkmassan men råkade gå rakt in i Jocke.
Daniel och Tim stod på ett räcke för att få en bredare övervy. Daniel ville ha koll på vart rektorn befann sig i kaoset.

"Fan också," sa Daniel.

"Vad?" Tim försökte se vart Daniel pekade.

"Kolla rektorn. Han är där borta vid Jocke."
Jocke grep tag i rektorns kläder. "Vad tänkte du göra? Smita iväg och knulla barnen i din källare?"

"Släpp mig," sa Rektorn.

Jocke skrockade. "Jag äger dig. Du kommer inte kunna fly. Jag vet vad du har gjort."
Jocke och några andra grep tag i Rektorn och drog iväg honom genom folkmassan. En skåpbil rullade in på parkeringen.

Det var SIGS. Som innan bar de på olika tekniska redskap och mätarmojänger som såg ut att kunna vara från framtiden. Ur skåpbilen hoppade det ut några tyngre beklädda vakter. Tyngre utrustade än poliserna.

SIGS-vakterna spärrade snabbt av hålet. En av dem kastade ut vad som såg ut som en burk i folkmassan. Burken small och vad som följde var en

tät dimma som spred sig över torget. Folk skingrades med kraftiga hostningar.

"Lämna området omedelbart eller bli gripna," ropade en av SIGS-vakterna genom megafonen.

Daniel och Tim rundade torget och höll koll på rektorn och Jocke.

Poliser grep ett par stycken på torget och släpade in dem i en polisbil. Fler flaskor kastades. En polis blev skadad som blev bortdragen av sin kollega.

"Vi måste följa efter Jocke," sa Daniel.

"Vi borde dra härifrån," sa Tim.

"Utan rektorn kommer jag aldrig få Blombergs hatt."

"Men skit i hatten. Hur kan den va så viktig."
Daniel svarade inte. Han fortsatte att gå runt för att få en bättre syn av rektorn och Jocke.
"Lämna platsen omedelbart eller så tvingas vi använda oss av fler nödvändigheter. Vi ber er att lämna platsen omedelbart eller bli gripna," ropade en av SIGS-vakterna genom megafonen.
Folkmassan blev tunnare då gasen glesade ut de flesta från den ursprungliga platsen. Många av Jockes trognaste följare blev gripna på plats efter att ha trakasserat poliserna.
Jocke drog rektorn ur folkmassans

kaos mot vanstaskolan. Daniel och Tim följde efter.

Poliserna var upptagna med att kontrollera folkmassan och se till att ingen föll ner i hålet. Rektorns öde var i Jockes händer. Inga poliser sågs vid skolan. Jocke släpade rektorn till en lekplats på baksidan av skolan.

"Så." Jocke log. "Hur vill du börja? Ska du säga vart dem är eller ska vi dra ut på det?"

"Min dotter är borta," sa rektorn, rösten låg.

"Du är en lögnare och en äcklig jävla pedofil. Du har säkert kidnappat henne också."

"Min egen dotter? Jocke, så dum kan du inte vara."

Jocke tryckte rektorn mot väggen och gav honom en hård smäll över ansiktet. Blodet rann från det spruckna ögonbrynet.

Daniel och Tim stod bakom en buske.

"Vi måste göra något," sa Daniel.

"Vad ska du göra?" frågade Tim.

"Måste göra något."

"Vi måste hämta polisen."

"Dem är upptagna. Vänta här."

"Daniel vänta."

Daniel slet sig ur Tims grepp och gick fram till Jocke. Modet pulserade genom kroppen som en sorts gudomlig pansar. Hur länge det skulle

finnas kvar visste han inte, men han fick passa på medan det var färskt. Jocke vände sig mot Daniel, fortfarande en stadig hand runt Rektorns hals.

"Vad gör du här? Stick," sa Jocke.

"Det är inte rektorn som har kidnappat barnen."

"Fattar du trögt eller? Stick."

"Tror du verkligen han har tagit alla barn?"

"Vet din morsa att du är här? Eller knullar hon Roger igen?"

Daniel svalde ilskan, det var enkelt. Skitsnack om morsan gav ingen psykisk inverkan. Det var mer ilska riktat mot Jocke som person. Han

påminde om alla Lindas dåliga sidor inrullat i en.

"Vad ska du göra med honom?" frågade Daniel.

"Ingenting om han erkänner."

"Hans egna dotter är ju borta, borde inte det betyda att han är oskyldig?"

"Du tror på det? Är du lika tappad som alla tror att du är?"

Jocke föste undan skjortan och visade sin pistol i byxkanten. "Va det något mer du ville?"

Daniel svalde en klump av oro. Inte för att han trodde att Jocke skulle faktiskt skjuta honom. Men för att han inte visste vad som skulle hända med rektorn. Tänkte han egoistiskt? Ja.

Men han behövde rektorn vid liv. Han ville genom dörren. Han behövde hatten för det. Rektorn var nyckeln till Blomberg. Ångesten fyllde kroppen. Rektorn nickade åt Daniel. "Gå härifrån. Låt han ta mig. Han kommer fatta förr eller senare."

"Håll käften," sa Jocke och tryckte upp han mot väggen. "Du kommer be om döden om du inte berättar vart barnen är."

"Poliserna kommer snart ta dig," sa Daniel.

Jocke skrockade. "Dem är upptagna."

"Jag känner en polis."

"Tror du jag bryr mig?"

"Släpp rektorn."

"Varför skulle jag?"

"Jag behöver honom."

"Varför skulle du behöva en pedofilhora som honom?"

Daniel drog fram en kniv ur fickan.

"Släpp honom sa jag."

Jocke skrockade malligt. "Vad fan ska du göra, Daniel?"

Daniels tankar skenade. Allt han visste var att han var tvungen att hjälpa Rektorn. Han mindes tillbaka på varelsens ritning om hatten och dörren. Han ville in den dörren. Allt handlade om det.

"Du ska släppa honom," sa Daniel med det sista modet han lyckades befästa. Daniel gick närmre.

"Om du inte släpper honom kommer jag döda dig," fortsatte Daniel, och för en sekund tycktes Jockes blick skifta. Han såg rädsla, kanske förvirring. Men Jockes blick hårdnade snabbt. Daniel visste att han behövde ta till vara på den korta stunden av Jockes svaghet. Han tog ett steg till fram.

"Släpp honom," sa Daniel, trofast i sin tanke om att Jocke skulle backa. Han stod fast i tystnad, blicken kall. Daniel tog ett steg till. "Släpp honom eller så måste jag döda dig," fortsatte Daniel. Han visste att han inte kunde döda Jocke. Lögnen var påtaglig för han själv. Han behövde bara sälja in

det för Jocke. Allt han hade var tron om att Jocke skulle backa.
Jocke drog fram sin pistol och höll den hängandes längst benet.

"Daniel, jag varnar dig. Stick härifrån," sa Jocke med allvar i blicken.

"Vad ska du göra? Skjuta mig? Va det inte du som ville skydda barnen i Ösmo?"

"Du är inget barn."
Daniel gick närmre. Jocke höjde pistolen. Daniel var säker att Jocke aldrig skulle använda den. Den såg till och med fejk ut. Daniel ägde en liknande air-soft pistol.

"Kan du bara sticka härifrån. Du kommer inte få honom," sa Jocke, tog rektorn i kragen. "Vill du bli skjuten?"

"Okej. Skjut mig då," sa Daniel och lade handen på sitt bröst.

Jockes mentala försvar tycktes knäckas. Han såg nervös ut. Daniel fortsatte med sin mentala offensiv.

"Bara släpp honom, eller ska du skjuta ett barn?"

Jocke såg förvirrad ut, arg ut. Daniel hade övertaget, Jocke var i baksätet. bara lite till och rektorn skulle bli säker. Jocke stoppade ner pistolen i byxan. Rektorn kvar mot väggen.

"Vi kan inte låta rektorn lämna Ösmo," sa Jocke.

"Jag kommer inte lämna," sa rektorn.

"Håll käften, jag pratade inte med dig." Han tittade på Daniel. "Du fattar väl det? Att han inte kan lämna."

"Han kommer inte lämna," sa Daniel.

Jocke stod i ett hörn, han hade förlorat övertaget. Daniel andades ut.

"Daniel, backa," sa Blomberg och gick sakta fram med pistolen i sikte. Jocke drog snabbt upp pistolen och tryckte den mot rektorns huvud.

"Släpp honom," sa Blomberg.

"Nej. Han ska visa mig vart barnen är."

"Han kan inte hjälpa oss om du skjuter honom. Vi är på samma sida vet du."
Jocke torkade svetten och såg alltmer stressad ut.
Blomberg tog fram radion. "LKC, detta är Detektiv Blomberg, jag behöver ---"
Jocke höjde pistolen och avlossade ett flertal skott mot Blomberg och Daniel. Det var svårt att avgöra hur många skott som avlossades. smällarna var höga och det pep i Daniels öron. Han ramlade bak till marken av vad som kändes som en hård smäll i bröstet. Blev han skjuten? Liggandes på

marken kände han på brösten, inget blod, ingen smärta.

Han såg hur rektorn och Jocke låg på marken med blod som poolades runt kropparna. Blomberg satte sig vid Daniel och drog upp hans tröja. Blombergs ögon vidgades. Han såg hålet. Daniel reste sig snabbt. Blomberg satt som i chock och förvirring tills Jocke gurglade blod bakom honom. Blomberg sprang till Jocke och gav förstahjälpen.

Daniel sprang därifrån så fort han kunde. Han kunde höra Blomberg ropa något, men adrenalinet var för starkt. Allt han tänkte på var att springa hem. Han sket i Tim, rektorn och Blomberg.

Allt han ville var att komma hem. Blomberg hade sett hålet. Det var kört. Va rektorn död? fyfan. Hur skulle han nu få hatten?
En svärm av tankar invaderade varenda cell i hjärnan. Allt var igång.

Kropp och sinne på full tank, maxat. Allting stod i lågor. Daniel klev in i lägenheten och låste om sig. Hjärtat rusade efter alla trappor han flög upp för. Linda var inte hemma som tur var. Daniel satte sig på sängen och kände hålet växa. Han kände sig sjuk, febrig.

Huden kändes kallare, blekare än vanligt. Han tog fram slemsäcken. Det var det sista som fanns kvar av

Maggan. Daniel drog av sig tröjan och ställde sig framför spegeln.

Hålet var större än en tallrik. Han drog fingret längst kanten. Vad skulle hända om han lät hålet växa? Han ville inte tänka mer på det. Han tog fram en ficklampa och lös in. Inget hände. Det var som en ogenomtränglig hinna av mörker. Sakta stoppade han in ett finger, sedan hela handen och kände efter. Långt där inne kände han något. Han drog ut handen och tittade.

Det var pistolkulan från när Jocke sköt. Det var en helt intakt patron, som om den bara blivit stoppad av någon osynlig kraft. Varför var han inte död?

Fan, Blomberg måste ha sätt hålet. Fan, fan, fan. Daniel sparade kulan och tog upp slemsäcken. Den luktade illa.

Som ruttet kött och blöt jord. Han klämde på den så saften rann mellan fingrarna. Stanken blev tyngre, men tanken lockande. Psykopatisk men lockande.

Han tänkte på ritningen varelsen visade. Det knackade på dörren. Han lade slemsäcken i blomkrukan, gick ut i hallen och tittade genom kikhålet. Det var Tim. Han tog på sig tröjan och öppnade.

"Ska du bara stå där eller?" frågade Daniel och gick in. Tim följde och stängde dörren.

"Blev du skadad? Hörde smällar."

"Nej."

"Vill du ha vin? Har ingen öl tyvärr."

"Får vi dricka det?"

"Bättre att vi dricker det än henne.

"Kommer hon inte bli arg?"

"Spelar ingen roll. Hon är alltid arg."

Daniel öppnade skåpet i köket. "Pringles har vi också alltid hemma tydligen."

Daniel tog med sig flaskan och chipsen till sitt rum.

"Vad är det som luktar?" frågade Tim.

Daniel drog upp växten från krukan.

Tim tittade ner i krukan. "Var det den som du ... drog ut ur Maggan?"

"Precis. Och kolla här," sa Daniel och visade patronen.

"Vad är det?"

"En pistolkula. Jag tog ut den ur mitt ... hål."

"Så du blev skjuten?"

"Ja. Varför annars skulle jag falla till marken?"

Tim såg ut att ha blivit tömd på all vetskap om hur världen fungerade.

"Har det blivit större?" frågade Tim.

Daniel tog av sig tröjan och stod i bar överkropp.

Tim tittade med utforskande, samt generad blick. Han gick närmre.

"Det ser ut att ha blivit större," sa Tim med en aning oro i blicken.

"Gör det ont?"

"Det kommer och går." Daniel satte sig på sängen och drack några klunkar av vinet. Tim satte sig bredvid.

"Tror du fortfarande att det är ett straff?" frågade Tim.

Daniel ryckte på axlarna.

"Tror du på gud?"

Daniel tänkte efter. "Gör du?"

"Jag vet inte. Kanske."

"Tror du på en gubbe i himlen?"

"Jag vet inte om det är just en gubbe i himlen, men ah. Kanske. Du?"

"Vet inte. Reflektion."

"Reflektion?"

Är dina föräldrar troende?"

"Nja, mamma är det. Men pappa är lite ... både och antar jag."
Tim tog flaskan ur Daniels hand och drack en munfull.

"Sååååå ... du klarade dig från att bli skjuten. Är du nån sorts superhjälte nu eller?" frågade Tim och tittade på patronen. "Den är hel också."

"Måste va en förbannelse, han träffade rakt i hålet," suckade Daniel.

"Kommer du ihåg hur du hjälpte mig med Gustav?"
Daniel svarade inte.

"Jag skulle inte säga att det va en förbannelse."

Daniel drack en till klunk ur flaskan. "Hela Ösmo håller på att gå åt helvete."

"Folk borde flytta."

"Ösmobor flyttar aldrig. Fattar fortfarande inte varför ni flyttade hit till att börja med.

Tim svarade inte, istället pekade på Daniels brösthål. "Får jag testa igen. Jag vill se om jag hittar något mer."

Daniel nickade med en dold rädsla han absolut inte ville visa.

Försiktigt sträckte Tim in handen i hålet. Sedan hela armen. Armen var såpass lång in att Tim lade huvudet mot Daniels nakna hud. Daniel gillade

det. Närheten. Det var något han ville ha mer av.

"Känner du något?" frågade Daniel.

"Nej." Tim drog ut armen. "Tomt. Det verkar oändligt." Tim tog upp ficklampan och lyste in.

"Det kommer inte hjälpa," sa Daniel.

"Jag tycker fortfarande du borde gå till en doktor."

"Men alltså. Tror du fortfarande att det här är en jävla sjukdom?"

"Nej men ---"

"Nej precis. Vad tror du händer om en doktor skulle se det här?"

"Jag vet inte? Hjälpa kanske?"

"Du tror verkligen det?" Daniel skrockade. "Då är du fan dummare än kartong."
Tims blick sjönk till golvet.
Daniel reste sig och ställde sig vid fönstret. "Sorry jag ---"

"Jag har en idé," avbröt Tim och tog upp slemsäcken.

"Ingen jävla läkare nu igen."

"Nej nej." Tim gick närmre. "Det är en ... annorlunda idé."

"Men ut med det då."

"Lägg in den här i ditt hål," sa Tim och höll upp slemsäcken.
Daniel tittade på Tim, i vetskap om att hans förslag rotades i hans egna tankar.

"I mig?" frågade Daniel. "Nej nej nej. Inte en chans."

"Inte?"

"Men nej. Det är ju vidrigt. Jag har en bättre idé," sa Daniel och startade sitt Playstation. "Har du lirat Crash Bandicoot förut?"

"Nej?"

"Va? Seriöst?" Daniel visade fodralet. "Det här spelet alltså. Har du inte kört det förut?"

"Jag har inget tv-spel hemma."

"Va? Seriöst? Okej då får du ---"

Det knackade på dörren. Fyra auktoritära knackningar. Inte med knockarna, detta var knackningar med

hela näven. Daniel och Tim tittade på varandra.

"Är det din mamma?" frågade Tim.

"Nej, eller det tror jag inte."

Daniel gömde vinflaskan och tittade genom kikhålet.

"Shit," sa Daniel.

"Vad?"

"Det är polisen."

"Va? Vad vill dem?"

"Hur fan ska jag veta?"

"Öppna då," sa Tim.

Daniel tittade sig omkring.

"Vänta. Känner du inte lukten?" frågade Tim.

"Från slemsäcken?"

"Ja. Du borde gömma den. Tror du inte polisen kommer undra annars?"
Daniel sprang till sitt rum och tappade krukan så den sprack på golvet.
"Helvete!"
Fem knackningarna hördes, tydligare än innan.
"Vart fan ska jag gömma den då?" frågade Daniel i rasande panik hållandes i slemsäcken.
Dörren öppnades. "Låste du inte?" frågade Daniel.
Tim greppade Slemsäcken ur Daniels händer och tryckte in den i Daniels brösthål. Känslan blev som en våg av värme tills det svartnade tvärt.

Kapitel 8. Sommarlov.

Daniel vaknade till mumlande röster tills de klarnade. Tim satt på en stol och reste sig med spärrade ögon.

"Han är vaken," ropade Tim och vinkade efter personalen.

Sjuksköterskan klev in i rummet med en journal i handen. "Hur mår du?" Daniel nickade. "Jo."

"Minns du vad du heter?"

Daniel tittade på Tim, sedan tillbaka på sköterskan bekymrat. "Ja, klart jag vet. Vad hände? Hur länge har jag sovit?"

"Sjuksköterskan tittade på Tim, sedan tillbaka på Daniel. "Du har legat i koma." Sköterskan tog ett djupare andetag. "Hela natten."

"Har du något fel i huvudet eller? Varför pausade du sådär för?" väste Daniel och försökte resa sig ur sängen, men benen var svaga.

Blomberg kom in i rummet med stirrig blick. "Har ni tittat på hålet?"
Sköterskan tittade frågandes på Blomberg. "Vem är du?"

"Ja? Hålet, han hade ett stort hål i bröstet," fortsatte Blomberg, gick fram till Daniel och försökte dra upp hans tröja. Daniel kämpade emot.

"Herrn, du får inte ta på våra patienter sådär," sa sjuksköterskan strängt.

"Jag är polis," sa Blomberg nonchalant.

"Kan du vara snäll och visa brickan, tack."

Blomberg lade handen på benfickan och stelnade någon sekund, som att han glömt något.
Sjuksköterskan lade sin hand på Blomberg. "Jag måste be dig att gå nu. Pojken behöver vila."
Blomberg gjorde ett nytt försök och drog upp Daniels tröja. Hans blick stirrandes.

"Vart är hålet?"

Daniel svarade inte och drog ner tröjan.

"Vart är hålet? Jag såg det," fortsatte Blomberg och tittade på sköterskan. "Jag ... han hade ett hål i bröstet. Han blev skjuten. Jag skickade ju kollegorna igår."

"Poliserna som kom in igår nämnde inget om yttre skador som du beskrivit. Jag måste be dig att lämna nu, annars blir jag tvungen att ringa polisen."

"Jag är polisen."

"Du måste lämna nu."

Blomberg tittade på Daniel innan han lämnade rummet.

Tim satte sig på stolen.

Sjuksköterskan tittade på Daniel. "Vet du vilken dag det är idag?"

Daniel tänkte efter. Jo det var ju avslutning igår. Så det borde vara lördag nu."

"Mhm." Sjuksköterskan antecknade.

"Vet du vart du är någonstans?" fortsatte hon.

Daniel suckade. "Ja. På vårdcentralen."
Hon nickade. "Mhm. Bra." Hon antecknade.
Kan du sträcka ut armen och greppa min arm.
Daniel greppade hennes arm.
"Kläm så hårt du kan är du snäll."
Daniel klämde så hårt han kunde.
"Tack, det är bra så." Hon antecknade.
"Kan jag få gå hem nu? Jag mår prima. Bättre än innan faktiskt."
Daniel förstod inte varför exakt, men det var som en sorts nyfunnens energi som flödade genom kroppen med kraft och vitalitet. Trötttheten var borta.

De negativa tankarna var inte ens närvarande. Han försökte förstå utan svar. Han mådde helt enkelt bra. Känslan var som ett laminerat papper i en regnstorm. Oförstörbar och ogenomtränglig.
Sjuksköterskan tittade journalen. "Jag är strax tillbaka." Sköterskan gick ut ur rummet och stängde dörren.

"Okej?" sa Daniel med en suck.

"Mår du bra verkligen?" frågade Tim.

"Ja, jag känner mig som ny."

"Men du blev ju skjuten."

"Jo men du såg ju ... Kulan. Juste. Vi måste gömma den."

Tim drog upp patronen ur fickan och visade Daniel.

"Jag tog den innan polisen hittade den."

"Tack. Vi slipper iallafall den huvudvärken."

"Blomberg såg dig fortfarande bli skjuten."

"Han vet inte vad han såg. Kulan kan lika gärna ha missat."

"Han såg ditt hål."

"Vem kommer tro honom?"

Tim suckade. "Jo men---"

"Skit i det nu. Jag måste komma härifrån. Behöver den där jävla hatten från Blomberg."

"Varför är den så viktig."

"Skit i det du."

Daniel reste sig och gick till dörren, men blev mött av sköterskan.

"Jag är frisk, jag behöver inte vara här," sa Daniel.

"Du är Lindas son, visst?

"Ja?"

"Jag tänkte faktiskt skriva ut dig. Dina prover visar inget som tyder på inre eller yttre skador. Men du behöver någon som kan övervaka dig de närmsta dagarna. Och du ska vila och ta det lugnt det första dygnet."

"Okej. Tim, kommer du?"

Tim och Daniel lämnade vårdcentralen. Solen sken med värme. Luften kvav och vinden stilla.

"Kolla," sa Tim och pekade.

Daniel vände sig och hörde ett par stå och skrika på varandra. Daniel och Tim gick närmre och gömde sig bakom en bil.

"Och hur fan ska du tro att vi ska göra sen då?" skrek kvinnan. "Vi kan inte vara kvar här!"

"Vi kan inte lämna! Fattar du inte det eller?"

"Vi måste!"

"Hurdå?"

"Vi får väl gå!"

"Är du dum i huvudet?"

"Kalla mig för fan inte för dum!" kvinnan smällde till mannen i ansiktet.

"Jag kommer ta mitt barn och dra härifrån."

"Ditt barn?"

"Ja. För du verkar ju inte bry dig ett jävla skit längre. Vill du stanna kvar här där det finns en jävla mördare?"

"Nej men ---"

"Vet du va. Du kan dra åt helvete," sa kvinnan och gick sin väg. Mannen följde efter och argumenterade.
Tim och Daniel tittade på varandra frågandes.

"Inte lämna?" frågade Tim.

"Jag har ingen aning. Jag måste hem. Vi kan ses senare."

"Är du säker?"

"Ja. Vi ses sen."

"Vänta. Här," Tim gav Daniel patronen. "Tänkte att du ville ha den."

"Vi ses."

Daniel och Tim separerade där vägen delade sig. Han kände sig tvungen att komma hem. Om bara för att samla sina tankar och ladda för en ny dag. Mörkret var borta för tillfället.

Fortfarande en underlig känsla. Hur länge skulle den vara? Han klev in i trapphuset, besteg trapporna och lade örat mot dörren. Inget ljud. Hon var säkerligen borta hos någon kille. Daniel klev in.

"Det var som jag trodde. Du bara fejkade hela skiten," sa Linda sittandes i soffan.

"Vadå?"

"Spela inte dum. Du fejkade hela sjukhusbesöket. Dem ringde mig. Jag var tvungen att komma hem från min dejt. Du förstörde min chans att träffa en faktiskt schyst kille som gillar mig. Nej, istället måste jag komma hem för att ta hand om dig som inte ens är sjuk. En jävla lögnare. Precis som din pappa."

"Jag fejkade inte."

"Nehe? Så vad hände då? Det var ju inget fel på dig tydligen. Och nu är du hemma? Så hur ska du ha det?"

Daniel svarade inte.

"Hittade doktorn något fel på dig?"

"Nej."

"Så du fejkade." Linda skrockade hånfullt. "Behöver du samma uppmärksamhet som en liten fjollig bögjävel? Vill du ha en kjol också? Jag kan köpa en åt dig så kan du få gå runt med den i skolan och bli ännu mer mobbad."

"Jag är inte mobbad."

Linda skrockade och öppnade pringlesburken.

Daniel gick till sitt rum och tittade på patronen.

"Kom hit, jag är inte färdig," ropade Linda.

"Vad?" frågade Daniel och försökte låta så neutral han kunde, utan att

sucka eller låta sur, det skulle bara göra allt värre.

"Kom hit sa jag."

Han ville så gärna visa patronen för henne. Men slängde den på sängen istället, i hopp om att hon kanske skulle hitta den och möjligtvis tro på det han sagt för en gångs skull. Han gick till vardagsrummet och lutade sig mot dörrkarmen med armarna i kors. Linda tittade på Daniel. "Ingen jävla suck nu. Du vet vad jag gör för dig varje dag."

"Jag har inte suckat." Daniel svalde elden inom sig och hoppades på att han inte skulle slå hål i väggen. Eller henne för den delen.

"Bra." Hon pekade på TVn. "Har du sätt det här skiten?"

"Vad?"

"Har du inte hört? Dem har spärrat av hela jävla Ösmo."

"Va?"

"Hela Ösmo är avspärrat."

"Varför?"

"Hur fan ska jag veta. Kanske för att den där jävla mördaren inte ska fly."

"Vad har dem sagt?"

"Dem säger inget. Bara att Ösmo är avspärrat och att ingen får lämna eller komma in."

"Hur ska folk jobba?"

"Alla kommer bli ersatta ekonomiskt tydligen."

"Vem ska betala det?"

"Det var väl fan vad du ställer frågor. Titta istället."

Det plingade på dörren.

"Vem fan är det?" frågade Linda.

"Jag vet inte."

"Men gå och kolla då."

Daniel gick till dörren och tittade i kikhålet. Det var Blomberg. Vad gjorde han där? Vad ville han?

"Vem är det?"

"Det är Blomberg," sa Daniel och kände hjärtat banka.

"Vem fan är Blomberg?"

"En polis."

Linda reste sig och kammade till håret. "Va? Vad vill han?"

"Jag vet inte?"

"Men öppna då."

Daniel öppnade dörren.

"Hej, kan jag komma in?" frågade Blomberg med den svarta hatten i handen.

Daniel tittade på Linda som nickade.

"Ah, kom in," sa Daniel och klev åt sidan.

Blomberg klev in och stängde dörren efter sig.

"Har det hänt något?" frågade Linda.

Blomberg harklade sig. "Nej. Eller ah, jag var ju med när Daniel blev ... innan Daniel togs till vårdcentralen."

Linda korsade armarna. "Jag ber om ursäkt för min son. Han har försökt söka så jävla mycket uppmärksamhet senaste tiden. Jag har pratat med honom om att aldrig göra det igen."

"Jag skulle behöva prata enskilt med honom."

Linda tittade på Daniel, sedan tillbaka på Blomberg.

"Varför då? Vad har han gjort?"

"Inget. Jag vill bara byta några ord med honom."

"Det kan du ta med mig."

"Med all respekt. Jag behöver prata specifikt med honom."

Linda grymtade. "Okej. Men ta inte för lång tid på er bara," sa hon och gick

till vardagsrummet. Daniel gick in till sitt rum. Blomberg följde med in i rummet och stängde dörren bakom sig. Nervositeten tätnade. Vad ville han? Blomberg lade den svarta hatten på sängen.

"Jag ville be om ursäkt för hur jag hanterade allting på vårdcentralen. Jag har varit ... stressad," sa Blomberg.

Daniel svarade inte.

Blomberg tittade sig omkring och Daniel såg hur hans blick landade på sängen. Fan. Juste. Patronen.

"Det här är olagligt att ha vet du," sa Blomberg och plockade upp patronen. "Är det från skjutningen?"

Daniel svarade inte.

"Okej. Så här ligger det till. Du har stulit bevis från en aktiv brottsplats. Det är väldigt allvarligt kan jag säga dig."

Blomberg lutade sig mot fönsterblecket och tittade ut genom fönstret. "Vill du verkligen hamna i mer trubbel? Vad tror du din mamma kommer säga?"

Daniel svarade inte.

"Jag kan hjälpa dig så du slipper konsekvenser. Om du vill ha hjälp vill säga."

Daniel nickade utan att förstå innebörden av hans hjälpande hand.

Vilka trådar skulle tillhöra? Vilka måsten skulle behöva göras?

"Jag kommer ta den här patronen och få den att försvinna helt och hållet, okej? Bra. Du kommer inte bli åklagad, jag har inte sätt någonting. Låter det bra?"

Daniel nickade.

"I gengäld vill jag att du hjälper mig med en enkel grej."

"Vad?"

"Att passa Samuel. Det är allt jag begär."

"Varför då?"

"Så jag kan jobba. Bara över sommaren tills jag löst hela den här grejen med alla försvunna barn."

Daniel tittade på hatten och kände sig gravitera mot den. Den talade till honom utan ord. Dens svarta material var som att se något ingen annan skådat.

"Hatten också," sa Daniel.

"Hatten?"

"Ja. får jag den så gör jag det."

Blomberg tittade på hatten, sen på Daniel.

"Okej? Visst."

"Bra."

"Bra. kom till den här adressen imorgon," sa Blomberg, gav Daniel en lapp och gick sin väg.

Efter Blomberg lämnat lade Daniel hatten under sängen.

Linda kom in i rummet. "Vad ville han? Har du gjort något nu igen?"

"Nej? Jag har inte gjort något. Han ville bara fråga lite om vad jag såg i centrum förut när det blev kaos."

Linda såg ut att acceptera lögnen. "Mhm. Jo förstås. Han har inte frågat mig något."

"Han hade tillräckligt med vittnesmål sa han."

Linda skrockade. "Såklart. Mig vill han inte prata med. Jag som känner alla och vet mest här i hela Ösmo. Aja. Ska du ha mat eller?"

"Jag behöver bada först."

"Jag lagar mat sålänge. Bada snabbt," sa hon skarpt och gick till köket.

Daniel greppade hatten, gick in till badrummet, tog av sig kläderna och fyllde badkaret med vatten. Han vred om armbandsuret han fick av rektorn till klockan tolv.

Inget hände. Han drog ut ploppen och lät vattnet rinna ut. Inget hände. Frustrationen steg. Daniel tog på sig klockan och ställde om den till klockan 12 igen. Efter någon minut pressades den svarta geggan sakta upp ur avloppet och fyllde hela badkaret. Ytan var blank och han såg trappan under ytan. Det var dags. Han

greppade hatten och tittade sig omkring. Ingen satt i taket.

Han var ensam. Klockan var nyckeln. Han klev i och bröt den krispiga ytan med tårna.

Det var kallt. Båda fötterna i. Ytan var nu vid midjan. Det blev varmare, behagligare ju längre ner han gick för trappan. Vätskan trögare än vatten. Det luktade bränt. Tankarna försökte sortera sig, men det gick inte.

Allt kändes overkligt, men ändå så rätt. Det svarta vattnet var över axlarna. Daniel tog ett djupt andetag och klev under ytan. Det blev suddigt, mörkt. Klockan tickade högre, högre.

Det lät som dånande trummor i en grotta.

Kompakt ljud. Daniel höll för öronen tills det slutade tvärt. Han öppnade ögonen och satt i samma fåtölj som innan, naken. Han tittade upp och såg vattenytan och badkarskanten i taket. I taket satt också varelsen med sina svarta kläder. Uppochned som alltid.

"Får jag gå in i dörren nu?" Daniel visade hatten.

Varelsen satt i tystnad. Daniel suckade och gick fram till den antika porten han ville in i. Vad fanns där bakom? Daniel tittade på hatten och sakta tog på sig den.

När hatten satt på huvudet öppnades dörren långsamt med ett rasslande av stål. När den väl stod öppen var det en nattsvart slöja. Inget syntes förbi dörrkarmen. En mossig, blöt doft sveptes in. Luften sval, höstig.

Daniel klev in i mörkret och dörren stängdes bakom honom. När dörren var stängd uppenbarade sig miljön framför honom lika snabbt som när man tände lyset i taket.

En skog med höga tallar, mossig mark och sval luft. Skogen kändes död på något vis. Inte på ett naturligt sätt, mer som att den blivit fråntagen av liv. Som att något varit där och sugit ut allt

levande. Inga fåglar, inga djur, inga insekter. Bara knarret av träden, som om dem pratade med varandra om förglömda tider. Daniel stod där, ensam och bortglömd av universum. Det var som en skog bortom tid och rum.

En plats där tankar kom för att dö. En plats där Daniel kände sig trygg konstigt nog. Trygg som när han låg i badkaret. Naken som nyfödd kände han den mjuka mossan under fötterna medan han blickade upp mot träden.

Ingen sol. Endast grå himmel som bakgrund mot trädtopparna. Det hängde något där uppe. Det hängde flera. Ju noggrannare han tittade

förstod han att det var helt fullt av dem. Säckar hängandes från grenarna högt uppe.

Avlånga säckar, som puppor. Längre fram såg han en lägereld brinnandes. Han satte sig vid elden och värmde sig. Ljudet av den dovt mullrande elden blev som en vaggvisa.

Trötttheten slog till. Daniel tog av sig hatten för att klia sig, men sekunden han tog av hatten blev allting svart, som om någon släckte lyset. Känseln av mossa under fötterna försvann och ersattes av en kall metallyta.

Daniel satte på hatten igen och skogen var tillbaka i ett ögonblink. Elden var tillbaka och den varma

känslan tillbaka. Bredvid sig såg han ett tjockt hamparep som slingrade sig mellan träden djupare in i skogen. Trötttheten försvann, han ville vandra djupare, följa repet. Skogen tycktes lyssna, titta, medan han följde repets slingriga väg över mossa och rötter.

Träden var onaturligt höga och knarrade utan vind. Säckarna hängde högt där uppe, fortfarande ett mysterium. Han kände sig övervakad. Träden ville något.

Fötterna ömma. Hur länge hade han vandrat? Kändes som timmar. Hungern blev påtaglig. Längre fram såg han något som stack ut. Något som inte

kändes hemma i naturen. Ett perfekt utskuret hål i marken.

Ett stort hål, svart, omöjligt att se ner. Repet slutade vid hålets kant. Daniel suckade. Nu då? Han var hungrig, ont i fötterna och allt han ville var att hitta något.

Han ville hitta den korrekta känslan. Kanske fanns den där nere i hålet? Tankarna blev svåra att sortera. Luften tyngre och det resonliga flöt ut till bäckar små av oförståelse. Oförståelse till syftet av varför han var där.

Blicken drogs till det gapande hålet som tycktes andas med tunga, dova andetag. Hålet stirrade tillbaka. Ur hålets svarta slöja kom det upp något.

Ett stort, svart klot som flöt helt tyngdlös, ljudlöst, strax ovanför hålet. Daniel kände något inom honom komma till sams.

En värmande känsla. Klotet stirrade tillbaka utan ögon eller intention. Daniel klev närmre hålet tills tåspetsarna låg över kanten. Ur klotet formades en svart bro som lade sig över hålet. Klotet kallade på honom.

Daniel gick över bron tills han stod framför klotet. Ljudet av ingenting. Total tystnad, som om klotet raderat allt ljud. Daniel ville röra den. Någonting i honom ville veta. Han ville känna. Kanske det skulle gå denna gång?

Där stod han, naken med svarta hatten på huvudet, framför ett stort klot av det svartaste material han någonsin sätt. Han lade handen på den. Varför han förväntade sig en kall yta visste han inte. Men varm var den. Precis lagom. Han drog händerna över ytan tills han kände en ingång. Han kunde inte se, men han kände en form av tunnel. Utan att tänka kröp han in. Väl inne blev allting svart. Han kunde inte vända tillbaka, det fanns inget att vända tillbaka till. Han kände sig fram genom totalt mörker och tryckande tystnad.
Tid passerade, knäna skavde. Värmen blev mer påtaglig. Luften kvav.

Skulle han dö där inne? Vart var han ens? Ett svagt ljus uppenbarade sig. Han kröp snabbare tills ljuset var precis under honom. Han tittade ner i det lilla hålet och såg ett rum.

Det var hemma hos sig, köket. I köket stod Linda tillsammans med Daniels pappa. Båda glada. Daniel försökte ropa, men inget ljud kom ut ur munnen. Det var som om någon stängt av ljudet med TV-kontrollen. Daniel bankade tills Linda och pappa tittade upp mot taket. De såg honom inte. Hålet stängdes.

Daniel kände frustrationen och kröp vidare, vart visste han inte. Han kröp tills han kom till ett stopp. I panikens

stund strök han händerna längst väggens platta ytor. Andningen blev snabbare. Vad som helst ville han känna. En bula, en kant, vad som helst förutom den släta tunnelväggen. Ett handtag. Han tryckte ner handtaget så hårt att han ramlade genom ut genom den svarta tunneln och blev bländad av vitt ljus.

Rummet var kvadratiskt, klinisk. En dörr framför honom. En uråldrig trädörr med ståldetaljer av gudaliknande varelser. Ett titthål. Han tittade in och såg sitt hem igen.

Denna gång, vardagsrummet. Linda och hans pappa satt i soffan, båda glada, kramandes.

Känslan varm, kärleksfull. Han var närmre den korrekta känslan. Men hur skulle han komma in? Det fanns inget handtag. Han ville se mer. Han ville djupare in. Titthålet stängdes.

"Faan!" skrek Daniel och sparkade på dörren.

På golvet såg han en nyckel. Med försiktighet satte han sig ned och försökte plocka upp den, utan resultat.

Nyckeln var som ett spöke. Hans hand gick bara igenom. Den gick inte att ta i. Frustrationen sved. Han tittade sig omkring och försökte tänka ut alternativa planer. Inget formades till något användbart. Daniel tittade på sitt bröst och såg att hålet fanns där

igen, en liten början till ett hål. Nästa sekund var han tillbaka i fåtöljen framför varelsen i taket.

"Jag vill tillbaka," sa Daniel. "Skicka tillbaka mig."

Varelsens arm slingrade sig ner till Daniel och pekade på hans brösthål.

"Hur ska jag bli av med den då? Jag har inga fler såna där ... säckar."

Varelsen rev ut en sida ur sin bok, pappret flöt sakta ner till Daniel. Han läste den med vemod.

"Är detta verkligen det enda sättet?"

Varelsen satt i tystnad.

"Och den andra dörren? Hur ska jag komma genom den? Jag kunde inte ens plocka upp nyckeln."
Varelsen svarade inte.
Daniel suckade. "Behöver jag mer kläder? Som hatten?"
Varelsen svarade inte. Den pekade på badkarsportalen i taket ovanför Daniel.
Han tittade upp, såg vattenytan och badkarskanten. En svart trappa ledde upp till ytan. Daniel reste sig med en suck och tittade på lappen en gång till.
"Måste jag göra det här?"
Varelsen svarade inte. Daniel såg sitt hål i bröstet växa en centimeter till i diameter. Den tillkommande smärta

var dessutom skarp som knivar. Som om någon rev upp huden inifrån.

"Okej. Jag gör det."

Varelsen svarade inte.

"Varför har jag det här jävla hålet i mig? Har du gjort det här mot mig?"

Varelsen svarade inte. Den bara satt där, i sin stol, i taket. Bredvid trappan stod en klädhängare av samma svarta material som hatten. Varelsen pekade på klädhängaren. Daniel hängde av sig hatten och tog trappan upp till vattenytan.

Väl uppe stod han i badkaret, naken, tömd på hopp om att bli den han ville vara. Han klev ur och såg den svarta vätskan sugas ner i avloppet, utan att

lämna ett enda spår efter sig. Huden torr. Daniel klädde på sig och gick till sitt rum. Lappen gömde han ordentligt där Linda aldrig skulle leta.

"Du kan väl svara när jag ropar på dig?" sa Linda och stod vid dörröppningen till Daniels rum.

"Jag hörde inte."

"Eftersom du förstörde min kväll förut så vill jag ha lägenheten själv ikväll."

"Hur länge?"

"Hur länge jag vill. Det är jag som betalar hyran. Sov över hos Tim eller nått. Ni är ju ändå bögkompisar."

"Vi är inte kompisar."

"Det är inte vad jag har hört."

"Vad har du hört."

"Att du ska lämna mig ifred."

"Nu?"

"När fan tror du? Igår eller?" Linda gick tillbaka till vardagsrummet och lade sig i soffan med en chipspåse.
"Klär du på dig?"

"Ja jag klär på mig. Tänk om han inte låter mig sova över då?"

"Det är ditt problem. Det är sommar, du överlever."
Daniel tittade sig i spegeln med en suck.

"Står du och speglar dig igen som en bög? Klä på dig kläderna bara."
Daniel kände frustrationen skära genom kroppens alla fibrer. Han tog

på sig kläderna och tog ett djupt andetag. Han tittade efter Linus armband. Det var borta. Eller? Vart låg det? Daniel gick runt i rummet och rev runt bland sakerna i frustration.

"Vad gör du?" ropade Linda.

Daniel svor tyst för sig själv och gav upp. Den låg nog någonstans. Daniel öppnade dörren och skulle precis stänga den innan hon ropade.

"Ska du bara gå utan att säga hejdå? Vem fan har uppfostrat dig att bete dig som en otacksam jävla unge?"

Daniel sög in all ilska och kvävde alla reflexer att vilja kasta något på henne.

"Hejdå."

"Stick nu."

Daniel stängde dörren mjukt för att inte väcka någon kvarlevande ilska hos henne. På ett sätt var det skönt att bli utslängd. Då slapp han åtminstone vara i hennes närhet. All frätande ilska fick bli inkapslad. Den skulle aldrig bli utsläppt. Daniel gick till Ösmo centrum. Solen lös, värmen påtaglig. Han ville se om hålet var kvar.

Han gick genom skolgården och såg platsen där Jocke dog. Daniel kände sig på bröstet. Det kliade. Hålet var tillbaka. Litet, men tillbaka.

Väl framme vid centrum såg han avspärrningen och en hel del poliser och SIGS personal. De hade slagit upp tält och ställt upp mätinstrument.

Daniel gick längre fram till avspärrningen.

"Du ska inte vara här," sa en polisman och höll upp handen.

"Jag ville bara titta."

"För din egen säkerhet. Lämna området nu."

Daniel suckade då han inte ville inte genomföra uppdraget åt varelsen. Det kanske fanns ett annat sätt. Daniel tittade på lappen han fick av varelsen och kände sig illa tillmods.

Han stoppade ner lappen och satte sig på en bänk vid skolgården. Det var då han såg Tim lite längre bort, gående med en matkasse. Daniel sprang ikapp.

"Vad gör du här?" frågade Tim. "Ska inte du ligga i sängen?"

"Kan inte."

"Hursså?"

"Morsan kasta ut mig."

"Kasta ut dig?"

"Ja hon är ... speciell."

"Har du fått något sorts straff?"

"Jag vet inte. Hon sa att jag förstörde hennes kväll förut när jag va i sjukhuset. Hon va tvungen att komma dit."

"Okej? Alltså ... Okej? Vart ska du sova då?"

"Det är inte så kallt ute. Jag klarar mig."

"Vill du följa med mig hem? Du kan käka hos oss. Och ... ah, du kan ju hänga där tills du får komma hem igen."
Daniel skämdes men såg inget annat alternativ för tillfället. "Ah ... visst."
De fortsatte till ett sparsamt villaområdet där Tim och sin familj bodde. Husen var byggda på så sätt att ingen kunde ana att pengar fanns att hämta där. Området blev som en kameleonts hud för de rika att gömma sig i. Ett område där ingen skulle leta efter dem.

De svängde in på tomten med vitt staket och en perfekt vattnat gräsmatta där Tims pappa stod med

bar överkropp. Vältränad men väderbiten. Han måste ha varit runt femtio år. kroppen ärrad och tatuerad. Han stod och kastade yxa mot en tjock träskiva uppsatt mot garageväggen.

"Vad pysslar han med?" frågade Daniel.

"Han har varit mästare i att kasta yxa. Vunnit medaljer och så."

"Du låter inte så imponerad."

"Nja."

"Det är ju skitcoolt."

Tim och Daniel kom upp på gräsmattan. Tims pappa vände sig om och kom fram med yxan i hand, torkade svetten från pannan.

"Tjenare, är det du som är Daniel?"

Daniel tittade ner på hans svarta handskar. Materialet var av samma, omätliga svarthet som hatten. Ett material som sög upp allt ljus. Ett material han ville ha. Han behövde handskarna. De talade till honom.

"Jag heter Magnus. Jag ser att du gillar yxan," sa han och räckte ut handen.

Daniel skakade Magnus hand och kände hur handen nästan krossades av hans greppstyrka. Daniel höll minen och mötte handslaget med så mycket styrka han kunde. Sekunden han kände den svarta handsken mot sin hud kom det som ett rus av alla känslor på samma gång. Endast för en kort stund.

Magnus log. "Det är drag i dig känner jag. Ser du Tim. Det är så man ska skaka en mans hand. Du borde lära dig något från denna unge karl."
Daniel kände sig sedd. En varm känsla flöt genom kroppen. Daniel tittade på Magnus handskar.

"Kolla in det här," sa Magnus och höjde yxan över huvudet innan han slungade iväg den med ett grymt. Den träffade måltavlan med en redig smäll så träflisorna stänkte.

"Måste få ur energin på något sätt när frugan gnäller på en hela tiden. Eller hur," sa Magnus och skrockade och smällde Daniel på axeln i en vänskaplig gest.

"Kan Daniel få stanna här ikväll?" frågade Tim milt.

"Absolut. Vi ska snart ha middag så han kom ju verkligen i rättan tid." Magnus tittade på Daniel. "Du är ingen sån där vegantönt eller så?" Daniel skakade på huvudet.

"Bra," sa Magnus och drog ut yxan ur måltavlan.

"Kom," sa Tim. Daniel följde honom in i huset.

Redan i hallen gav husets inredning en klar indikation på att familjen var förmögen. Stora tavlor med abstrakta mönster. Byråer av solid trä. Husets inredning såg ut att vara före i sin tid med mycket vitt och mörkt trä, samt

ståldetaljer. Industriellt möjligtvis. Men tavlorna gav kontrasten till de vita väggarna. Daniel var inte säker på vad han såg, men lyxigt såg det ut att vara.

"Ta av dig skorna," sa Tim och pekade på Daniel som var på väg att kliva in med skorna på.

"Sorry," sa Daniel och sparkade slarvigt av sig skorna.
Tim ställde Daniels skor ordentligt på skohyllan bredvid sina egna.

"Min mamma gillar att ha allting på sin plats."

"Jo, ser det. Vart är ditt rum?"

"Till höger här," sa Tim och öppnade dörren åt Daniel som klev in.

Rummet var sparsamt, saknade själv. Vita väggar med några tavlor, säkerligen från någon känd konstnär. Ett ensamt, skrivbord stod vid fönstret med en hög med böcker på.

"Vad gör du på fritiden här inne ens?" frågade Daniel och tyckte för första gången synd om Tim på riktigt. "Jag menar, det finns ju inget här inne?"

"Jag ska inte ha några distraktioner från mina studier."

"Du är ju ... vi är ju tonåringar. Vi ska ju ha kul. Fri ---"

"Frihet? Jo, jag vet."

Daniel nickade utan att svara. Daniel förstod vilken sits Tim satt i. Han började förstå.

"Du har fortfarande mycket bättre än mig. Du har en framtid."

Tim satte sig på sängen, lyfte upp madrassen och tog fram ett Gameboy. Daniel satte sig bredvid och log.

"Får du spela på den ens?" frågade Daniel.

"Nej. Jag får bara spela en timme på kvällen innan jag går och lägger mig. Det är allt."

"Jag har alltid velat ha en sån här. Kan jag få testa."

"Du kan få den."

"Va?"

"Jag använder den ändå inte så mycket."

Tim såg besegrad ut. Sekunden han klev in i huset var det som att han blev avklädd av sitt inre. All glädje som utsugen.

"Tim! Är du hemma?" ropade Tims mamma med en vänlig ton Daniel aldrig hört förr.

"Ja! Jag är hemma!"

Det knackade på Tims dörr.

"Ja, kom in."

Dörren öppnades av Tims mamma som tittade in i rummet. "Oj. Har vi gäster?" frågade hon med ett leende.

"Mamma, det här är Daniel. Han är ---"

"Är han din kompis? Men gud vad kul. Du får gärna stanna över på middag om du vill. Lisa heter jag."
Hon lät desperat och ensam. Hennes blick var lite galen, kanske ledsen.
"Hej," sa Daniel.
Hon stod med händerna ihop och log. "Kom till bordet om några minuter, maten är strax klar," sa hon och stängde dörren.
Daniel tittade på Tim. "Är hon alltid sådär?"
Tim nickade. "Hon blir sådär när det kommer gäster."
"Varför då?"
"Jag vet inte. Hon har alltid varit nervös av sig."

"Ser ut som hon smittat av sig på dig."

"Kanske."

"Din pappa då? Han verkar ju cool. Varför har inte han lärt dig att vara cool för?"

"Äter du oxfilé?"

"Oxfilé? Öh, ja?"

"Bra."

"Har inte ätit det typ sen min ... tionde födelsedag tror jag."

"Varför inte då?"

Daniel fnös. "Skojar du? Det är dyrt. Tror du min morsa har råd eller?"

Tim och Daniel gick till vardagsrummet där ett stort bord stod placerat i mitten. Bordet var dekorerat med ljus

och fint vikta servetter, lite som på resturang.
Lugn musik spelades i bakgrunden och doften av köttet spred sig i rummet.

"Är maten klar!?" ropade Magnus och stängde ytterdörren, flåsandes.

"Ja den är klar!" ropade Lisa.
Magnus ställde skorna på hyllan och klev in vardagsrummet vid Lisa. Han försökte ge henne en puss men hon ryggade tillbaka.

"Du är svettig. Skynda dig och duscha, maten är klar."

"Aj aj sir," skojade Magnus och gick upp för trappen till övervåningen.
Daniel och Tim satte sig bredvid varandra vid bordet medan Lisa

dukade fram det sista av tillhörigheterna. Hon lade fram besticken med perfektion och tom blick, som om glädjen lämnat henne för åratal sedan. Efter hon dukat färdigt skiftade hennes ansikte till att le vänligt mot Daniel.

"Så, du är Tims vän från skolan?" frågade hon snällt.

"Mhm. Det är jag det. Jag har inte ätit oxfilé på flera år. Ser väldigt gott ut. Hur har ni ens råd med allt det här? Vad jobbar ni med?"

Tim sparkade Daniel på smalbenet under bordet.

Lisas blick vandrade iväg för en kort stund innan hon såg ut att dras tillbaka till jorden.

"Vår familj har haft tur." Hon log och satte sig.

"Jo. Jag önskar att jag hade sån tur," sa Daniel.

"Allas tur kommer i olika tidpunkter i livet," sa Lisa och log. "Din kommer bara lite senare. Oroa dig inte." Magnus kom ner för trappan och satte sig tungt vid bordet. "Fyfan vad man älskar kött alltså. Förstår inte hur veganerna överlever."

"Det är bara att ta," sa Lisa vänligt och sneglade besvärat på Magnus som slafsade upp köttet på tallriken.

Magnus harklade sig och lutade sig fram, stirrandes på Daniel. "Hurru. Du var väl du som fick Tim full häromdagen?" Hans blick lika kall som döden. Inte en uns av glädje bakom ögonen.
Daniel svalde klumpen i halsen.
"Pappa, det ---"
"Tyst, Tim. Jag vill höra från Daniel," sa Magnus, blicken lika allvarlig.
Daniel harklade sig. "Jo. Det var jag som fick honom full." Daniel ångrade sig direkt efter.
Magnus satt tyst en stund och tittade på Lisa, sedan på Daniel och skrattade.
"Jag bara driver. Vi är glada att Tim har hittat en vän. Jag har förstått det

som att du har varit väldigt schyst mot min grabb. Det är jag väldigt tacksam för. Jag trodde ingen i hela skolan gillade honom."

"Magnus," sa Lisa med arg blick och lade handen på Tim. "Tim är en fin pojke."

"Det är bara sanningen. Han klarar av att höra det, han är ingen liten pojke längre. Han är en karl."

"Han är ingen karl än, Magnus. Nu får du väl ge dig."

"Han kommer ju aldrig bli det så som du håller på med honom." Magnus vände sig till Daniel. "Det är såhär hon håller på hela tiden med

Tim. Varför tror du han inte har några vänner för? När jag växte upp ---"

"Men nu får du sluta," sa Lisa och lade upp en köttbit till sig själv. "Tim kommer bli en framgångsrik advokat och slåss för det som är rätt. Det är allt som betyder nått."

"Jo det kommer han bli. Men han måste få börja tuffa till sig om han ska kunna bli en bra advokat."

"Han har ett gott hjärta, det är allt han behöver." Lisa lade upp ärtor på Tims tallrik. "Du måste äta grönsakerna."

Daniel kunde se hur Tims blick blev stirrandes ner i bordet. Han satt som

en vissen blomma, självförtroendet utsuget som en slangad bil.

"Nej. Han behöver mer än ett gott hjärta. Men, Daniel. Jag är glad att du är Tims vän. Bor du i närheten eller?"

"Musköten."

"Ah, jag har bekanta som bor där." Magnus åt en köttbit. "Jävla tråkigt det där med Jocke. Vänta nu. Det var du som åkte in på sjukan också? Var det du som låg i koma?"

"Jo. Precis." Daniel tänkte bara på de svarta handskarna. Han ville ha dem. Vart dom låg visste han inte. Kanske Magnus hade gömt dem. Han behövde handskarna.

"Ni har väl hört om att hela jävla Ösmo är avstängt?" sa Magnus och skrockade. "Om jag fick leda utredningen skulle mördaren hänga från en lyktstolpe imorgon."

"Men Magnus," sa Lisa. "Ni får ursäkta min man."

"Vad? En mördare fri i en liten jävla håla som denna, och att han inte är gripen än? Är inte det iallafall lite sjukt?"

"Måste du prata om mördare när vi äter?"

Magnus suckade och dunkade ner gaffeln i bordet.

"Jag ber väl om ursäkt för att jag vill prata om riktiga grejer ibland. Är det så jävla mycket begärt?"
Lisa såg förnärmad ut och tittade på Tim och Daniel. Hon såg ut att inte veta om hon skulle le eller vara arg.

"Vet du vad. Jag har fått nog av det här." Lisa reste sig och gick till köket. Magnus reste sig också och följde efter.

"En perfekt familj, visst har jag," sa Tim och suckade.

"Äsh. En familj som bråkar. Det är ju bara hälsosamt."

"Vet inte ens varför dem bråkar. Eller vad dem bråkar om."

Daniel åt av köttet. "Jäkligt bra kött iallafall. Mört som fan."
Smällande luckor och aggressiv argumentation hördes från köket. Pulsen ökade ofrivilligt. Varför visste han inte. Kanske var det något med bråk i hemmet han ogillade. Möjligt, inget han ville visa för Tim

"Ska vi gå?" frågade Tim.

"Jag har ju inte ens ätit upp."

"Ät snabbare."

Bråket avtog och Magnus kom in och satte sig vid bordet igen, blicken en aning irriterad. Han log och såg ut att borsta av sig bråket och njuta av maten.

"Fyfan vad gott det är det här köttet alltså. Jag vet inte hur hon gör den där kvinnan, men laga kött är något hon är riktigt jävla duktig på."
Tystnaden fyllde bordet med skam och onödig besvärlighet.
Tim bröt tystnaden tack och lov.
"Pappa, har du sätt Daniels ritningar?"
Magnus lutade sig fram, stolen knarrade.
"Han ritar hus," fortsatte Tim och sparkade på Daniels ben under bordet.
Daniel harklade sig. "Ja, alltså jag ritar, ja."
"Visa han," sa Tim.

Nervositeten vibrerade, fast på ett skönt sätt, på ett bra sätt. Daniel lade fram sitt block på bordet.
Magnus bläddrade i blocket med smalnad blick.
Förväntan fyllde hålrummet i Daniel då han satt där med dold glädje. En glädje han inte trodde skulle kunna uppstå från en sådan enkel gest.
Magnus nickade för sig själv och kliade sig på hakan. Blicken fortfarande smal.
Magnus stängde blocket och reste sig med ett harkel.

"Daniel, kom med mig," sa han.
Daniel tittade på Tim som nickade till honom att följa med. Daniel följde till hans kontor.

"Stäng dörren bakom dig är du snäll," sa han och satte sig bakom ett skrivbord belamrat med papper, böcker, ritningar och annat han inte kunde tyda. Bokhyllor dominerade väggarna och tavlor av modern konst fyllde de kvarhängande utrymmena. Rummet hade inga fönster. Lukten av cigarr låg tät som en lågsittande dimma.

"Sätt dig," sa Magnus och visade med hela handen.

Daniel satte sig nervöst och försökte se cool ut. Han visste inte riktigt hur han skulle ha händerna, på knäna? Ihop? Skulle han luta sig tillbaka? Nervositeten kliade under huden.

"Jag måste säga än en gång att jag är glad att Tim har hittat en kompis. Men varför vill du vara hans vän?"
Daniel förstod inte frågan. Vad ville han få sagt egentligen?

"Hörde du vad jag sa?" frågade Magnus och lutade sig fram.

"Jo jo." Daniel harklade.

"Du vet vem jag är väl? Du har hört ryktena?"
Daniel svalde en klump av rädsla, trots att han inte visste exakt vad han behövde vara rädd för.
Magnus lutade sig tillbaka och bytte samtalsämne.

"Dem här jävla hålen." Han skrockade och hällde upp ett glas

whisky. "Vad tror du dem är för något?"

Daniel svarade inte.

"Okej. Du är Tims vän, eller hur?"

Daniel svarade inte.

"Har du fått tunghäfta eller?"

"Jo jag förstår," sa Daniel.

"Så är ni vänner eller utnyttjar du honom bara?"

"Nej jag utnyttjar han inte."

"Så varför är du hans vän? Vad ser du i honom?"

"Han är schyst. Han är cool att hänga med."

Magnus fnös och höjde ögonbrynen. "Cool? Om det något Tim är så är det inte det. Han är en tönt. Jag vet. Det

låter hårt. Men jag älskar honom ändå. Men sanningen måste fram. Han behöver bli tuffare."
Trots att Daniel delade Magnus syn om Tim så började han förstå Tims sits.
"Jag ser att du ljuger," sa Magnus. "Vill du ha min hjälp med att arkitekturen så har du en sista chans på dig att säga sanningen. Vill du lämna Ösmo någon gång? Eller vill du bo här hela livet? Jag kan ge dig chansen att fly det här jävla stället."
Daniel svalde klumpen i halsen. "Okej." Han harklade sig och försökte sänka pulsen. "Jag har hatat honom, tyckt synd om honom. Men jag är också lik honom. Vi är båda ensamma

tror jag. Jag tycker synd om honom och hatar honom på samma gång. Jag vet inte."

"Nu börjar det låta som en sanning." Magnus lutade sig fram. "Om du nu är hans vän så behöver du bevisa det. Jag har en uppgift du behöver göra, något att hjälpa mig med. Du förstår, Tim gillar inte mig väldigt mycket. Jag vet det, han vet det. Han kommer ta det bättre om det kommer från dig. Han är känslig. Men jag kan se på dig att du har gått igenom saker. Saker ingen annan kan förstå."

"Ta vad bättre?"

"Att Jag och Lisa ska skilja oss."

"Va? Ni är ju en perfekt familj?"

Magnus skrattade. "Har du sätt hur olycklig hon är? Hur olycklig jag är. Tim kommer inte klara det om det kommer från mig. Och Lisa är för svag för att berätta. Så det kommer ligga på dig."
Han drack en till klunk av whiskeyn.
"Jag vet. Konstigt. Varför just du? Jo, Du påstår att du är hans vän. Detta är vad vänner gör. Talar sanningen för varandra."
Daniel försökte ta in informationen.
"Såå ---"

"Du måste göra det här," avbröt Magnus. "Du är hans vän. Eller har du bara ljugit?"

"Nej. Eller ja, jag är hans vän, men jag har inte ljugit."

"Bra."

"Men alltså." Daniel tvekade någon sekund. "Ska jag säga det här till Tim så vill jag ha något från dig."

Magnus rynkade blicken i tystnad. Daniel stadgade sitt mod. Det blev som en emotionell fraktur han inte fick visa.

Magnus lutade sig bak i läderfåtöljen.

"Tjugotusen kan du få. Plus en bra kontakt. En arkitekt som kan se över dina ritningar. Folk skulle döda för den chansen som jag ger dig just nu."

Erbjudandet lockade. Men han kunde inte ta emot. Det fanns viktigare saker. Dock gav denna situation en fördel

Daniel inte förutspådde, han hade övertaget i vad han kunde be om.

"Jag vill ha något annat," sa Daniel med nyfunnet mod.

Magnus lutade sig fram med bekymrad blick.

"Dina handskar. Dem svarta," fortsatte Daniel med hög puls och modet på topp.

"Mina turhandskar?"

"Mhm."

"Dem handskarna har följt mig genom åtta år av blod, svett, träning och fått mig att vinna fyra turneringar. Är du säker på att det är dem du vill ha?"

Daniel kände en klump i bröstet, men visste att handskarna var det viktigaste i hans liv just nu.

"Mhm," sa Daniel.

Magnus nickade några gånger med spänd mun.

"Okej, deal," sa Magnus, öppnade skrivbordslådan och lade fram handskarna på bordet.

Daniel såg det svarta materialet, som att det kallade på honom. Ett material olikt något annat han någonsin skådat. Det blev som att stirra in i universum, att stirra in i han själv.

"Varför vill du ha dem för?" frågade Magnus.

"Jag gillar handskar," sa Daniel i brist på ett bättre svar och tog handskarna.

Magnus reste sig. "Okej, men du vet vad du måste göra."

"När måste jag göra det? Nu?"

"Inte nu. Men under sommarlovet. För innan skolan börjar ska vi flytta isär."

"Ska han bo kvar i Ösmo?"

"Vi vet inte än."

"Ska inte han få ha något att säga till om?"

"Tim är svag. Han kommer inte klara av ett sånt val."

Daniel nickade lätt och kände för Tim på ett sätt han inte gjort innan. Daniel lade handskarna i fickan.

"Om du inte gör det här kommer du ångra dig."

Daniel nickade och gick ut ur kontoret till Tims rum.

"Vad ville han?" frågade Tim.

Daniel stängde dörren. "Äsh, bara snacka om mina ritningar."

"Vad tyckte han då?"

Daniel ryckte på axlarna "Vet inte."

"Vadå vet inte?"

Daniel kliade sitt bakhuvud och harklade. "Jag har ju varit en röv mot dig i skolan i många år. Och din farsa

sitter där och bara lossas som ingenting? Kommer han mörda mig?"

"Nej varför skulle han mörda dig?"

"För jag har mobbat dig. Varför har han inte sagt något om det?"

Tim svarade inte, han tittade ner i golvet.

"Han vet inte om det? Varför inte?"

"Vad sa han till dig där inne?"

Daniel var tyst.

"Vet du hur många gånger jag har varit i hans kontor?" frågade Tim frustrerat.

"Nej?"

"Noll gånger. Han har aldrig bjudit in mig dit. Han säger att det rummet är hans egna utrymme, att ingen får

komma in dit. Så nu helt plötsligt får du komma in. Så något måste han ha sagt. "

Daniel satt tyst och tänkte på hur Tim skulle ta budet om skilsmässan. Kanske skulle det inte vara så farligt. Kanske skulle han uppskatta att det kom från just Daniel.

"Knivpakten, den gäller dig med," sa Tim.

Daniel kände klumpen i magen växa. Magontet spred sig till benen. Innan han kunde säga något vibrerade marken. Fönsterna skakade och ett muller ljöd genom väggarna. Påminde om en jordbävning. Ett skarpt skrik kom från köket. Tim och Daniel sprang

dit och möttes av ett hål rakt ner i köksgolvet. Lika laserskuret som de andra hålen.
En svart avgrund rakt ner till oändligt mörker. Tim slängde sig på knä och händer och skrek ner i hålet. Daniel höll tillbaka Tim från att kasta sig ner helt och hållet.

"Mamma!" skrek Tim med skakig röst.

"Vad fan är det som händer?" frågade Magnus och kom ut i köket. Hans blick fastnade på hålet. Utan ord stod han där, blicken tom. Daniel tittade på Magnus och visste inte vad han skulle förvänta sig. Men inte att han bara skulle stå i tystnad.

"Men gör något då!" skrek Daniel som fortfarande kämpade med att hålla i Tim från att krypa ner i hålet.

"Lisa? Vart är hon?" frågade Magnus.

Daniel svarade inte.

"Vart fan är Lisa!?" skrek Magnus.

"Jag tror hon föll ner," sa Daniel och kunde tillslut släppa Tim som slutat kämpa mot. Han kröp istället ihop till en boll, lutandes mot väggen. Daniel reste sig och andades tungt.

Magnus ställde sig vid hålet och tittade ner. "Vi måste göra något. Vi måste ringa brandkåren."

Magnus öppnade köksskåpet och drog fram ett rep han kastade ner.

"Lisa! Ta tag i repet! Lisa! Lisa ta tag i repet!"

Daniel sprang till Magnus kontor och ringde 112.

"SOS alarm, vad har inträffat?"

"Hej, en person har fallit ner i ett sånt där hål."

"Okej, jag förstår. Kan du berätta vart du befinner dig?"

"Mimers väg."

"Kan du få kontakt med personen som fallit ned i hålet?"

"Nej."

"Okej, vi kommer skicka räddningstjänst. Gå inte för nära hålet. Är det fler personer där?"

"Ah, Magnus och Tim."

"Är någon av dem en vuxen?"

"Ja."

"Bra. Håll er säkra och gå inte nära hålet tills vi kommer. Får du kontakt med personen i hålet så ring direkt."

"Okej," sa Daniel och lade på luren utan att ens veta om samtalet var klart.

Daniel gick tillbaka till köket och hörde en dörrknackning.

Var dem redan framme? Daniel gick fram till dörren och öppnade. Där stod två SIGS män. Båda klädda i de helvita, puffiga skyddsdräkterna.

"Vart är hålet? frågade ena och klev in med en portfölj i handen."

Daniel pekade mot köket.

"Ni måste evakuera bostaden nu," sa den andra mannen och klev in.

"Ni måste rädda kvinnan som föll ner i hålet," sa Daniel stressat. "Det är hans mamma som ramlade ner."

"Ni måste evakuera bostaden," sa mannen monotont och känslokallt. Daniel stängde dörren och gick till köket. Det knackade på ytterdörren igen. Daniel öppnade. Det var Blomberg som klev in utan att hälsa, blicken urgröpt av trötthet, påsarna tunga under ögonen.

"Vart är hålet?" frågade Blomberg.

"I köket," sa Daniel och visade vägen.

Blomberg stod och tittade på det svarta hålet i köksgolvet.

"Är det där hon föll ner?" frågade Blomberg.

"Ja."

Blomberg gick snabbt runt och kollade i rummen innan han gick tillbaka till Daniel.

"Gå till adressen jag gav dig. Jag behöver att du passar Samuel."

"Va? Nu?"

"Jag behöver din hjälp," sa Blomberg i tyst men skarp ton. "Du kommer väl ihåg vad som händer annars?"

"Jo men Tim är ---"

"Tim kommer tas hand om. Du behöver passa Samuel. Han är själv just nu."

"Vet han att jag ska komma?"

"Han vet redan. Mat finns, tv-spel finns. Jag kommer hem senare ikväll."
Det kändes fel att lämna Tim och Magnus i deras kanske mest miserabla stund i livet. Men så var det, Blomberg gav ordern tydligt, och konsekvensen var ännu tydligare.

Daniel lämnade huset med hjärtat i magen och begav sig mot adressen, industriområdet.
Han följde den dåligt underhållna gångvägen genom en klottrad tunnel som ledde under bilvägen. Genom

tunneln kom han till Ösmos industriområde. En plats där även de mest vädrade Ösmobor sällan vandrade. En polisbil stod parkerad längst vägkanten. Han svängde in på en ännu sämre underhållen väg som ledde till en fabrik som stod lite mer avskiljt. Daniel stod vid den öppna grinden och tittade på grusgården med rostiga bilar och skrot som förgrund. Där bakom stod en gammal fabrik, rätt liten i sin storlek.

En urblekt, röd tegelbyggnad med många år på nacken. Ett kadaver av tegel och arbetslöshet. Daniel gick in på grusgården, dammet yrde med varje steg. Luften torr och värmen

fortfarande tryckande, trots solens nedgång.

Två betongtrappsteg upp och sen dörren. Daniel knackade och visste inte vad han hade att förvänta sig. Skulle Samuel verkligen acceptera att Daniel skulle passa honom? Skitsamma, det var skönt att komma hemifrån. Dörren öppnades av Samuel som stod i en alltför stor stickad tröja med ärmar hängandes över händerna. Måste ha varit Blombergs.

"Vem är du?" frågade Samuel.

Daniel rynkade pannan. "Vet du inte vem jag är? Vi har ju sätts?"

"Vem är du?"

"Daniel."

"Okej. Vem har skickat dig."
Daniel skrockade.
"Du måste svara på mina kontrollfrågor. Annars kan jag inte släppa in dig."
"Okej? Varför inte?"
"Min pappa har sagt att personen behöver svara på kontrollfrågor."
"Alltså skärp dig. Släpp in mig bara."
Daniel puttade upp dörren och såg Samuel med en pistol i handen, riktandes mot Daniel.
Daniel höll upp sina händer. "Vad fan. Din pappa skickade mig. Blomberg, okej? Nöjd?"
"Vad har han i sin kaffemugg?"
"Va?"

"Vad har han i sin kaffemugg."

"Jag vet inte, just nu menar du?"

"Vad brukar han dricka i sin kaffemugg?"

"Öh ... Juice?"

"Vad för sorts."

"Men släpp in mig bara. Jag skulle ju för fan barnvakta dig."

"Vad för juice?"

Frustrationen höll på att bubbla över. "Kan du släppa in mig? Min kompis har precis förlorat sin mo ---."

"Vad för juice?" avbröt Samuel.

"Äppeljuice! Okej! Äppeljuice!"

Samuel öppnade dörren och lade undan pistolen.

Daniel suckade, klev in och följde Samuel genom en dåligt belyst gång som ledde dem till en större sal, en fabriksvåning. Det verkade vara där dem bodde, då allt möblemang var flyttat till mitten av salen. Den massiva stålbjälken i taket var fortfarande kvar med tunga kedjor hängandes.
Väggarna var av tegel och golvet mörkt av allt ingrott smuts. De gick till mitten av salen där möblerna stod tätt inpå varandra.
Långa sladdar slingrade sig från vägguttagen till mitten.
Samuel satte sig i soffan och startade TV:n. Kylen hummade och lamporna surrade. Gamla troligtvis.

Lite längre bort, enskilt från mitten, stod ett belamrat skrivbord med en stor anslagstavla uppsatt på en betongpelare. En lampa lös upp alla fastnålade lappar.

"Det är pappas. Jag får inte gå dit," sa Samuel.

"Varför inte?"

"Det är hans jobbstation."

"Okej? Så varför inte?"

"Han säger att jag skulle få mardrömmar."

"Så varför vill han att jag ska passa dig? Du ser ju ut att klara dig själv."

"Jag klarar mig själv."

"Så varför vill han ha mig här?"

Samuel ryckte på axlarna, tittandes på TV:n med en chipspåse i knät.
Daniel vandrade runt och tog i vyn av den stora fabriksvåningen. Häftigt var det. Annorlunda. Han gick tillbaka och satte sig i soffan bredvid Samuel. Det var väl inte så mycket annat att göra.

"Hur lyckades ni fixa det här stället?"

"Vet inte. Han sa bara att han hjälpte någon."

" Så inge mer hotell i Nynäs?"

"Nej."

"Skola då? Behöver du inte gå i skolan?"

"Nej," sa Samuel, handen i chipspåsen med tom blick. Han tittade på TV:n men ändå inte, som att något

hade lämnat honom. Urholkad. Det var så han kändes.

"Skolan är ändå helt värdelös."

Samuel svarade inte.

Daniel reste sig och vandrade runt. Det kändes fel att bara sitta där i tystnad. Samuel var som bortkopplad från sig själv. Han satt där, blicken död och åt sina jävla chips.

Han kanske fortfarande processade att ha blivit lämnad av sin mamma. Daniel kände för honom. Tims mamma, hon var troligtvis död. Samuels mamma levde iallafall.

"Har ett till hål öppnat sig?" frågade Samuel nedstämt.

Daniel harklade sig då han inte var beredd på frågan.

"Ah, i min ... kompis hus."

"Hm. Dog någon?"

"Tror det. Tims mamma."

"Vem är Tim?"

"Min kompis."

"Hur känns det?"

"Vad?"

"Att ha en kompis."

Han satte sig i soffan. "Hur länge brukar din pappa vara borta?"

"Han kan vara borta hela natten," sa Samuel.

Daniel kliade sig i nacken. "Jag trodde inte du ens ville bo här."

Samuel lade ner chipspåsen. " Är det verkligen en mördare i Ösmo?"

Daniel reste sig. "Nej, det tror jag inte."

"Min pappa tror det. Jag hörde att ingen kommer in i Ösmo. Är det sant?"

"Ingen kommer ut heller. Ösmo är helt avspärrat."

"Då måste det ju finnas en mördare."

"Jag vet inte."

"Så hur har alla barn försvunnit då?"

"Jag vet inte."

"Du vet inte så mycket."

Daniel satte sig med en suck. Sen reste sig igen och vandrade runt otåligt.

"Hur länge behöver jag barnvakta dig?"

"Tills han är klar."

Daniel tänkte på hur han skulle bryta nyheten för Tim om skilsmässan. Skulle han ljuga istället och ta knivsticket?

"Hur länge kommer det ta?" frågade Daniel.

"Tills han är klar."

Daniel suckade och stånkade otåligt. "Okej. Så vill du göra något eller bara sitta här hela kvällen?"

"Jag får inte gå ut har han sagt," sa Samuel.

"Lyssnar du alltid på honom?"
Solen låg under ytan. Det var mörkt ute. Daniel gav upp kampen med att försöka åstadkomma något med Samuel. Han verkade vara efterbliven.
Daniel reste sig och spärrade hörseln.
"Hörde du? Stäng av ljudet."
Samuel tittade på Daniel frågandes.
"Men fattar du trögt eller?" Daniel slet kontrollen ur Samuels hand och stängde av TV:n.
"Hör du inte?" frågade Daniel igen och gick till ett av de trasiga fönsterna.
Samuel reste sig och följde Daniel.
Det var Roger och hans gäng av råskinn. Ett gäng av läderjackor,

knogjärn och tatueringar. Alla samlade runt någon som verkade ordentligt tilltufsad.
Det var Rektorn, sittandes på knä med bakbundna händer. Omringad.
Helvete.
Han var ju oskyldig. Jocke var ju död.
Uppenbarligen visste ingen att fabriken var bebodd. Varför skulle de annars samlats just där?
"Vi vet att du har barnen," sa Roger med dominant tonläge och ställde sig som ett hus framför rektorn. "Jocke dog på grund av dig. För att du var så jävla feg och inte vågade va en man."

"Daniel dog nästan på grund av dig," sa Linda. Hennes blick skarp. Hennes röst som knivar. Daniel fattade inte. Vad gjorde Linda där? Hade hon halkat in i häxjakten av Rektorn. Trodde hon också att Rektorn var mördaren?

Daniels hjärtat bultade. Skulle han säga något? Nej. Han vågade inte. Vad skulle hända om han klev ut? Rektorn såg ynklig ut, men hans uttryck speglade orubbat mod. Rektorn spottade blod och försökte resa sig men blev snabbt nersparkad.

"Hämta pistolen," viskade Daniel. Samuel tittade frågandes på Daniel.

"Hämta pistolen säger jag."

"Vad ska du göra?"

"Vad tror du kommer hända om vi inte gör något? Samuel hämtade pistolen och gav den till Daniel. Pistolen låg tungt i handen. Det kalla stålet mot fingrarna. Dödens uppfinning. Ett enkelt tryck och någon blev existentiellt bortraderad. Så mycket makt i en sådan liten uppfinning. Daniel tittade genom fönstret. De stod fortfarande i en klunga runt Rektorn.

"Vad ska ni göra? Döda mig?" frågade Rektorn.

"Jag vet inte. Vad tycker du vi ska göra?" frågade Roger och tittade runt på sina kompisar. "Jag vet iallafall

vad alla andra vill göra med dig."
Roger hukade sig till Rektorns nivå.
"Hur kommer det sig att alla i hela Ösmo verkar tro att du har gömt barnen?"
Rektorn svarade inte.
"Vem är ditt nästa offer? Daniel? Sara? Rickard?"
"Jag har inte tagit några barn."
"Så varför är det du som sitter på knä? Varför har hela Ösmo bestämt sig för att det är du som är skyldig?"
"Vill du döda en oskyldig?"
"Du är långt från oskyldig."
"Vem är du att leka domare och bödel? Vart är era bevis?"

Roger tystnade en stund innan han tog Rektorn i kragen och reste honom till fötterna.

"Om inte du säger vart barnen är kommer det här bli din gravplats." Daniel tittade ner på pistolen och försökte bestämma vad han skulle göra. Linda var ju där. Daniel tittade genom fönstret.

"Vart är dem?" frågade Roger och skallade Rektorn på näsan. Blodet rann. Rektorn svarade inte. Roger tog tag i Rektorns hand och bröt den åt fel håll. Rektorn skrek, Roger höll för hans mun.

"Ska du berätta nu eller?" frågade Roger.

Rektorn svarade inte. Roger nickade åt en av sina vänner som gav honom en kedja. Roger lindade kedjan runt Rektorns hals.

"Är det här du vill dö?" frågade Roger med en blick som om han gjort detta förr.

"Spelar ingen roll vad jag säger. Ni har redan bestämt er. Gör vad ni måste göra," sa Rektorn medan hans blick vandrade upp mot skyn.
Roger drog åt kedjan. Rektorn kämpade inte ens emot. Efter några sekunder såg Daniel hur Rektorn huvud hängde ledlöst. Roger tog bort kedjan, lade han på marken och

väntade några sekunder. Rektorn kom tillbaka till medvetandet och hostade.

"Säg vart dem är," sa Linda och drog fram en kniv.

Roger drog upp Rektorn till fötterna.

"Säg vart dem är."

Linda satte kniven mot Rektorns strupe. "Jag tänker inte låta dig ta Daniel. Fattar du."

Daniel kände Samuels blick i nacken.

"Linda, lugn nu," sa Roger.

"Linda. Är det din mamma?" frågade Samuel.

"Tyst."

"Är hon en mördare?"

"Nej, tyst sa jag."

Roger ryckte kniven från Linda. "Du ska inte döda någon. Tänk på Daniel."

"Det är ju det jag gör."

"Vill du åka in för mord?"

"Vill du att fler barn ska bli tagna? Vi vet inte ens om dem lever."

"Klart dem lever."

"Jag har hört att barnen ramlat ner i dem där hålen," sa en av motorcykelsnubbarna.

"Tror du verkligen att barnen bara ramlat ner i hål i marken? Så dumma är dem inte. Rektorn har kidnappat dem," sa Roger och vände sig till Rektorn.

"Så säg vart dem är, eller så kommer du död, så enkelt är det."

"Jag vet lika lite som ni."

"Lever dem ens?" frågade Linda.

Rektorn var tyst.

"Berätta."

"Hur ska jag berätta något som jag inte vet om."

"Du vet. Du vill bara inte säga," sa Linda.

Roger hukade sig framför Rektorn. "Vill du verkligen dö? Är ditt liv så illa? Har du inget att leva för?"

Rektorn svarade inte. Roger reste sig med ett grymt.

"Jaha. Vi får se till att plocka ut några tänder från honom."

"Okej. Jag ska säga vart dem är," sa Rektorn.

Roger vände sig mot Rektorn med armarna i kors.

"Kom närmre," sa Rektorn.

Roger hukade sig.

"Dem är på sommarlov," viskade Rektorn och log.

Roger reste sig och gick till bilen för att hämta något. Linda gick till Rektorn med kniv i hand, spetsen riktad mot honom. När hon kom närmre snubblade hon med knivspetsen rakt in i hans hals.

Rektorn föll till marken med blodet pulserande. Daniel hade aldrig sett så mycket blod innan.

Linda backade med spärrad blick.

Roger vände sig om.

"Men din dumma jävla fitta. Vad fan har du gjort?"

"Det var en olycka," sa Linda med skakig röst och släppte kniven.

"Du tror det kommer funka i domstolen?" Roger plockade upp kniven. "Hur fan tänkte du?

"Jag snubblade sa jag ju!" skrek hon tillbaka. "Kan du komma på en lösning istället?"

Roger stod i tystnad medan han såg hur Rektorn blödde ut. "Vi skulle inte döda honom ... Vi får dumpa kroppen plasttunnan," Sa Roger med lugn.

"Den med syra?"

"Nej den med mjölk. Vad fan tror du?"

"Tack. Jag lovar att ---"

Roger tog tag i Lindas hals. "Jag gör inte det här för din skull. Jag gör det för Daniels. Det här är sista gången jag hjälper dig," avbröt Roger och släppte taget om henne. Han ställde sig vid rektorn.

"Han lever fortfarande," sa Roger och gav kniven till Linda. "Avsluta det. Eller vill du se honom lida?"

"Va?"

"Du kommer va en mördare hur som helst. Du kan lika gärna avsluta det du påbörjat."

Linda tittade på kniven i sin hand. "Måste jag?"

"Det här är blod på dina händer. Avsluta det."

"Kan vi inte rädda honom?"

"Ser det ut som det?"

Rektorn gurglade blod ur munnen.

"Vill du se honom lida?"

"Nej. Men ---"

"Avsluta det säger jag. Eller så kommer jag hänga ut dig till polisen. Eller så kommer du också hamna i en tunna. Bara å välja. Dö, fängelse eller va en mördare. Precis som oss andra."

Linda hukade sig och blundade. Hon stack in kniven i halsen på Rektorn. Rektorns blick blev tom, hans kropp stilla. Livet hade lämnat honom. Roger tog tillbaka kniven.

"Hjälp till nu," sa han till sitt gäng som hjälpte till att flytta kroppen.

Daniel sjönk till golvet, tankarna spred sig till olika hörn, håll och vinklar, så långt ifrån varandra som möjligt. Inget ville kollidera till att råka skapa någon form av sanning. Han ville stanna i dimman av förnekelse. Dock tog inte länge tills han tvingades tillbaka till verkligheten.

"Daniel? Daniel?"

Daniel kom ur dimman och reste sig. "Vad?"

"Var det där din mamma?"

Daniel riktade pistolen mot Sam. "Du kan inte berätta det här för någon. Fattar du?"

Sam tittade på pistolen nervöst. Daniel ångrade sig direkt. Istället gav han tillbaka pistolen till Sam med en suck.

"Alltså du kan inte berätta det här för någon. Alltså det är saker som händer i Ösmo du inte har en aning om. Om du berättar kommer jag inte kunna ..." Daniel avbröt sig själv och förstod hur dum han skulle låta.
Sam lade bort pistolen och gick tillbaka till soffan, satte på TV:n och stirrade blankt. Daniel följde.

"Hörde du eller?" Du kan inte berätta för din pappa vad vi såg."

"Var det din mamma? Är det därför?"

Daniel svarade inte.

"Dödade hon den där mannen?"

Daniel svarade inte.

"Vad ska de göra med honom?"

"Men vad fan du såg väl själv? De ska slänga ner honom i en jävla tunna," utbrast Daniel och kände stressen suga tag, som en boaorm runt hela kroppen.

Daniel Ställde sig framför Samuel. "Du kommer väl inte berätta?"

"Det var din mamma, eller hur?"

Daniel suckade och kliade pannan frustrerat. "Ja, okej. Ja det var min mamma. Men du kan inte säga något. Jag bli föräldralös om du gör det."

Daniel brydde sig inte så mycket om tanken på att bli föräldralös, snarare tanken om att inte kunna gå ner i badkarsportalen igen. Allt han ville var att fortsätta längre in genom dörrarna. Men det behövde inte Samuel få veta. Han skulle ändå inte tro honom. Samuel var för ung, han var bara ett barn, en skitunge, dessutom med en polis till pappa.

"Vill du verkligen göra mig föräldralös? Du vet ju själv hur det är. Vill du inte se din mamma igen?" Samuel såg ledsen ut, utan tårar, men blicken tung.

"Alla behöver en mamma," fortsatte Daniel och kände hur han fick tvinga ur

sig orden. Manipulation var av stor vikt. Samuel fick inte berätta.

"Det här är vår hemlis. Vi kan bli vänner. Du behöver väl en vän?" Samuels blick lös upp.

"Alla behöver en vän," fortsatte Daniel och kände hur manipulationen fick fäste.

"Vad ska vi göra tycker du? Köpa godis? Din pappa har säkert lite pengar här någonstans. Eller?"

"Jag får inte äta godis."

"Varför inte?"

"Han säger att mina tänder kommer ruttna."

"Nej, dina tänder ruttnar bara om du inte borstar tänderna."

Daniel tittade ut genom fönstret.
Ingen där.
"När kommer Blomberg tillbaka?"
Samuel ryckte på axlarna.
Han skulle säkerligen vara upptagen länge med det nya hålet i Tims hus.
Stackars Tim. Hans mamma borta.
Samuel verkade inte veta vad Blomberg höll på med. Blomberg kanske var hemlig med detaljerna. Han visste om hålen dock.
"Vet du vad din pappa jobbar med?"
"Ja, han är polis."
"Hur vet du det?"
"För att han fångar skurkar."
"Har han visat det?"

Daniel tittade ut genom fönstret, i förhoppning om att Roger och hans gäng inte skulle komma tillbaka. När Daniel vände sig om stod Samuel med pistolen riktad mot honom.

"Vad gör du?" frågade Daniel och stod med ryggen mot väggen.

"Det är fel att ljuga," sa Samuel. "Man får inte ljuga. Pappa säger att man aldrig får ljuga." Samuel slog sig själv i huvudet några gånger. "Man får aldrig ljuga säger pappa."

"Okej. Hur vet du att din pappa aldrig har ljugit då?"

"Min pappa fångar skurkar. Han ljuger aldrig."

"Han ljuger om vad som händer här i Ösmo. Vet du vad som händer i Ösmo?"

"Pappa måste fånga en ond man."

"Det är ingen mördare som har tagit barnen. Barnen har blivit tagna av hål i marken," sa Daniel och hörde hur osannolikt det lät. Ännu mer när han hörde det ur sin egen mun.

Samuel fortsatte att rikta pistolen mot Daniel. Det gick inte att övertala honom. Det var då det slog honom. Hålet. Daniel drog upp tröjan och blottade sitt brösthål.

"Kolla. Jag ljuger inte. Det händer konstiga. Du måste tro på mig. Det är din pappa som ljuger. Tro mig. Om du

berättar om ikväll kommer dem ta min mamma."

Daniel visste att han grävt en djupare grav, men Samuel förtjänade att få höra att han blivit ljugen för.
Sanningen stod alltid på glänt, men sällan rakt i dörröppningen. Nu stod den där, naken och synlig. Daniel såg hur Sam stirrade med tom blick på Daniels brösthål.

"Ser du? Det händer konstiga saker," sa Daniel.
Samuel fortsatte att stirra med pistolen riktad mot Daniel.

"Kan du lägga ner pistolen iallafall?"

Samuel lade ifrån sig pistolen med blicken fäst vid hålet. Daniel drog ner tröjan. Samuels tittade sig omkring förvirrat, som om han vaknat från en dröm. Han tog upp pistolen igen och riktade den mot Daniel. Daniel drog upp tröjan och exponerade sitt brösthål. Samuels blick blev återigen tom, som om själen drogs ur honom.

"Lägg ner pistolen," sa Daniel och fattade inte riktigt.

Samuel lade ner pistolen, blicken fäst vid hålet. Daniel plockade upp pistolen, lade den i fickan och gick närmre Samuel. Han bara stod där, stirrandes på hålet i Daniels bröstkorg.

Det oändliga, svarta djupet. Var han hypnotiserad?

"Sätt dig i stolen," sa Daniel. Samuel lydde och satte sig i stolen. Helt otroligt. Daniel ställde sig framför Samuel med tusen tankar på samma gång.

"Ta av dig tröjan," sa Daniel för att testa något mer vågat. Som beordrat tog han av sig tröjan. Han satt i bar överkropp med livlös blick.

"Sätt på dig tröjan," sa Daniel och tittade bort skamset. "Varför lyder du mig?"

"Du är den jag ska lyda," sa Samuel utan att blinka eller avvika med blicken från hålet.

"Varför är jag den du ska lyda?"

"Du är den som ska lydas."

"Varför?" Frustrationen steg.

"Du är den som ska lydas."

Daniel suckade och drog handflatan över ansiktet.

"Okej, så måste du lyda mig när du ser hålet?" frågade Daniel.

"Du måste lydas," sa Samuel med blicken fäst vid Daniels brösthål.

"Minns du vad du såg utanför?"

"En man blev dödad."

"Precis, och du får inte berätta för någon."

"Jag ska inte berätta för någon."

Daniel svor för sig själv i frustration. Så fort hålet täcktes skulle Samuel bli normal igen. Helvete.

"Jag kan visa dig att jag inte ljuger om du följer med mig."

"Okej. Jag följer med dig," sa Samuel monotont och stod där som en zombie. Livlös och inkapabel till egen vilja. Daniel kände sig äcklad och stärkt på samma gång.

Något med att ha kontroll över Samuel gav honom en inre törst efter mer. Daniel gick fram till Samuel och tittade, nej, snarare inspekterade honom. Det började litet. Ett nyp i armen. Samuel blinkade inte ens.

Daniel ville testa mer. Ett slag på axeln. Samuel stod oberörd.

"Sätt dig på golvet," sa Daniel med en olustig, smutsig glädje som tog mer plats än den borde.

Samuel satte sig, likt en hund på kommando. Det var så det var. Han var som en hund, väntandes på nästa order.

"Svara ärligt, vad vet du om hålen som barnen har ramlat ner i?" frågade Daniel.

"Jag vet inget om några hål," svarade Samuel med död blick. "Min pappa kanske vet. Han är polis."

"Brukar han prata om jobbet?"

"Nej. Han är hemlig med sitt jobb."

Daniel såg hur sitt brösthål var större än innan. En tillkommande smärta artade sig varje gång hålet växte. Det kändes som huden sprack längst hålets expanderande kanter.

Han var tvungen att göra ett val. Han kunde stå där och skapa någon sorts falsk verklighet att allt skulle bli bra. Eller så kunde han inse faktumet att Samuel var ett hot mot allt vad Daniel ville uppnå.

"Jag vill att du följer efter mig," sa Daniel och såg hur Samuel ställde sig bredvid, utan att ens fråga vart de skulle. Var han verkligen såpass borta i skallen? Fanns ens Samuel kvar där inne? Daniel tittade in i Samuels ögon.

Dem var tomma. Ingenting där förutom total lydnad.
Daniel gick över till Blombergs så kallade kontor. Inget av direkt intresse. Han förstod inte mycket av vad han tittade på.

Den taskiga handstilen gjorde det inte lättare att läsa alla utspridda anteckningar. Blomberg tycktes vara långt borta från den egentliga sanningen. Han verkade inte veta varför barnen försvann. Kanske en aning, med tanke på alla bilder på slukhålen runt om i Ösmo.

Daniel suckade och gick ut genom dörren, Samuel följde kort efter. Han stirrade på den mörka fläcken i gruset

där Rektorn dog. Riktigt pissig plats att dö på. Han förtjänade inte att dö. Speciellt inte av Linda. Jävla Linda.

Daniel gick snabbt längst vägen som ledde ut ur industriområdet. Villaområdet var näst. En lång rad med villahus på vader sida av vägen de vandrade längst.

Sommarkvällens klena mörker försökte att lägga dagen till natt. Inga bilar, det var glest med bilar i Ösmo. Med endast fyratusen invånare låg Ösmo i framkant på inavel.

Kusiner var favoriten kring många. Lagligt men ändå såpass distant att attraktionen kunde bära skulden. De var framme vid Musköten.

Tegellådorna med uttömda själar. Familjer med bortglömda drömmar. De kom fram till muren som överblickade Viksängen IP. Daniel tittade på Samuel som stod med tom blick.

Daniel tog ut lappen ur fickan och läste. Kunde han genomföra det? Det återstod att se. De gick förbi tigerburarna och ner för gräsbacken som ledde ner till gräsplanen. Daniel ställde sig i mitten och såg det svarta, gapande hålet mitt på planen. Det var tillräckligt ljust ute för att kunna se hålets konturer. "Ställ dig vid kanten," sa Daniel.
Samuel ställde sig vid kanten.

Daniel tittade på sitt brösthål. Det var större. Hur stort skulle det bli? Känslan var inte bra. Allt kändes grått. Som om världen kollapsade in på sig själv. Daniel drog ner tröjan. Samuel kom ur sin hypnos. "Vart är vi? Hur kom vi hit?" frågade Samuel med skrämd blick.

"Kommer du berätta för Blomberg om vad du såg?"

"Nej. Jag lovar. Jag kommer inte berätta. Du kan lita på mig."
Daniel tittade i tystnad en stund innan han drog upp tröjan igen. Samuels blick försvann till tomheten.

"Gå ner i hålet," sa Daniel och ångrade sina ord, men visste att de behövde yttras.
Samuel ställde sig vid kanten och såg ut att tveka. Som att det sista som fanns kvar i honom försökte kämpa emot Daniels hypnos.

"Gå ner i hålet," sa Daniel med fastare ton. "Gå ner i hålet nu säger jag."

Samuel tog ett kliv och föll ner helt ljudlöst i det mörka. Inget skrik, inget ljud, ingenting. Det var gjort.
Tystnaden tog över. Daniel stod helt själv. Han gjorde det rätta.

Samuel skulle ha skvallrat. Realiteten av vad som skett sjönk djupare för

varje sekund. Det var dags, han behövde få slemsäcken. Daniel Tittade ner i hålet.

Mörkret tycktes andas. Något stirrade tillbaka, han var säker på det. Samuel var säkert inte ens död. Han kanske bara var nere hos uppochnedvarelsen. Brösthålet växte. Smärtan skarp som knivar. Han drog ner tröjan och kände inte mycket. Han ville känna, men det gick inte.

Insidan rutten. Daniel förstod att han var något bortom räddning. Dock ville han ta chansen att hitta den rätta känslan, till vilket pris som helst.

Kapitel 9. Labyrinten.

Fortfarande kväll och Linda hade inte kommit hem än. Hon skulle förmodligen inte komma hem på ett tag. Han försökte pressa bort tankarna om att hon mördat någon. Att han mördat någon.

Badkaret fylldes med den svarta sörjan. Han satte foten genom den

krispiga ytan. Tankar om Samuel flög genom sinnet som glasskärvor i vinden.
Samma process.

Huvudet under ytan. Klockans tickande blev högre, likt dova trumslag. Han blundade, och efter allt tystnade öppnade han ögonen. Precis som senast satt han naken i den svarta fåtöljen. Varelsen i taket, klädd i svart som alltid, sittandes i sin stol.

"Jag gjorde det du sa. Kan du fixa mig nu?" Daniel pekade på sitt brösthål. "Du skulle ge mig en sån där grej."
Varelsen öppnade rocken, drog fram en slemsäck, sträckte armen ända ner

till Daniel och lade in den i hans brösthål. En kylig känsla spred sig när varelsens hand trängde in i brösthålet. Som en vinterbris i januari skakade han till.

Hålet slöt sig helt. Daniel smekte handen längst huden och kände en gnista av lycka som snabbt dog ut. Porten. Han behövde gå djupare in. De svarta handskarna hängde på en klädhängare bredvid hatten. Han tog på sig hatten, handskarna och gick till den första porten. Efter han klev in såg han samma skog som innan.

En skog utan liv. Ingen vind, inget ljud. Han följde repet till det svarta klotet. Klotet som bara hängde i

luften, utan tillsynes funktion eller syfte. Den bevakade honom på något vis. Säckarna hängde kvar från trädtopparna. Vad fanns i dem? Han gick vidare mot klotet. Den svarta bron fanns kvar. Varje steg kändes tyngre.

Väl framme vid klotet lade han händerna på den svarta ytan. Efter några minuters letande hittade han tunneln och kröp in. Tunneln lika mörk som innan. Händerna fick bli hans ögon. Krypandes genom mörkret kände han sitt inre bli trängre på något vis, som att tankarna tycktes komprimeras. Knäna värkte medan han konstant kröp framåt, utan vetskap om längden på tunneln.

Efter vad som kändes som timmar och värkande knän kröp han rakt in i väggen och slog i huvudet. Irritationen påtaglig. Som förut lade han handen på handtaget och öppnade.

Denna gång klev han ner försiktigt på det kalla, sterila golvet. Allt vitt, som ett omöblerat väntrum i en tandläkarmottagning.

Dörren framför honom stod i kontrast med sin mörka aura. Hatten på, handskarna på. Allt borde fungera. På golvet låg samma nyckel som innan. Denna gång gick den att plocka upp. Det var dags att få reda på nästa nivå av sanning. Försiktig vred han om nyckeln, puttade försiktigt upp dörren

och möttes av en ogenomtränglig slöja av mörker. Han tog nyckeln. Pulsen ökade.

Var det farligt? Daniel tvekade en stund innan han tillslut klev genom slöjan. På andra sidan möttes han av ingenting. Något svepte. En vind? Nej. Kanske en viskning? Det var något han inte riktigt kunde sätta fingret på. Djupt inne i mörkrets ofattbara existens gick han med händerna framför sig, letandes efter något att greppa tag i, något att känna igen. Alla sinnen var på helspänn. Allt var inbäddat i någon sorts filt av ingenting.

Ljuset tändes och Daniel kisade av ljuset ovanför. Han befann sig i en hiss med träpanel, typisk 70-tals stil. Endast en knapp med ett nyckelhål i sig. Daniel drog handflatan över bröstet. Inget hål än så länge.
Tiden var knapp, han ville se mer. Han ville djupare.
Han ville hitta det viktiga.

Nyckeln i nyckelhålet. Han vred om. Hissen mullrade och han kände hur den tog honom neråt, mot målet. Mot den korrekta känslan. Hissens golv blev transparent.

Hissen var långt upp i luften, för under honom låg en tillsynes oändlig

labyrint. Påminde om en slottslabyrint, fast oändligt stor.
Efter fem långa minuter landade hissen mjukt.
Hissdörrarna öppnades, Daniel klev ut. Luften tung. Marken var som våt mossa. Framför honom en öppning till den massiva labyrinten. Uråldrig och ofattbar i sin pondus. Han gick närmre ingången. Något lockade honom in.

Ingen doft eller syn. Snarare en känsla. Som en kompass ledde känslan honom rakt till öppningen. In i vad som skulle kunna bli hans väg framåt till total förnyelse.

Vid öppningen såg han en stol ståendes uppochner i perfekt balans.

Han gick förbi stolen och följde gången tills den delades i två. Höger och vänster. Känslan visade höger, så han följde höger. Marken våt och mossig. Det blöta trängde upp mellan tårna för varje steg. Doften av skog. Det blev som att gå i skogen, dock en konstgjord skog utan träd eller djur. Endast marken och labyrintens väggar som fick spela teater om att vara skogen omkring honom. Allt kändes fejk, men samtidigt innerligt äkta. Han drog handen längst väggen och kände den täta växtligheten kitta handflatan.

Den var dock ogenomträngligt. Inte ens handen kom igenom väggens täta växtlighet. Det gick inte heller att

klättra. Han var markbunden, en slav till labyrintens väg att följa. Skulle säkert ta en dag eller två att komma till mitten av labyrinten.

Tiden gick, fötterna blöta. Vilken väg han kulle ta föll på känslan. Två högersvängar, fyra vänstersvängar. Allt han tänkte på var Tim. Mådde han bra? Hur många till hål skulle öppna sig? Daniel skämdes. Samuel, han var säkert oskadd. Vikten av Samuel låg tungt på axlarna. Samuel var inte död. Eller? Nej, han visste inte ens vad som fanns nere i hålet. Kanske var det en väg ut.

Det som fick honom framåt var tanken av den totala friden. Att kunna

leva med den korrekta känslan. Att hålet skulle försvinna en gång för alla. Stegen tunga, likväl som de degraderande andetagen. Degraderat av skammens klot som ständigt släpades efter honom.
Det kändes som att andas genom tyg. Lutandes mot väggen såg han en skepnad av en man stående längre bort. Daniel stod kvar på avstånd. Mannen stod stilla, stirrandes. Var han farlig?

Tankarna störde vandringen. Var detta ett test? Allt blev osäkert precis när han trodde sig förstå processen.

En vakande blick låg över honom från en okänd man, klädd i skuggans

kontrast. Mannens anatomi var felberäknad. Daniel skylde sin penis. Det kändes inte helt rätt att stå med den hängandes framför en man som inte tycktes vara mänsklig.

Efter en stund backade mannen in i labyrintens vägg och försvann. Daniel ville vända om, men han visste att detta var rätt väg, han kände det i hela kroppen. Han behövde ta sig till mitten. Vägen fram, det var så han tänkte.

Vägen framåt. Fötterna våta men ingen kyla existerade. Allt kändes ljummet. Luften, marken, allt. Som att livet stod stilla. Efter vad han trodde vara en timme av att följa labyrintens

väggar kom han till en sorts oas. Det var en tydligt kontrast mot labyrintens annars monotona design av växtlighet. Detta var en kvadratisk yta, som ett torg av slät betong. Ståendes i mitten var ett liten korvstånd, ett sådant som brukade stå vid gathörn. Ståendes i mitten tittade han sig omkring, fem olika delningar, alla ledde åt olika håll. Han orkade inte tänka.

Utmattningen sög tag. Lukten av grillad korv smekte näshålorna. Bakom korvgrillen satt uppochnedvarelsen i sin uppochnedvända stol. Daniel gick fram till korvståndet och tittade på menyn. Det fanns inga priser.

"Hur hittar jag till mitten? Vilken väg ska jag ta?" frågade Daniel och tittade sig omkring.
Varelsen stekte några grillkorvar i tystnad. Inte ett ord yttrades.
Daniel suckade. "Vem var den där mannen jag såg förut? Är han farlig?"
Inget svar. Varelsen räckte istället ut en korv med bröd.
Daniel nekade. "Hur tar jag mig till mitten?"
Varelsen pekade på korven.
Daniel sög in frustrationen med slutna ögon innan han tog korven.
"Jag är inte hungrig. Mitten, hur tar jag mig dit?"
Varelsen pekade på korven.

"Men vad fan är det du inte fattar?! Jag måste till mitten. Jag har bråttom."
Varelsen pekade på korven.
Daniel suckade. "Okej. Jag ska äta din jävla korv," sa Daniel och tryckte i sig korven i två stora tuggor. "Så, nöjd nu eller? Jag ---" Innan Daniel hann avsluta meningen föll han baklänges, ögonen rullade bak i skallen. Bilder passerade som blixtar. Efter några sekunder av smärtsam epilepsi vaknade han våldsamt som ur en mardröm. Svettig och andfådd satte han sig upp.

"Vad i helvete var det där!" Han hostade upp slemmiga brödbitar.

Varelsen var borta. Endast korvståndet stod kvar.

Han blev lämnad med ännu fler frågor. Frågor som aldrig tycktes få svar. Ta sig till mitten av labyrinten, det var målet.

I sin epilepsiattack fick han som snabba bilder. Bilder som han gissade var vägvisningar. Det var så det kändes. Han tittade sig omkring. Alla gångar ledde åt olika håll.

Daniel testade att ta av sig hatten. Allt svartnade som förut. När han tog på sig hatten igen kom allt tillbaka.

Han ställde sig framför en av öppningarna och hoppades på att det var korrekt. Framför honom, en lång gång, säkert en kilometer. Det var

dags, han började gå. Fötterna på den våta mossan och luften lika tung som innan. Tystnaden var obehaglig. Endast ljudet från sina våta fotsteg. Efter ett par minuter blev stegen tyngre. Till slut kunde han inte få upp fötterna. Han sjönk. Paniken högg tag som taggtråd. Det blev som kvicksand. Väl sjunken till midjan fick han slut på idéer om hur han skulle ta sig upp.

"Hallå! Kan någon hjälpa mig?!"

Det var slutet. Daniel skulle dö i labyrinten. Kanske var det bäst så. Han hade ändå inget. Han lät sig sjunka, han lät mossan ta honom ner tills huvudet var under ytan.

Omgiven av vatten höll han andan. Hatten åkte av, allt mörkt. Lungorna brände. Efter han inte kunde hålla andan längre lät han vattnet fylla lungorna.
Det tog inte mer än tre andetag av vatten innan medvetandet var borta.

Det enda som var kvar var hans livlösa kropp, tagen av labyrinten. Daniel öppnade ögonen och såg hur han låg på den släta betongen bredvid korvståndet. Han satte sig upp och tittade sig omkring. Varje sekund av drunkningen kändes verklig. Han dog, ändå satt han där livs levande. Väl på fötterna såg han inristade symboler vid

varje labyrintgång. Kanske skulle han ta en annan väg?

Dock hade epilepsiattacken redan visat vägen. Vägen var rätt. Han stod vid samma öppning, samma gång av blöt mossa och växtlighet. Han satte en fot på mossan. Svetten rann, andetagen ytliga. Det blev svårt att fortsätta.

Marken blev till en fiende, redo att suga ner honom när som helst. viljan att ta sig fram degraderades. Den enda vägen var framåt, förbi mossan. Efter tjugo steg kändes stegen lättare. Tanken på Tim fick honom framåt.

Hur skulle han förklara detta? Innan nästa tanke landade sögs han ner av

mossan, som att han föll rakt ner i en blöt grop. Det gick för snabbt, alldeles för snabbt.

Händerna flög åt sidorna och greppade hastigt efter grenar som inte fanns. Ögonen spärrades, musklerna spände sig.

Förhoppningen var att det skulle gå fort.

Mossan var redan uppe vid bröstkorgen. Han fortsatte sjunka tills endast munnen var ovanför ytan. Sista, ytliga andetagen. Allt mörkt, allt dovt. Något slingrades runt fötterna och drog honom neråt. Hur länge skulle det ta?

Han räknade sekunder tills det brände i lungorna. Allt han ville var att gapa efter andan. Lite till. Bara lite till. Om han bara kunde hålla ut. Nej, det gick inte.

Daniels reflex kickade in. Vattnet fyllde lungorna. Efter tre andetag av vatten flöt han livlöst i det mörka.

Labyrinten tog honom. Daniel öppnade ögonen och reste sig hastigt. Han var tillbaka vid korvståndet. Helvete.

Döden tog honom igen. Hur skulle han komma förbi? Det var den rätta vägen, han var säker på det. På något vis skulle han över. Smärtan i bröstet rev till. Han tittade och såg hur ett litet

hål öppnade sig. I nästa sekund var Daniel tillbaka i fåtöljen framför varelsen i taket.

Daniel smällde handen i bordet. "Jag var ju nästan framme!"

Varelsens tystnad fick Daniel på värre tankar. Händerna formades till nävar. Munnen spändes.

"När kan jag gå in i labyrinten igen?"

Varelsen skickade ner en lapp från sin bok. Daniel läste. Ett namn. Han visste precis vilket namn det var.

"Och de svarta kläderna? Hur hittar jag nästa?"

Varelsen svarade med tystnad. Som den alltid gjorde. Men denna gång

sträckte varelsen ut sin arm mot Daniel. Varelsens hand pressades in i Daniels brösthål.
Smärtan var skarp och näst intill outhärdlig. Samma stund Daniel trodde att han skulle dö av smärta åkte varelsens hand ut. Något kändes annorlunda. Som om han fått något. Något inuti honom.

Daniel reste sig, hängde av sig hatten och handskarna på den lika svarta klädhängaren.
Utan att tänka mer på det tog han trappan upp till badkaret. Han bröt den svarta ytan och ställde sig på handduken.

Den svarta sörjan sögs ner i avloppet, utan spår, utan bevis. Daniel stod vid spegeln och tittade på hålet i bröstet. Det var litet, det skulle bli större. Vad hände om det blev för stort? Kläderna på. Lappen i fickan.

Daniel gick ut på balkongen. Luften frisk. Skymning.

Linda skulle inte komma hem denna natt. Inte efter vad hon gjort. Han ville inte tänka på vad hon gjort. Skulle han gå till polisen? Nej. Han behövde badkaret.

I ett försök att rensa tankarna från det mörka behövde han gå ut. Tankar om en sorts förnyelse hakade sig fast. Han var på väg någonstans, bra eller

dåligt visste han inte. Men det var skönt att vara på väg. Ett mål, ett syfte. Han gillade att nattvandra. Det kändes tryggt på något vis. Något drog hans uppmärksamhet. Ute på Viksängens fotbollsplan såg han en skugga stående helt stilla. Någon stod där ute, helt ensam, helt omedveten. Efter några sekunders tvekande vandrade han ut på fotbollsplanen.

"Vem där?" frågade Daniel, i hopp om att personen skulle identifiera sig. Det kunde inte ha varit en vuxen, personen var lika lång som Daniel. Skuggan stod där hålet fanns. Men vem stod där helt ensam i natten?

Några steg till och han kunde tillslut se vem det var.

"Tim?" frågade Daniel och lade handen på hans axel.

Tim svarade inte. Daniel såg ner i det stora hålet framför dem. Samma hål som pratat med Daniel om hans nya syfte.

"Vart tror du den leder?" frågade Tim med stirrande, insjunken blick, händerna i fickorna och ryggen slapp som en ostbåge. Livet hade lämnat honom, det enda som fanns kvar var köttet. Tim kändes bortkopplad från sig själv. Daniel ställde sig vid hålets kant bredvid Tim och tittade ner i det omättliga mörkret.

"Vet inte. Vad tror du?" frågade Daniel.

"Bort," sa Tim med dyster ton. "Undrar om alla leder till samma plats."

"Alla hål?"

"Mhm."

"Vart då tänkte du?"

"Bort."

"Bort?"

"Mhm."

Daniel tvekade på sitt nästa svar. Vad skulle han ens säga?

Tim vände sig mot Daniel. "Vad sa min pappa till dig?"

Daniel försökte komma på en lögn innan Tim avbröt.

"Jag vet att du inte vill berätta. Du tror att jag är för vek. Jag är en tönt, kommer nog alltid vara. Men jag behöver att du är ärlig. Om du ljuger kommer jag använda vår knivpakt på riktigt."

Daniel såg allvaret i Tims blick. Skulle det gå att berätta? Skulle han hoppa om sanningens ord avslöjades? Daniel fortifierade sitt mod, ett djupt andetag.

Daniel ångrade sig, tänkte på Samuel och hur han kunde manipulera honom med sitt brösthål. Daniel drog upp tröjan och visade hålet för Tim.

"Du ska följa med mig," sa Daniel.

Tim kisade blicken. "Vad gör du?"

"Gå bort från kanten," sa Daniel med befallande ton.
"Du måste berätta vad min pappa sa," sa Tim, opåverkad av Daniels hypnos. Hur kunde Tim motstå? Daniel drog ner tröjan och kunde inte förstå hur Tim kunde vara helt opåverkad.
"Okej." Daniel samlade mod. "Din pappa ville att jag skulle berätta något för dig. Något han inte ville berätta själv."
Tim stirrade ner i hålet, händerna djupt i fickorna.
Daniel harklade sig. "Ja, alltså han ville att ... jag skulle säga att ---"
Ingen reaktion från Tim.
"Säg bara."

"Han skulle skiljas. Han var orolig att du skulle ta det för hårt." Han inväntade Tims reaktion som aldrig kom. Tim fortsatte att stirra ner i hålet. Daniel ville inte avbryta Tims potentiella stund av potenta känslor. Utan ord, utan förberedelser lutade Tim sig framåt och föll handlöst. Daniels reaktionsförmåga kom som från förfäderna. Instinkten kickade in snabbare än tankar kunde formas.

Daniel slängde sig fram och greppade tag i Tims arm. Det enda som hindrade Tim från att falla ner till en säker död var Daniels järngrepp. Tim var hängandes, ledlös. Tyngden var påtaglig.

"Vad fan håller du på med!" flåsade Daniel, handen krampande av smärta.

"Jag vill se vad som finns där nere."

"Det finns inget där nere. Du kommer dö," frustade Daniel och höll i med båda händerna, liggandes platt på mage.

"Ingen bryr sig om mig ändå. Inte pappa. Inga vänner, ingen framtid, inget val. Det här är iallafall mitt egna val. Släpp mig, världen kommer glömma mig."

"Lyssna, du är den enda jag bryr mig om. Okej. Du är min vän." Daniel svettades.

Tim tittade upp.

Daniel kämpade med att hålla kvar. "Kan du hjälpa till eller?" Daniel grymtade och kände musklerna värka.

"Varför?"

Daniel flåsade efter luft. "Va?"

"Varför bryr du dig? Varför är du min vän?"

"Men inte fan vet jag! Du är viktig. Du är min enda vän."

"Varför?"

Daniel flåsade och höll på att tappa taget. "Du är den enda som vågat lyssnat på mig. Du dömmer inte mig." Tim greppade tag i kanten och hjälpte till att bli uppdragen. Daniel lade sig på rygg flåsandes. Tim låg på rygg i tystnad, stirrandes upp i natten.

"Fan, Tim. Trodde du jag ljög om att vi var vänner?" Lungorna brände.
"Helvete. Du kunde ha dött."
"Du kunde ha släppt mig."
"Nej det kunde jag inte."
En muskel måste ha brustit, en led kanske. Något i armen kändes fel. Handen kändes stel, axeln öm.
"Vad tror du finns där nere?" frågade Tim och satte sig upp.
"Jag vet inte. Jag vill inte veta."
"Något måste ju finnas där nere. Tim ställde sig upp och tittade ner."
Daniel reste sig med smärta.
Tim backade från hålet. Daniel pustade ut och lade sig på rygg igen.

"Dem här hålen. Dem kan inte vara naturliga. Inte ditt hål heller. Kanske finns det en koppling?"
Daniel svarade inte. Vad fanns det att säga?
En smäll hördes på avstånd. Fyrverkerier troligtvis. Kanske något annat. Daniel och Tim tittade på varandra, som om dem tänkte samma sak.

Ljudet behövde undersökas. De båda joggade mot ljudet tills de kom till bron strax ovanför tågstationen. De gömde sig vid en buske där de kunde se hela scenen utspela sig.

"Rikard! Låt henne gå!" ropade polisen som stod bakom bilen med draget vapen.

"Aldrig! Inte förens ni lämnat tillbaka alla barn!" skrek Rikard hållandes en kvinna som gisslan, kniven mot hennes strupe.

"Vad är din plan, Rikard? Du är ingen mördare."

"Varför får ingen lämna Ösmo? Varför får ingen komma in?"

"För att vi har en mördare lös. Du vet det."

"Det finns ingen jävla mördare. Det är ni som tagit barnen. Det är ni som gör hålen. Berätta, eller så skär jag halsen av henne här och nu!"

"Vi kan hjälpa dig Rikard. Släpp kniven så fixar vi det här."

"Vilka då? Du och dina snutvänner? Alla ni är ju med på allt det här."

"Bara släpp henne, Rikard. Hon förtjänar inte det här. Tänk på era barn."

"Och det vet du eller? Som att du var bättre för henne?"

"Släpp henne."

"Tror du att du kunde bara knulla henne? och sen bara dra?"

"Du vet varför jag drog. Jag behandlade henne inte som skit iallafall."

Börje klev fram bakom bilen, fortfarande med draget vapen,

siktandes mot Rickard. "Alla vet hur du behandlar henne. Hur många gånger kan hon ramla i en trappa egentligen? Du ska va glad att jag inte kastat in dig i fängelset än."

"Så vad? Ska du gripa mig?"

"Om du släpper henne så kan vi lösa det här."

Rickard såg inte ut att ge med sig. "Vet du vad, du kan få henne när jag är klar med henne. Hon pratar ändå alltid om dig, hela jävla tiden. Jag är så jävla trött på det. Jag är ---"

Ett skott avlossades. Rikard föll till marken. Polisen stod med fast blick, pistolen framför sig.

Rikard såg död ut, blodet rann ut över asfalten. Kvinnan skrek och föll till knäna bredvid Rikard.

"Vad fan har du gjort Börje!" skrek hon och grävde ner ansiktet i Rikards bröst gråtandes.

Börje sänkte pistolen, blicken vidöppen som om han sett ett spöke. Kvinnan reste sig med eld i blicken.

"Stanna där du är," sa Börje. "Stanna sa jag."

"Fattar du vad du har gjort?" sa kvinnan och gick mot Börje med kniven i hand. "Fattar du vad du har gjort!?"

"Sandra, stanna där du är säger jag," sa Börje och höjde vapnet.

Kvinnan slängde sig på Börje och slogs om att ta pistolen. De föll till marken.

"Sandra för i helvete!"

"Du dödade Rikard! Hur fan kunde du döda honom?"

"Släpp pistolen," grymtade Börje medan de båda hade grepp om pistolen.

I stundens hetta brast Daniel ut ur busken i full sprint. Han drog upp tröjan och visade brösthålet för dem båda. Börje och Sandra tittade på Daniels och blev som tama ormar. De blev direkt påverkade och stod i fullt kommandoläge, redo att lyda varje ord.

Daniel andades tungt och tänkte ut nästa steg. Tur att nattens mörker skyddade dem. Ingen var ute. Han var tvungen att jobba snabbt, folk måste ha hört skottlossningen.

"Släpp pistolen," sa Daniel och såg hur de båda släppte greppet om pistolen.

"Ställ er upp."

Börje och Sandra reste sig, ansiktena avslappnade.

Daniel tittade på Rikards döda kropp.

"Okej." Daniel nickade för sig själv och lugnade nerverna. "Okej, fler poliser kanske dyker upp. Så Börje, rapportera in att det inte var en skottlossning här,

säg att det bara var några ungdomar med fyrverkerier."
Daniel vände blicken till Sandra medan Börje pratade i radion.
"Okej, Sandra, du kommer snabbt glömma bort vem Rikard är. Han var ett svin. Du är lättad att han är är borta. Han lämnade dig för en annan kvinna. Så du kan gå hem Sandra, och stanna hemma."
Sandra nickade och gick sin väg. Börje stod kvar, tom i blicken.
Daniel funderade. "Börje. Du ta Rikards kropp och kasta ner den i ett av hålen. Efter du gjort det kommer du glömma vad som hänt. Du kommer åka hem och titta på teve."

Börje nickade och gick till Rikards kropp.
Han släpade kroppen till bakluckan och körde iväg. Daniel satte sig på trottoarkanten och pustade ut. Manipulationen måste ha blivit starkare. De följde instruktionerna även efter brösthålet var täckt. Uppochnedvarelsen måste ha gjort honom starkare på något vis.

"Vad hände precis nu?" frågade Tim, lutade sig mot ett träd och hulkade.
"Han sköt precis ihjäl någon," fortsatte han och satte sig på trottoarkanten.

"Jag kan ... styra folk när dem tittar på mitt brösthål."

"Va?" Tim höll sig från att spy. "Vadå styra folk?"

"Mhm. Folk gör vad jag vill om jag visar hålet i mitt bröst."

Tim fick kontroll på andningen och skakade på huvudet.

"Polisen kommer ta oss," sa Tim.

"Ingen kommer ta oss. Jag löste ju precis allting."

Tim vaggade smått medan han tittade ner i marken.

"Såå ... Det var det du försökte göra förut, innan jag hoppade. Du försökte styra mig?"

"Mhm."

"Så varför kunde du inte styra mig?"

"Vet inte. Du är väl immun."

"Immun? Mot vad?"

"Jag vet inte."

"Hur styr du folk då?"

"Vet inte. Jag visar bara hålet. Sen blir dem som ... hypnotiserade. Du såg ju själv."

Tim suckade. "Varför räddade du mig. Jag ville hoppa. Jag var redo att dö."

Daniel svarade inte. Tim reste sig och såg ut att få en ångestattack.

"Daniel, svara. Varför räddade du mig för? Varför?"

Daniel reste sig och slängde med armarna "Jag vet inte. Jag har redan sagt varför."

Han kände den knivskarpa smärtan igen. Hålet öppnade sig mer i bröstet.

Det kändes som skelettet och huden revs upp.

"Vad händer?"

Daniel drog upp tröjan. "Det har blivit större. Kanske ---" Daniel avbröt sig då han såg någon sitta i buskarna.

"Vi borde dra," sa Daniel och drog i Tims arm.

Ur buskarna kom det fram en kvinna klädd i blazer och jeans. Hon borstade av sig smutsen.

"Vänta, jag vill inget illa," ropade hon

"Vem är det?" frågade Tim.

"Ingen aning."

Svetten rann längst ryggen, handflatorna svettiga likväl. Pulsen

ökade. Daniel var redo att dra upp tröjan.

"Jag heter Lisa. Jag är en reporter," sa hon och plockade ut löv ur håret. Daniel och Tim tittade på varandra.

"Jag hörde en hög smäll. Så jag gick hit för att kolla. Sen såg jag er."

"Varför gömde du dig i busken.

"Jag ska egentligen inte vara här."

"Såg du något?"Daniel kände stressen om att bli påkommen.

"Såg vad?" frågade Lisa.
Daniel såg kvinnans skor. Dem var helt svarta. De hade samma typ av totala mörker som hatten han fick av Blomberg och handskarna han snodde från Tims pappa.

Hur skulle han få tag på hennes skor. Daniel fortsatte att stirra på hennes skor, som besatt försökte han tänka på annat, men tankarna om att ha skorna trängde sig djupare.
Allt han ville ha var skorna. Skorna, allt han ville var att ha skorna. Skorna. Skorna. Skorna. Daniel försökte trycka ut tankarna om skorna. Lisa tittade sig omkring fundersamt.

"Bor ni här?" frågade hon.

"Kanske," mumlade Daniel, blicken låst på hennes skor. Han ville gå, men behövde stanna kvar.

"Vad gör ni ute såhär sent? Är det inte en mördare lös?" Lisa tittade sig omkring igen och drog fram sitt

anteckningsblock. "Skulle det vara okej om jag ställde några frågor?"

"Vet inte. Vad för frågor."

Daniel tittade på Tim som ryckte på axlarna.

"Allt jag vill ha är sanningen. Ingen utanför vet vad som händer. Alla vägar är avspärrade. Ingen kommer in, ingen kommer ut."

"Hur kom du in då?" frågade Daniel.

"Skogen. Det är många som vill veta vad som händer i Ösmo. Ni är överallt på nyheterna."

Daniel tittade på hennes skor och visste att han behövde spela med. Han behövde hennes skor på något

vis. Tankarna om skottlossningen var färskt. Men han hade ett mål som var viktigare.

"Okej," sa Daniel kort. "Du kan ställa frågor."

Lisa log. "Perfekt. Följ med mig."

"Va? Vart?"

"Vi kan inte stå här."

Daniel var desperat att få tag på hennes skor. Han visste också att det inte kunde stå kvar. Mer folk skulle troligtvis komma dit strax. Skulle han testa att manipulera henne istället? Nej, tänk om hon var immun som Tim. Men hon kanske redan hade sett allting som skedde på bron? Nej. Då

skulle hon vara mer nervös. Eller? Kanske ville hon sätta dit honom?

"Okej," sa Daniel och tittade på Tim. "Följer du med?"

"Mhm," sa Tim utan oro eller undran.

De följde Lisa förbi villahusområdet tills de stod vid kanten till skogen. Det var inte förens då som Daniel kände obehaget komma till ytan.

Han visste att det var fel att följa med en okänd vuxen ut i skogen. Men det fanns inte riktigt något val. Han behövde hennes skor. Visade han hålet skulle saker kunna eskalera. På ett eller annat sätt.

"Kommer du?" frågade Lisa och tittade bak på Daniel.

"Mhm," sa Daniel och följde med in i skogen. Tim följde kort efter.
Lisa lös upp stigen med sin ficklampa och ledde dem djupare in. Efter gick de ifrån stigen, in till skogens vildvuxna del. Under en stor gran stående i en grop såg han ett tält.
Lisa hasade sig ner i gropen och under granen.

"Ah, välkommen till mitt enkla boende," sa hon och tände tältlampan.
Daniel och Tim hasade sig ner i gropen och kröp under granens tungt hängande grenar. Allt barr täckte

nästan hela tältet. Lisa öppnade dragkedjan, tog av sig skorna och kröp in.

Ta av er skorna," sa hon.

Daniel tittade på Tim som kröp in först.

Väl inne såg han hur Lisa rotade runt bland massa anteckningar och foton.

"Okej." Lisa harklade och lade fram några bilder av slukhålen.

"Har ni sätt dem här ... hålen?" frågade hon med anteckningsblocket i knät och pennan i hand.

"Ja? Klart jag har? Vem har inte?"

"Vet du när du såg det för första gången?"

Daniel var tyst.

"Okej." Hon bläddrade i blocket. "Så vad kan ni berätta om hålen?"

"Dem verkar ... ta människor."

"Utveckla."

Daniel suckade. "Jag vet inte. Folk har försvunnit."

"Ner i hålen menar du?"

"Ja."

"Andra barn?"

"Antar det."

"Intressant. Vet ni varför ni inte får lämna Ösmo?"

Daniel kliade huvudet. "Nja. Typ. Det finns en mördare lös tydligen. Och att ingen får lämna eller komma in på grund av det."

"Tror du att det finns en mördare?"

"Nej."

"Hur tror du alla barn har försvunnit då?"

"Ner i hålen."

Lisa drog på mungipan. "Okej? Så vem har kastat ner barnen i hålen då? Dem själva?"

"Precis."

Lisa stirrade på Daniel i tystnad.

Han tog inte betet. Han stod fast i sin egen tystnad.

Hon harklade sig. "Okej?" Hon letade fram nya bilder och lade fram. "Känner ni igen dessa?"

Daniel tittade närmre.

"Nja. Vet inte. SIGS heter dem väl?" sa Daniel.

"Precis. Vet ni vad dem håller på med?"

"Jag vet nog lika lite som dig."

Lisa plockade andra bilder och lade fram dem sakta, med intention. "Och dessa. Kan du förklara detta?"

Daniel såg bilder på sig själv när han blev skjuten och hur han reste sig och sprang iväg som en fegis. Kameran ljög inte.

"Du borde ligga på sjukhus," sa Lisa.

"Han missade."

Lisa sopade undan bilderna. "Hur känns det att vara instängd i er egen stad? Dessutom med en potentiell mördare?"

Lisa var duktig, hon förde samtalet, Hon styrde, Daniel var hänför av hennes sätt att kontrollera dialogen.

"Det finns ingen mördare här," sa Daniel. "Det är något annat som händer."

"Och hur lyckades du övertala Polisen? och den där kvinnan?" Daniel kände blodet lämna kroppen. "Vad menar du?"

"På bron. Hur lyckades du göra det? Du visade något, inte sant? Något med ditt bröst." Lisa log smått, som att hon ville veta mer.
Daniel svarade inte. Han ville inte avslöja mer.

"Varför lydde dem dig som slavar?"

Daniel svarade inte.
Lisa suckade. "Men vad fan. Det du gjorde var ..." Lisa kunde inte avsluta meningen. Hon sökte igenom fler bilder. "Kolla, känner du till den här kvinnan?"
Daniel lutade sig fram. "Ah. Det är ... Linda."
"Så du känner henne."
"Alla känner alla i Ösmo."
"Vet du vart hon är?"
"Nej. Hurså?"
"Jag har sätt henne göra en del ... grejer." Lisa lade fram några bilder. Det var bilder av Linda och gänget som dödade Rektorn.

"Vad är det här?" frågade Daniel med pumpande adrenalin bakom en lugn blick.

"Detta är mord."

"Okej? Så varför har du inte gett detta till polisen?"

"Jag bryr mig inte om polisen just nu." Lisa lade fram en bild till. Den var mer inzoomad. Bilden var av Daniel och Samuel.

"Vem är pojken?"

Daniel satt i tystnad och tänkte igenom sina svar. Dock var Lisa för snabb, hon var redan före med nästa offensiv. Daniel såg hennes läppar och svalde ruset.

"Samuel är rapporterad försvunnen. Barn försvinner, hål öppnar sig. Och sen har vi dig."

"Dem där bilderna bevisar ingenting. Jag hjälpte honom hem. Han var rädd."

"Hem?"

"Mhm."

"Dem där människorna dödade precis någon," sa Lisa.

Daniel svalde nervositeten. Han hade stängt in sig med en kvinna av knivskarpa läppar och ord som kunde punktera basketbollar. En svettdroppe rann längst pannan.

"Är du nervös?" frågade Lisa och lade fram fler bilder.

Daniel drog upp tröjan och visade hålet. "Du kommer bränna alla bilder."
Lisa tittade fundersamt och log. "Varför skulle jag vilja det?" Hon tittade på hålet. "Är det där du använde för att få polisen att lyda dig?"
Daniel drog ner tröjan. "Hur länge har du varit här?"

"Spelar ingen roll. Jag, och andra vill veta vad som händer i Ösmo. Och du ska hjälpa mig."

"Låter som ett hot."

"Det är precis vad det är. Annars kommer jag koppla ihop Linda med mordet på Rektorn, dig också."

"Vem är du egentligen?"

"Ska du hjälpa mig eller inte?"
Daniel visste att han behövde tillgång till lägenheten. Utan linda som sin vårdnadshavare skulle han inte få bo kvar där. Inget badkar, ingen labyrint, ingen korrekt känsla.
Daniel hörde något. Röster långt borta som kom närmre.
"Har du kompisar i skogen?" frågade Daniel och tittade ut ur tältet. Strålar av ljus svepte mellan de mörka trädstammarna. Lisa krälade ut hastigt.
"Helvete, dem brukar aldrig vara här. Stick, jag hittar er sen."
"Va?"
"Ni måste dra nu. Spring."

Daniel och Tim rusade genom skogen av piskande kvistar tills de kom ut vid villahusområdet. De pustade ut. Lungorna stod i brand, ansiktet rivet av grenar och knäna skrubbade av alla snubblingar.

"Fyfan. Hon verkar veta en hel del," flåsade Daniel.

"Jo." Tim såg fortfarande frånvarande ut, som ett skal av vad han brukade vara. Det kändes inte rätt. Daniel ville hjälpa på något vis.
Tim pekade på Daniels hand. "Vad är det där?"
Daniel höll upp handen, hållandes i dem svarta skorna. Lisas svarta skor.

"En present till morsan, skitsamma. Kom vi drar till mig."
De gick längst den tomma vägen. Inga bilar, inga människor. Ösmo sov. De följde vägen som skar genom villahusområdet tills de kom till lägenhetshusen där Daniel bodde, Musköten. Tillbaka till platsen där roten till allt ont bodde. De stod utanför Daniels port.

"Tim, vänta här. Jag har en idé som kan få dig att må bättre."
Tim satte sig på trappsteget. Daniel öppnade porten, gick upp för trapporna och ställde sig framför dörren.

Han behövde att Tim skulle må bättre. Tim var viktigare än Daniel trott.

Tim behövde komma tillbaka. Han fick inte landa i samma känslor som Daniel. Han lade örat mot dörren som en reflex. Ingen hemma. Nyckeln i låset, han klev in. De svarta skorna gömde han i sitt rum. Med snabba steg tog han sig runt i lägenheten och letade efter Lindas hemliga lager med piller. Det fanns någonstans. Han var säker på det. Frustrationen sög tag. Ett sista gömställe.

Ett ställe där Linda nog aldrig trodde Daniel skulle leta. Det var för uppenbart för att vara sant. Daniel

lyfte hennes sängkudde. Där låg dem,
i en förseglad liten plastpåse.

kapitel 10. Ingången.

Svala sommarvindar svepte genom nattens försök till att vara mörk och mystisk. Det var den inte. Solen låg precis under nattens horisont och värmen låg fortfarande i med närhet. De båda satt på idrottshallens tak, högst upp där en vy över hela Ösmo centrum utspelade sig.

Helt tomt med andra ord. En död teater, om man inte räknade med SIGS personalen som fortfarande jobbade runt de mystiska hålet utanför ICA. Fler tält var uppslagna. De vandrade runt i sina puffiga dräkter och instrument i hand.

Det var nu det gällde. Det fanns en chans till att få en hint av dem korrekta känslan. Kanske fanns den i dessa små, fyrkantiga pappersbitar. Daniel drog fram plastpåsen och visade Tim.

"Vet du vad det här är?"

Tim tittade på påsen med apatisk blick.

"Om du tar en sån här så kommer du må ... bättre."

Tim rynkade blicken.

"Jag kommer också ta en."

Tim greppade påsen. "Vad är det för något?"

"Vet inte. LSD tror jag det heter. Har hört när Linda tar det med hennes ... vänner." Daniel suckade och tog

tillbaka påsen. "Dem låter alltid så glada när dem tar det. Så jag tänkte att vi kunde testa."

"Varför då?"

"Men vad fan tror du? Må bättre såklart?"

"Varför behöver du ta det?"

Daniel visade sitt bröst, hålet var större.

Tim suckade.

"Mhm." Daniel höll upp påsen i ögonhöjd. "Ser ut som papperslappar." Daniel tog upp en ur påsen.

"Vet du hur man gör ens?" frågade Tim.

Daniel höll i den lilla papperslappen. "Nja. Vet inte." Han lade den i munnen, på tungan för att vara exakt.

"Åt du den?" frågade Tim med en sorts nyfunnen entusiasm i blicken.

"Lägg den på tungan. Det är det man ska göra tydligen. Här, ta en." Daniel gav Tim en egen. Tim lade den i munnen och tittade sig omkring.

"Ingen ser oss här. Du kan vara lugn," sa Daniel och väntade på att känna något.

De satt på taket och blickade ut över Ösmo centrum. Lugnet, eller det tysta kaoset. Det var något med alla hål, med alla försvunna barn som fick Ösmo att andas på ett annorlunda

sätt. Som att trädtopparna svajade på ett annorlunda sätt.

"Känner du något?" frågade Tim efter en lång tystnad.

"Nej."

"Tog vi för lite?"

"Jag vet inte."

"Hur lång tid ska det ta?"

Daniel ryckte på axlarna. "Vet inte," sa han och ställde sig vid takkanten. Tim satt kvar och tittade på Daniel.

"Men vad vet du då? Vet du inget om vad vi precis har tagit?"

"Nej precis. Jag vet ingenting," sa Daniel och pekade ner. "Det var där jag såg dig bli mobbad av den där jävla Gustav. Vad var hans problem

egentligen? Varför var han på dig hela tiden?" Daniel sparka ner en sten från taket, händerna i fickorna. En kraftig vindpust skulle likväl kunnat dra ner honom till ett fall av döden. Men Han stod kvar vid kanten, lät sig omfamnas av de svala, mjuka vindarna.

"Vet inte. Han har väl alltid gillat sånt. Precis som du," sa Tim lite bryskt.

Daniel vände sig mot Tim. "Vadå som jag?"

"Du gillar ju också att mobba, precis som Gustav."

"Hurru, jag är inte som Gustav."

"Så varför mobbade du mig så jäkla länge då?"

Daniel svarade inte. Tim verkade arg. Det var bra. Daniel ville hålla kvar Tim i känslan. Allt var bättre än det apatiska molnet som tycktes kväva honom. Han ville hålla kvar Tim i det emotionella läget. Bättre där än tomhetens kalla hand.

"Jag mobbade inte dig," sa Daniel, i hop om att göra honom argare, eller iallafall få honom att känna något.
Tim reste sig. "Vadå inte mobbade mig?"

"Du mobbade dig själv."

"Va?"

"Ja? Du var enkel att mobba. Det var därför jag gick på dig. Det är därför alla gick på dig."

Tims ansikte vandrade mellan olika känslolägen.

"Enkel att mobba?" skrockade Tim. "Jag var enkel att mobba? Okej? Så vadå? Det gjorde det helt okej eller?"

"Nej. bara enklare."

"Enklare?"

"Mhm.

"Och varför hjälpte du mig med Gustav då?"

"Vet inte."

"Det vet du visst."

Daniel vände sig mot kanten igen och tittade ner mot marken. Det var högt. Benen skulle helt klart brytas. Kanske krossas helt.

"Varför hjälpte du mig?" frågade Tim.

Det fanns inget svar att delge för tillfället. Sinnet var i ett stillastående tillstånd. Det var då det hände. Ljuset från gatlyktorna tycktes flyta ut som färg i vatten. Ljuset vibrerade emellanåt, andades.

Träden såg ut att kommunicera med skeva mönster. Kroppen blev varmare. Svetten rann längst pannan. Daniel tittade ner från taket och svindeln sög tag. Han backade och greppade tag i ventilationstrumman.

"Fyfan, jag tror det händer," sa Daniel, hjärtat bankade hårdare. "Jag tror jag känner det."

Ett värmande rus sköljde över honom ända ut i fingertopparna. Tim reste sig på sladdriga ben och stöttade sig mot ventilationstrumman bredvid Daniel.

"Känner du inte?" frågade Daniel och kände hur något ljust fyllde honom. Inte starkt, men tillräckligt för att förändra hur han såg omvärlden, och sig själv. En sorts upplevelse han visste inte var av naturlig orsak.
Daniel vände sig mot Tim som höll en sten i handen.

"Vad gör du?"
Tim visade stenen. "Titta." Han småskrattade.
Daniel log. "Vaaad? Säg."

"Ser du inte vad jag håller i?"

Daniel gick närmre och tittade på stenen. "Ja?"
Tim höll stenen närmre och försökte hålla inne sitt skratt.

Daniel tog Tims hand för att se bättre. Sekunden de rörde varandra blev det som att deras hudar smälte samman. Fingrarnas beröring spred sig ut genom nerverna som värmande pulsvågor. Hjärtslagen slog hårdare.

Daniel klev ett steg bak och såg hur Tim fortsatte att hålla inne sitt skratt. Daniel hade lyckats, Tim var glad.

Även om det bara var tillfälligt så slogs han av en stolthet han ville hålla hemlig. Tolkningen av verkligheten

blev förankrad i något ovisst, bortom Daniels kunskap.

Kunskap som tycktes frångå, som tycktes skära genom alla lögner han känt, alla lögner han va och skulle bli. Stunden han delade med sig själv var evig. Daniel gick närmre Tim, tog hans hand och lät känslan av evig frid fylla tomheten. En våg av färger, sakta flytande genom väggar av förträngda skelett och kedjor. Allt ville brytas fri. Daniel ville bli den han såg framför sig, bortom sig, inom sig. De höll händer i nattens ljusa mörker.

Rädslan av det oundvikliga, det passiva, det rotade. All rädsla knöt sig i kroppen och satte stopp på flödet av

nya tankar om hopp. Daniel andades tungt, lät sinnet stadgas till att bli en sten i forsen. Knutarna separerades. Knutarna löstes upp.

Tankarna fria. Rädslan borta. Inga tankar om framtid eller dåtid, bara nutid. Den enda stunden som behövde näring till en framtid värt att leva.

Vindarna blev som smekande händer över ryggen. Tim gick mot kanten. Daniel ställde sig bredvid.

"Vill du hoppa?" frågade Tim.

"Hoppa vart?"

"Ner?"

Daniel skrattade. "Ner vart?"

"Där." Tim pekade ner.

Daniel tittade ner och förstod att Tim ville faktiskt hoppa från taket.

"Nej, vi ska inte hoppa," sa Daniel och drog tillbaka Tim till ventilationen.

"Vad gör du?" Tims röstläge mer aggressiv.

"Vi kan ju inte bara hoppa."

"Varför inte? Alla andra har ju hoppat ner i hål."

"Tim, är du dum i huvudet eller? Dom har inte bara hoppat ner. Något har ju tagit dem. Du har ju själv sätt det."

"Jag vet inte vad jag har sätt. Det kan lika gärna va en lögn. kanske är det du som har gett dem något."

"Va?"

"Precis som du gett mig droger. Eller att du har manipulerat dem att hoppa." Tim gick fram och tillbaka, rastlöst skakade armarna, som att han försökte få tillbaka blodet i dem.

"Tim. Anklagar du mig att ha tvingat ner barnen i hålet?"

"Du vet inte vad du håller på med. Allt rör på sig. Är det normalt?"

"Vad rör på sig?"

"Allt! Inne och ute." Tim pekade på sitt huvud. "Här inne, allt rör på sig. Kan du få det att sluta?"

"Det är bara dina tankar."

"Hur kan du veta så jävla mycket? Har du gjort det här förut?"

"Nej, jag har bara hört Linda berätta om det."

"Varför har du en jävla knarkmamma egentligen. varför är min död?" Tim puttade bort Daniel och gick mot takkanten. Daniel greppade Tims arm och höll kvar honom.

"Släpp mig! Jag vill hoppa!"

"Du ska inte hoppa," sa Daniel och litade på sin egen styrka att hålla kvar honom. Med ett hårt ryck föll Tim tillbaka. Daniel satte sig över Tim och höll ner honom.

"Vi ska uppleva det här. Allt du känner nu är bara ditt mörker. Du behöver möta det."

Tims ögon studsade runt.

Daniel tog tag i Tims käke. "Titta på mig."
Tims blick sammankopplades med Daniels. De stirrade in i varandras mörker. De fick en delad vårdnad om varandras känslolägen, drömmar och rädslor. Allt delades i den stunden.
"Vart är ditt mörker?" frågade Tim.
Daniel svarade inte.
Tim lyfte upp Daniels tröja och tittade på brösthålet.
"Det har blivit större," sa Tim.
Daniel tittade ner och såg hur hålets omkrets var som en vuxens näve. Känslan av värme tycktes sjunka. Allt han jobbat fram blev snart till ett minne han ville leva i för evigt. Tim

strök handen längst kanten av hålet. Daniel tog Tims hand och förde in den i hålet. Sedan längre, tills hela Tims arm var inne.

Tims låg med huvudet mot Daniels bröst, armen helt inne i hålet. Daniel lade sina armar om Tim och lät sig känna det lilla som kämpade för att finnas kvar. En liten flamma av hopp, kämpandes i vinden för att brinna genom en storm av kalla vindar och evigt mörker. Värmen var fortfarande där.

"Hur kan du ens ha det här?" frågade Tim. "Är du ens människa?"

"Jag vet inte," sa Daniel och visste genuint inte längre vad han var. Det

han ville var att säga sanningens ord. Det gick inte.

"Jag vet inte vad jag är. Men jag vet vad jag har gjort." Daniel drog sakta ur Tims arm ur sitt hål. Med armen borta lämnades också värmen och en gnista av vad han letade efter.

Tankar om vem han skulle kasta ner i hålet kom tillbaka. Fan vad drygt. Daniel lät sig bli öppnad av universums ljus för att sedan bli hopsydd av dödens tråd. Verkligheten svävade fortfarande i en dimma av okänd framtid.

Daniel vaknade ur sina tankar och harklade sig. Innan han skulle svara hördes det ett klamrande från stegen

bakom dem. Upp på taket kom det en man. Daniel visste precis vem det var. Det var Blomberg i sin mörkblåa uniform.

Daniel och Tim reste sig och försökte att inte se misstänkta ut. Blomberg ställde sig framför dem och lös med ficklampan i deras ögon.

"Hm," började han och släckte ficklampan.

Daniel och Tim tittade på varandra och småskrattade.

"Vad gör ni här uppe? Ni vet väl att man inte får vara här?" sa Blomberg, händerna på bältet.

"Klart man får vara här," sa Daniel med övertygelse.

"Mhm." Blomberg pekade på takkanten. "Jag kunde se er stå på kanten. Och så kunde jag höra någon form av bråk här uppe."

"Vi bråkar inte," sa Daniel.

Blomberg höll upp ett finger och lös med lampan.

"Följ mitt finger."

Daniel försökte följa men det blev svårt, då fingret skiftade i skepnad. Blomberg suckade och tittade sig omkring. "Okej, lyssna. Jag vet att det är tuffa tider i Ösmo just nu. Det kan vara skönt att ta bort ... udden lite. Jag fattar."

"Vad menar du?"

Blomberg smålog. "Jag kan se att ni är höga som hus."

"Vi har inte tagit några droger."

"Det har jag inte sagt heller. Vi skulle kunna åka till stationen och kolla upp vad ni har i era system."

Daniel och Tim tittade på varandra.

"Eller, så kan ni hänga på mig och få sova av er ruset. Jag vill inte att ni ska hamna i trubbel." Blomberg pekade på Tim. "Du med. Jag vet vad du går igenom. Tro mig, ni vill inte göra något dumt här uppe."

Daniel nickade åt Tim att följa med. Tim nickade tillbaka. De följde Blomberg ner från taket till en parkering där hans bil stod. De satte

sig i baksätet. Blomberg vred om nyckeln och körde iväg.

"Har du hört något om Samuel?" frågade Blomberg.

"Vad?"

"Du skulle ju passa honom."

Daniels hjärta satt i halsgropen. Stressen påtaglig. Han hade ingen aning om Blomberg visste att Rektorn var död. Hade Lisa pratat med honom?

Skulle han nämna rektorn?

"Alltså, Samuel skulle gå ut sa han. Sen kom han aldrig tillbaka. Jag letade överallt men hittade honom inte. Sen gick jag hem istället för jag visste inte vad jag skulle göra."

"Vart skulle han?"

"Han sa aldrig."

Blomberg var tyst en stund.

"Jag lovar. Har ingen aning vart han är."

"Vart tror du han har gått?"

"Va?"

"Ja? Om du vore han, vart skulle du gå? Du känner dig ensam, din pappa aldrig hemma. Vart skulle du gå?" Blombergs röst frånvarande, värmen borta.

"Skitsamma, han kommer tillbaka snart. Han har rymt förut. Han kommer alltid tillbaka."

De svängde in till industriområdet. Där Blomberg bodde. Där rektorn blev mördad.
Blomberg klev ur bilen och öppnade dörren.

"Följ med. Ni kan sova hos mig. Ni kommer hamna i trubbel om ni går runt påverkade. Era föräldrar kommer få skit också." Blomberg vände sig mot Tim. "Jag beklagar sorgen. Att förlora en förälder är ..." Blomberg avbröt sig själv och gestikulerade med handen. "Kom." Blomberg stängde bildörren bakom dem och följde med in i fabriken.

"Bor du här?" frågade Tim och tittande sig omkring.

"Mhm," sa Blomberg och stängde dörren. Insidan såg ut som det gjorde innan. Allt möblemang placerat i mitten av rummet.

Dunkelt men ändå mysigt på något vis. Dock var allt en aning skevt och vibrerade. Drogen var fortfarande igång troligtvis. Verklighetens klor trängde sig igenom en aning. Den slet en reva i Daniels rus. Blomberg visade soffan i mitten av möblemanget.

Han slog på teven. "Sätt er. Jag ska fixa något att äta."

Daniel och Tim satte sig i soffan. Oron läckte in. Funderingar smög sig på. Alla sinnen var rubbade, men ändå

vässade på samma gång. Allt var i linje, allt var parallellt.

"Hoppas ni gillar ärtsoppa. Det är det enda jag har hemma just nu." Blomberg kom fram med två rykande skålar som han ställde ner på bordet. Bredvid skålarna lade han ner ett armband. Daniel svalde oron. Det var Linus armband. Den han drog från Linus kropp innan han sögs ner i hålet. Nervositeten blev som en vikt i bröstet.

"Jag vet att du ligger bakom det här," sa Blomberg och satte sig på en bänk framför dem. "Vart har du gömt dem?" Hans röst ovanligt lugn och lågmäld.

"Vilka då?" frågade Daniel och vred sig smått i soffan.

"Pontus, Lisa, Erik." Han pausade. "Linus." Blomberg pekade på armbandet. Hans blick mer svart än innan. Allt liv borta. Han såg ut som en man vars själ utsugen av helvetet självt, endast ett torrt skal.
Blomberg pekade på Linus armband. "Vart fick du tag i detta?"

"Jag fick det av Linus. Det var länge sen."

"Hur länge har du känt Linus?"

"Vet inte, några år."

"Är ni kompisar?"
Blomberg var för snabb med frågorna. Daniel hann knappt tänka ut lögnerna

då sanningen var snabbare. Men han kunde inte låta sanningen lämna munnen.

"Vart bor han?" fortsatte Blomberg.

Daniel var tyst. Tankarna rusade. Vart fan bodde Linus?

Blomberg backade och drog av sig tröjan till bar överkropp. Hela hans kropp täckt av svarta labyrintmönster. Armarna, händerna, mage, axlar. Allt förutom en del i mitten på bröstet.

"Ser ni vad det här är?" frågade Blomberg.

Daniel och Tims satt tysta.

"Det här är min tid jag har kvar." Blomberg tog fram en tatueringsmaskin och tatuerade in ett

streck i labyrinten. Svart bläck och blod rann längst bröstet som han torkade bort.

"Vart är Samuel?" Jag vill inte höra fler lögner.

"Han skulle gå iväg till ---"
Blomberg slog näven i väggen och drog fram en kniv.

"Du." Han pekade på Daniel med kniven. "Du ska berätta vart min son är." Jag har ingen tid kvar. Fattar du?"
Blomberg pekade på sin tatuering.
"Ser du?"
Daniel fattade inte riktigt. Men nickade för att inte bli knivhuggen på plats.

Ruset av drogen satt fortfarande djuprotat i hjärnan. Färger och ljus

levde i harmoni omkring den döende scenen han satt i. Som en odödlig kontrast som aldrig ville smälta samman igen. Daniel kunde inte låta bli att skratta.
Blomberg satte kniven mot Daniels bröst.
"Var det du? Tog du Samuel också?"
Blombergs andedräkt stank av alkohol. Hans blick borthyvlad från empati. Kniven skulle bli det sista Daniel fick känna.
"Du är polis."
"Inte längre. Ser du någon bricka? Nej, för dem tog den ifrån mig. Jag var tydligen ... För nära fallet."

Han satte sig tungt på bänken och torkade ögonen innan blicken låste sig med vrede igen. Daniel kände hettan.

Den skar genom honom som om han vore helt betydelselös. Men Samuel var död, det faktumet kvarstod. Eller han var någon annanstans. En plats Daniel inte kunde se eller säga.
Blomberg ställde sig framför Tim och lade kniven mot hans kind.

"Jag vill att ni berättar vart min son är." Blombergs ansikte fråntaget av empati. Ögonen döda.
Utan att tänka lyfte Daniel upp tröjan och visade hålet. Det var hans enda utväg. Att visa en del av sanningen.

Tim fick inte bli skadad. Tim var livlinan.

"Släpp pistolen," sa Daniel medan Blomberg stirrade in i hålet, blicken avlastad.

Blomberg släppte inte pistolen, den snarare gled ur hans hand. Kvar stod han med glansig blick, som att han visste innerst inne vad som pågick, men maktlös att stoppa det.

Det smärtade i Daniels bröst. Hålet expanderade mer.

"Vad ska du göra?" frågade Tim.

Daniel tittade på pistolen.

"Daniel. Nej."

"Han är farlig."

"Jo, men nej."

Daniel pekade på pistolen. "Plocka upp den."
Blomberg lydde order utan protest eller ens en blink av motvilja.
"Sätt den mot ditt huvud," sa Daniel med nyfunnet hat. En känsla som låg varmt om hjärtat. En pålitlig känsla. Kanske den enda han riktigt kunde känna.
"Daniel, gör du det här kommer jag aldrig förlåta dig."
Daniel tittade på Tim. "Aldrig förlåta mig? Han vill ju för i helvete döda oss. Varför spelar du riddare nu helt plötsligt?"
"Du får inte döda honom."
"Varför inte?"

"För jag säger det."

Daniel skrockade. "För att du säger det?"

"Mhm."

Daniel stod i tystnad i några sekunder. "Okej? Sååå ... om jag inte dödar honom. Vad ska vi göra med honom då?"

"Jag vet inte. Få honom att göra något annat, som dem på bron."

"Jag vet inte ens om dem det funkade med dem."

"Han ska leva. Han vill träffa sitt barn."

Daniel suckade och kunde inte längre hålla lögnen.

"Han kommer inte kunna träffa sitt jävla barn. Fattar du inte?"

"Vadå?"

"Samuel är död. Borta."

Tim stod i tystnad.

"Mhm. Jag slängde ner honom i det där jävla hålet. Hur fan tror du jag håller mitt eget hål stängt? Hur fan tror du jag får dem där jävla säckarna?"

Tim rynkade ögonbrynen. "Du får dem ju av ... kropparna."

"Nej inte längre. Jag måste ..." Daniel stoppade sig själv. "Jag måste göra saker du inte har en aning om. Du vet inte ett jävla skit. Jag har en lapp. En lapp med ett namn på. Ett

namn jag måste ta till hålet. Fattar du?"

"Måste?"

"Ja, jag måste. Annars växer mitt egna jävla hål."

"Så du ---"

"Mhm, jag. Det är jag som slängt ner Samuel i hålet."

"Han har inte blivit tagen då? Som dem andra barnen?"

"Är du dum i hela huvudet?"

"Kalla mig inte dum."

"Jag kallar dig vad fan jag vill. Du är helt jävla dum i hela jävla skallen. Du fattar nada. Ingenting. Du är tom, du är ---"

Som en tjur rusade Tim mot Daniel och slängde sig på honom. De föll handlöst till golvet. Blomberg stod kvar som om han vore i en vaken koma. Tim slog Daniel i ansiktet ett flertal gånger. Blod och svett blandades i deras krasch. Daniel tryckte bort Tim och höll ner honom mot golvet.

"Vad fan ska du göra?" Daniel lyfte tröjan och visade hålet.

"Du ska glömma allt du vet om mig. Du ska glömma allt du sett om hålen och mig."

Tim såg ut att inte ha blivit påverkad det minsta.

Daniel reste sig och tittade på Blomberg.

"Vad fan är det för fel på dig egentligen?" Daniel gick fram och tillbaka. "Varför kan jag inte styra dig?"

Tim satt på golvet i sin vanliga, veka form. En form som inte kunde böjas. Varför just Tim? Daniel drog upp Tim till fötterna.

"Varför kan du inte styras?" frågade Daniel, desperat efter svar som aldrig skulle komma.

Tim stod i tystnad.

"Blomberg, sätt pistolen mot ditt huvud."

Blomberg lydde ordern utan tvivel eller fruktan. Pistolen var riktad mot huvudet, fingret på avtryckaren.

"Gör det inte, Daniel."

"Vad ska vi göra med honom? Har du något förslag?"

"Kan du inte bara radera hanns minne eller nått?"

Radera minnet. Daniel tittade på Tim med en ny blick av fundersamhet, kanske lite förvåning. Att ens Tim skulle föreslå något av den kalibern.

"Radera hans minne, det är ju fan samma sak som att döda honom."

"Du får inte skjuta honom."

"Varför inte."

"För att jag bryr mig om dig."

"Va?"

"Om du dödar honom så ... Bara gör det inte."

Daniel grymtade. "Blomberg, sänk pistolen. Sätt dig i soffan."

Likt befallningen gjorde Blomberg just det. Han satt i soffan med rak rygg och tom blick. Som ett kadaver av lera, sittandes i en förstelnad version av sig själv. Slavbunden till någon annans ord.

Daniel tänkte på händelsen, att han skulle döda Blomberg utan någon som helst uppfattning om vad det skulle innebära. Hans tid på jorden var inte längre en fantasi. Det var verklighet. Hans tid var kalkylerad, fastställd.

Han behövde förlänga sin garanti, sin flexibilitet. Han kunde inte slänga iväg det lilla som fanns kvar av honom. Tim hade rätt. Daniel satte sig tungt i soffan bredvid Blomberg. Tim satte sig också i soffan bredvid Blomberg.

"Så vad menar du för lapp?" frågade Tim.

"En lapp."

"Jo men ---"

"Du kommer tro att jag ljuger." Daniel reste sig och ställde sig vid bänken. "Du kommer tro att jag är helt dum i huvudet."

"Varför skulle jag inte tro dig? Efter allt vi har sett."

Daniel suckade. "Jag har gjort något ... riktigt dumt, Tim. Du fattar inte ens."
Tim svarade inte först. Han tittade ner i golvet.
Daniel satte sig i soffan igen. "Hur känns det?"
"Hur menar du?"
"Drogen. Hur känns den?"
Tim tittade upp i taket. "Jag vet inte hur jag känner. Hur länge håller det i sig?"
"Hur fan ska jag veta."
"Det är dina droger."
"Det är Lindas droger."
Blomberg satt i mitten som en livlös docka, blicken rakt fram. Ett ansikte

utan känslor, en kropp utan anatomiskt tillstånd. Daniel hade satt honom i ett sorts fängelse.

"Du vet vad jag menar. Det var din idé att prova."

"Jag hörde inte mycket motstånd från din sida. Du ville väl vara mer fri sa du."

Tim suckade och ställde sig framför Blomberg.

"Vad ska vi göra med honom?" frågade Daniel.

Tim satte sig på köksbänken. "Du måste nog ... göra det."

"Göra vad?"

"Radera hans minne. Han får inte komma ihåg det här."

Daniel reste sig, ställde sig framför Blomberg och samlade fokus. Blomberg skulle få sina minnen bortplockade. Det var som om döden skulle ta hans sinne. Daniel kände hur han höll i lien. Han drog upp tröjan och visade sitt brösthål. Blombergs blick sögs till hålet. Blomberg, en vuxen man vars anseende såg ut att tillhöra ett barns. Axlarna sluttande, huvudet lågt, händerna i knät. De ord han skulle yttra låg tungt i tankarna.

"Blomberg, du kommer glömma allt du sett och hört ikväll. Du kommer att glömma vem jag är och vem han bredvid dig är. Du kommer bo här och aldrig lämna den här platsen. Du

måste vara kvar här för att rädda världen." Daniel pausade. "Och din son, Samuel. Du har ... du har aldrig haft en son. Det var bara en lögn för att försöka distrahera dig från din uppgift att rädda världen. Du kommer nu få en lång och skön natts sömn."

Blombergs ögon slocknade när han lutade sig tillbaks i soffan. Daniel mötte Tims blick, den var öm, men dömande på samma gång. Det gjorde inget. Tim fick tycka vad han ville.

"Är det klart?" frågade Tim.

"Jag tror det."

"Såå ... Du gjorde det verkligen."

"Vadå?"

"Dödade Samuel?"

Daniel sa inget, Vad fanns det att säga?
Tim suckade och hans ansikte var beskrivet med besvikelse, han behövde inte yttra sig.

"Vad fan skulle jag göra då?" Du vet vad som händer annars."

"Vad händer annars."

"Spela inte dum nu. Det växer. Jag dör."

"Hur vet du det?"

"Vad?"

"Att du kommer dö."

"Vad ska annars hända?"

"Hålet kanske stannar att växa."

"Du har ingen aning om vad fan du snackar om. Vet du hur det känns att

ha det här hålet som växer i mig? Att vara tom inuti. Vet du det?"

"Jag vet hur det känns att vara tom."

Daniel suckade och satte sig i soffan bredvid Tim och förde hans hand till sitt brösthål.

"Vad gör du?" frågade Tim.

"Känn."

Tim lät sin hand gränsla hålet. Ett finger gled in, sedan två. Sedan hela handen.

Daniel lutade sig tillbaka och slöt ögonen. Det var oklart om det var drogerna eller handen inuti honom. Men något kändes annorlunda. Något kändes som en hint av ljus.

En hint av något vackrare än verkligheten.
Något mer förståeligt än marken han stod på. Daniel kände sig inte längre som sig själv, snarare som en farkost till något annat. Något djupare. Något mer förstående. Innehållet var av sand som rann mellan fingrarna. Daniel öppnade ögonen. Tim stod en bit bort och tittade ut i fönstret.

"Hur länge har du stått där?" frågade Daniel och reste sig från soffan.
Tim svarade inte, han stod i tystnad, blicken ut genom fönstret, händerna i fickorna. Daniel ställde sig bredvid och delade tystnaden. Det var trevligt. Inte

ett ord yttrades på kanske fem minuter.

"Jag har tänkt," sa Tim.

Daniel vände sig mot honom.

"Berätta."

Tim fortsatte att titta ut genom fönstret. "Gustav. Vad behöver vi göra med honom?"

Daniel svarade först inte. Han vågade inte.

"Jag vet inte," sa Daniel kort.

"Du vet visst."

Tims blick var annorlunda.

"Varför vill du veta? Det är bäst om du inte vet," sa Daniel

"Varför släppte du inte bara ner mig i hålet?"

Daniel var tyst.

"Varför lät du mig inte bara dö?" fortsatte Tim.

"För att du är den jag har hatat mest av allt," sa Daniel och ångrade allt han skulle avslöja.

Tim tystnade.

"Men jag vill ändå vara med dig. Fattar du? Så nej, jag kunde inte bara låta dig dö," fortsatte Daniel.

Tim satte sig i soffan. "Så? Berätta."

"Berätta vad?"

"Gustav. Han är väl på lappen du pratade om."

Daniel samlade modet om att skapa en dialog med ofiltrerad ärlighet.

"Mhm, han är på lappen, listan."

"Så varför är han på ... listan?"

"Gustav måste tas till hålet, där du försökte hoppa."

"Okej? Och sen?"

"Han behöver ... ner."

"Ner? I hålet?"

"Men vad fan tror du jag menar när jag när jag säger ner?"

"Vad händer sen då? Stängs ditt hål?"

"Inte riktigt. Jag får en sån där konstig säck du vet, som man stoppar in i mitt ... hål."

Tim tittade på Daniel, inlyssnande. Daniel satte armarna i kors av obehag.

"Är det så du får ... säckarna? Att ta barn till hålet och kasta ner dem?"

Daniel nickade.

"Varför då?"

Daniel suckade. "Men hur fan ska jag veta, Tim. Han gav mig inte direkt några tydliga instruktioner."

"Vem?"

Daniel suckade. Helvete, han hade avslöjat för mycket redan. Tim måste ha trott att han var från vettet.

"En man ... varelse ... Jag bet inte. Han sitter i taket. Han ger mig namn," sa Daniel och försökte ge sig själv lite andrum.

Tim svarade inte, han bara stod med blicken fundersam och tom samtidigt.

"Jag fattar att du inte tror på mig, allt det här är så sjukt. Vet knappt själv

om jag tror på det," sa Daniel med oro tätt i halsgropen.

"Jag tror på dig," sa Tim med enkelhet.

Daniel rynkade pannan. "Va?"

"Ja. Jag tror på dig."

"Varför då? Varför tror du på mig?"

Tim ryckte på axlarna.

"Vadå vet inte?" fortsatte Daniel, anklagande.

"Jag vet inte."

"Men vad fan. Jag har fuckat med dig i så många år. Och ändå väljer du att tro på mig? Varför?"

"Samma som varför du vill vara med mig antar jag."

Daniel suckade i frustration och gick till fönstret. "Alltså din jävla ..." Daniel avbröt sig själv i brist på snälla ord.

"Jag tror inte ja orkar mer," sa Tim med låg stämma, sittandes i soffan med hängande blick.

"Va?" Daniel vände sig mot Tim.

"Jag tror det är därför jag litar på dig. Jag orkar inte mer. Jag vill bort. Bättre att lita på dig än att acceptera att allt bara ... händer utan anledning."

"Bort vart?"

"Bort från Ösmo."

"Ingen kommer härifrån fattar du väl?"

Tim tog upp en kökskniv. "Dem här hålen. Om du vet vad dem är måste

du säga det." Tim gick närmre Daniel med kniven.

"Hålen? Jag har ingen aning."

"Du vet visst. Ljug inte."

"Hur ska jag veta? Du har ju själv sätt hur dem poppar upp överallt."

"Jo men du verkar veta mer. Du verkar vara en del av det."

"En del av det, vad fan snackar du om?"

"Knivpakten." Tim visade kniven. "Du vet hur viktig den här pakten är." Daniel förstod att Tim var på en sorts bristningsgräns av något slag. Sen viken nivå av bristning var svårt att avgöra i denna stund. Han var som på jakt efter en sanning han inte visste

fanns. En sanning han trodde Daniel bar på. En sanning Daniel bara halvt bar på. Resten var okända källor även för honom.

"Tim, för sista gången, jag vet inte allting som händer med Ösmo. Allt jag vet är det jag berättade."

"Du har ljugit om det dock." Tims blick va mörk, han ville skära fram sanningens konsekvens.
Daniel visste att han ljugit. Men han visste också att han var tvungen att ta konsekvensen för det. Det fanns lögner han skulle ta med till graven. Saker ingen människa skulle få veta.

Inte ens betraktaren av de skrivna orden. Inom Daniel fanns de murar av

tätt vävda lögner, såpass välorkestrerade att han själv knappt visste om dem. Världen fungerade bättre med dessa utvalda lögner i skuggorna. En skugga han skulle få leva med tills döden tog hans hand för att gå den långa milen.

"Gör det du behöver göra," sa Daniel och drog av sig tröjan, redo att bli huggen, skuren eller rent av mördad på plats. Tim hade förlorat mycket, han var också på en plats av ett uppvaknande. Allt Tim behövde göra var nödvändigt för hans färd framåt till förtroende. Daniel kunde inte backa undan. Denna situation krävde ett fast sinne och ett lugn som

Daniel inte hittat än. Pulsen var hög, svetten rann bak i nacken. Andetagen djupa.

Tim stod näst intill Daniel med knivspetsen mot Daniels mage. Spetsen var under huden. Blod rann ner i byxlinningen. Tim stod så nära att Daniel kände hans andetag mot sin hud. Drogerna var fortfarande aktiva.

Känslan av kniven mot magen var en blandning av skönhet och smärta.

"Bara gör det. Du vet att du vill," sa Daniel.

"Varför är du allt jag vill vara?" frågade Tim.

"Jag är inget ingen vill vara," sa Daniel och mötte Tims blick. De

delade djupet tillsammans. Kniven cirka en halv centimeter in i Daniels mage. Nervositeten släppte, oron släppte. Daniels liv var i Tims händer.

En uppfriskande känsla. Men inte den korrekta. Nej, det var något annat, något mer djupt rotat. Något han visste skulle förändra hela hans liv till något bättre. Allt han behövde göra var att nå labyrintens mittpunkt. Där fanns svaret. Han var så nära.

"Kan vi inte bara dra," sa Tim. "Jag har pengar. Vi kan dra vart vi vill."

"Hur?"

"Vi hittar ett sätt."

"Vi kan inte bara dra. Jag måste komma till mitten först."

"Labyrinten?"

"Mhm."

"Kan inte jag följa med?"

"Nej."

Tim satte sig på golvet. "Kan du inte bara få mig att glömma allt?"

"Jag kan inte. Du är immun."

Tim tittade på kniven. "Då får väl jag göra det," sa han och satte den mot sin hals. Innan Tim han göra något slängde sig Daniel mot Tim och lyckades dra kniven ur handen på honom. Daniel stod med kniven. Tim satt kvar på golvet.

"Vi ska fly Ösmo," sa Daniel och skar sig själv längst armen.

Tim tittade upp och såg hur Daniel skar sig igen.

"Vi ska hitta en väg ut," sa Daniel och skar sig på bröstet.

Tim reste sig och tog kniven från Daniel.

"Du ska få bli fri. Precis som mig," sa Daniel medan blodet rann.

"Försök igen," sa Tim. "Försök att få mig att glömma."

"Kommer inte gå."

"Försök säger jag!"

Daniel tog ett djupare andetag och torkade blodet från armarna.

"Okej. Tim. Du kommer glömma alla smärtor du bär på. Du kommer glömma minnet av att din mamma. Du

kommer glömma minnet av mig. Du kommer känna dig lycklig. Du kommer gå hem och känna dig fri, som den bästa människan i världen," sa Daniel och inväntade Tims reaktion.
Tims ögon såg ut att ha kommit tillbaka från det mörkaste av platser.

"Funkade det?" frågade Daniel.

"Gustav," sa Tim med låg ton. "Vart är Gustav?"

"Va?"

"Vi måste låta Gustav ... falla. Inte sant?"

"Jo."

"Dåså. Då letar vi upp honom."

"Varför vill du hjälpa mig?"

"Du vet varför."

Daniel visste inte varför. Men han skulle säkert aldrig få veta heller. Det fick bli till en mörk synaps. En mörk fläck utan en vilja att bli ren. Det fick bli ett löfte byggt på gissningar. Ett förtroende lagrat i dimman. Det fanns där, men syntes bara om man gick genom det okända.

Tim skulle förbli en viktig person i Daniels liv. Tim kunde se Daniels mörkaste hörn och fortfarande vilja stå,kvar. Exakt varför visste han inte än. Det bara var så. Han visste att Tim var den person han ville stå med till slutet. Varför, visste han inte. Kanske låg det en viss skam i hur han behandlat Tim

innan. Kanske låg det en stolthet i hur han ville behandla Tim.
Det var skrivet. Tim var med på det hela, på något vis ville han sitta i samma båt som Daniel. Han förstod fortfarande inte Tims tankegång kring allting.

"Tim. Är du med på detta verkligen?"

"Vill du bära på allt det här själv?" Daniel suckade.

"Vad?" frågade Tim.

"Vad tror du han skulle göra med oss? Tror du han skulle mörda oss?" Tim ryckte på axlarna.

"Fyfan vad sjukt."

"Så ... han kommer bara gå runt här nu eller?"

"Det hoppas jag."

"Hur länge?"

"Ingen aning."

"Äta då? Kommer han göra det?"

"Alltså jag har ingen aning om hur det här fungerar. Varför undrar du? Är du nervös? Har du ångrat dig?"

"Nej. Han ska leva. Vet du vart Gustav bor?"

"Klart jag vet vart han bor."

Det tog inte länge fören de drog iväg från Blombergs kidnappning till frihetens gator igen. De vandrade längst vägen tills de kom till Bergsvägen. En bortglömd plats med

några skokartonger till hus. Detta var då ett mindre område byggt på en kulle, där yxrånare och de mest avvikande människor bodde. Bergsvägen blev det område med mest rykte på sina axlar.

Nästan alla som bodde i Ösmo kunde enas om att det var något mysko med Bergsvägen. Kanske var det invandringen som gav kontrasten. Kanske var det den billiga arbetskraften som bodde där. Något var det iallafall som fick människorna att snacka.

Inget slukhål heller. Bergsvägen var för tillfället fri från katastrof. Inga SIGS

heller. Dock oron, den hade spridit sig över hela Ösmo.

Väl uppe på toppen av den rundade kullen stod Bergskiosken, en liten, flottig kiosk där folket gick för att köpa den där sista pizzan när allt annat var stängt. Pizzorna var väl okej, men det spelade ingen roll. Tid var kung i Ösmo.

Var du den som var öppen en timme längre så ägde du folket. Det spelade ingen roll hur saker smakade. Klockan 23.00 efter en fest så smakade chips bättre än inga chips alls.

Ägaren, Mohammed, han var schyst. Dock verkade han ha ett finger i allt. Både det bra och dåliga. Självklart

visste Daniel inte om allt det dåliga. Men munnar var billiga. Billiga nog att sprida rykten för minsta lilla. Det fanns några nyckelpersoner som stod för ryktesspridningen.

Daniel visste inte vilka alla var. Men Linda visste säkert, då hon va en av dem. Daniel och Tim stod utanför Bergskiosken och såg hur Gustav satt med sin pizza och spelade Gameboy, som han säkert snott från någon annan. Gustav, jävla apa till människa. En mobbare till kärnan. Vem vet, han kanske hade svårigheter hemma, men vem hade inte det?

"Vad tycker du?" frågade Tim.

"Hm, vet inte."

"Testa din hypnos."

"Jo men inte när det är folk omkring oss."

Daniel tittade sig omkring, sökandes efter inspiration.

"Jag har en idé," sa Daniel.

"Vad?"

"Dig."

Tim tittade på Daniel med fundersam blick.

"Jo men lyssna. Du går fram till han och säger att du vill utmana honom i ett slagsmål, på viksängen. När han sen kommer dit så kommer jag hypnotisera honom. Han måste komma själv dock."

Tim tittade ut i tomma intet.

"Tim, lyssnar du?"

"Ja, jo jag lyssnar. Lura ut Gustav till viksängen. Fattar." Tim gick raka vägen in i kiosken. Daniel ställde sig utanför vid fönstret för att lyssna.

"Vad fan gör du här? Ska inte du va hemma i sängen?" frågade Gustav, spelandes på sin Gameboy.
Tim stod i tystnad. Gustav slet blicken från sin Gameboy och tittade på Tim.

"Hurru, bögjävel, vad fan vill du?"
Tim såg ut att svimma. Kinderna rosiga, svetten rann.

"Jag vill slåss, jag utmanar ... jag utmanar dig att slåss ... med mig," sa Tim med vek stämma och harklade sig.

"Va?" Gustav reste sig. "Säg det där igen."

"Jag vill utmana dig. Vi ska slåss."

Gustav tittade på Mohammed bakom kassan som ryckte på axlarna. "Fan, grabben vill slåss, låt han slåss," sa Mohammed och fortsatte med att steka hamburgare.

Gustav tittade på Tim.

"Okej? Här?" Frågade Gustav.

"Nej, på Viksängen. Möt mig där om ... en halvtimme."

Gustav såg nöjd ut och nickade.

"Okej. Inga som ska titta på?"

"Nej. Bara du och jag."

"Varför vill du slåss? Har du tagit karatelektioner?"

Tim vände sig om och gick ut. "30 minuter," sa Tim innan han stängde kioskdörren bakom sig.
Daniel kände sig djupt förbryllad av Tims insats. Det var som att beskåda en sorts utveckling.

"Hur gick det?" frågade Daniel.

"Du hörde väl själv."

De vandrade ner för vägen tills de kom till viksängen. De gick in på den mörka gräsplanen tills de såg det öppna gapet till hål. Ett perfekt hål. Mörkret var ogenomträngligt.
Tim stod vid kanten och tittade ner i hålet. "Vad tror du händer med folk som faller ner där?"

"Hurså?"

Tim svarade inte.

"Har du ångrat dig?"

"Nej, jag vill bara att vi ska lämna Ösmo."

"Jag kan inte lämna förens ---"

"Jag vet. Du måste nå mitten av labyrinten först."

Daniel och Tim stod och tittade ner i det mörka. Skulle han bara hoppa kanske? Vore det inte den enkla vägen till att få svar på så många frågor?

"Fattar bara inte," sa Tim. "Är inte allt det här lite ... Sjukt?"

"Mhm."

Ovanför läktarna syntes muskötens hus. De lös med otillgänglighet genom

ett mörker som tycktes ligga tyngre än innan.

Sommarnatten var rätt ljus, men det var ett annat sorts mörker, det som kom från hålen. Det var som att något underifrån ville få något sagt. Det var svårt att sätta känslan på det hela. Daniel försökte skaka av sig tankarna. På ängen längre bort såg de en ficklampa. Måste ha varit Gustav. Vem annars.

"Vad ska vi göra?" frågade Tim.
Daniel gick fram till Gustav.

"Vem fan är du? Är Tim för feg för att slåss själv?"
Daniel drog upp tröjan, visade hålet.
"Ställ dig vid hålets kant," sa Daniel

och väntade på att Gustav skulle fullfölja ordern. Inget skedde. Gustav stod kvar. Det va svårt att se klart i mörkret, men han såg ut att inte ha påverkats.

"Vad fan snackar du om? Vill du också ha spö?"

"Det funkade inte?" frågade Tim.

"Nej. Verkar inte så," sa Daniel.

"Vad fan snackar ni om? Tim, ville du slåss eller ska din vän slåss åt dig?" Daniel drog ett djupt andetag och slog så hårt han bara kunde mot Gustavs ansikte. Knoge mot kindben. Smärtan i handen blev skarp, som att något knäcktes, men Gustav föll till marken.

Daniel satte sig över Gustav och fortsatte slå.

"Stopp!" sa Tim och ryckte bort Daniel. Gustav reste sig snabbt och satte sig över Daniel. Gustav var större, tyngre. Vikten pressades mot Daniels bröstkorg. Luften gick ur honom sakta. Det var omöjligt att få bort honom. Daniel skyddade ansiktet från vassa knytnävsslag. De flesta träffade underarmarna, några kom igenom.

"Tim! Gör något!" skrek Daniel och försökte att inte bli ihjälslagen.
Tim bara stod där, fryst i position.

"Tim för i helvete!"

Daniel kände ett hårt slag koma igenom och träffa honom rakt över ögat. Ögonbrynet sprack, blodet rann ner i ögat. Det blev svårare att se. Daniel försökte med all kraft att skydda sig, tills slagen slutade. Gustav föll till marken, ledlös. Över honom stod Tim med en blodig sten i handen.
Daniel låg kvar och tittade på Tim som släppte stenen till marken.

"Han skulle ... Han skulle ha ---" Daniel och reste sig med smärtor i armar och ansikte.

"Är han ---"

"Död? Nej," sa Daniel och såg hur Gustav mumlade och gurglade blod. "Hjälp till."

Daniel greppade Gustavs fötter och tittade på Tim.

"Ska du hjälpa?"

"Vad ska du göra?" frågade Tim.

"Vad tror du? Han måste ner i hålet," flåsade Daniel och släpade Gustav mot hålet.

"Daniel, vänta." Han ställde sig framför. "Finns det inget annat sätt?"
Daniel släppte Gustav med en suck. "Tror du att jag skulle göra det här om det fanns ett annat sätt?"
Tim svarade inte.

"Jag trodde du va på min sida. Eller vill du se mig död istället? För det är precis det som kommer hända om vi inte gör det här."

Tim klev åt sidan. Daniel fortsatte att släpa Gustav och lade honom vid kanten av hålet. Han puttade ner honom med foten. Kroppen föll handlöst ner i det svarta. Inget skrik, inget duns. Bara tystnad. Tim tittade bort med händerna på huvudet.

"Det är klart," sa Daniel och kände en viss lättnad över det hela. Det var gjort. Det var nödvändigt. Gustav kanske inte ens var död. Han var bara på en annan plats. Kanske var det där han behövde vara.

"Så du har precis dödat någon nu?" frågade Tim.

"Jag? Jag dödade honom?"

"Ja?"

"Du då? Du är helt oskyldig eller? Nej du gjorde ingenting antar jag. Du bara slog en sten i huvudet på honom."

Tim svarade inte.

"Det var han som stod på listan." Daniel torkade blodet från ansiktet. "Ingen kommer hitta honom."

"Hur vet du det?"

"För ingen har hittat dem andra barnen."

"Och Blomberg?"

"Han är hjärntvättat."

"Hur vet du det? Han kanske bara fejkade det?"

För en sekund blev Daniel lite orolig. Tänk om Blomberg var immun. Dock

skulle han aldrig fattat vad han fejkade. Han visste inte att Daniel kunde manipulera folk. Hur kunde han veta?

"Jag måste hem. Jag måste ner till ..." Daniel stannade ned orden och förstod hur sjukt det skulle låta.

"Jag vill följa med."

"Nej, Tim."

"Varför inte? Jag tror på dig. Jag vill bara inte gå hem själv."

Daniel suckade. " Okej. Men du kan inte följa mer ner i badkaret."

"Jag förstår."

Daniel och Tim vandrade tillbaka upp till Musköten till Daniels port. De öppnade, gick upp för trapporna och

stannade utanför dörren. Daniel lade örat mot dörren.

"Vad gör du?" frågade Tim.

"Tyst." Daniel lyssnade lite till innan han låste upp. De klev in i lägenheten och stängde dörren bakom sig. Han var på helspänn. Vardagsrummet, tomt.

Linda var inte hemma. Ingen lapp dock. Hon brukade lämna lappar när hon drog iväg.

"Är du hemma?" frågade Daniel.

Inget svar.

Hon var säkerligen fortfarande iväg för att dölja kroppen. Självaste tanken fick honom att må illa. Trots att han hatade henne så kände han för henne. Det var

svårt att sätta emotionella gränser. Även för en sådan som henne.

"Okej, jag ska visa vad jag menar med badkaret," sa Daniel och klev in i badrummet. Sekunden han klev in stelnade han. Där låg Linda. I badkaret fyllt med vatten till toppen. På golvet låg en drös med olika pillerburkar. Tramadol och en spritflaska. Daniel sprang fram och ruskade på henne.

"Mamma, hallå?" Han ruskade lite till. "Hallå! Svara för i helvete!" Han slog till henne över ansiktet.
Ingen reaktion.

Daniel tog tag i hennes slappa kropp och försökte dra henne ur badkaret.

Hon var tyngre än han trodde. Han gled med greppet.

"Kan du hjälpa till eller?" sa Daniel med tårarna i halsen.

Tim stod som förstelnad.

"Tim!" skrek Daniel och fick tillslut Tim att vakna ur sin chock.

"Ta hennes ben," sa Daniel och tillsammans fick de henne ur badkaret. Försiktigt lade han ner hennes huvud på en bunt med handdukar.

"Okej, okej." Daniels puls var högre än han tidigare trott var möjligt. Illamåendet tog över, fingertopparna domnat. Vad fanns det för alternativ?

"Vad är det för piller hon tagit?" frågade Tim.

Daniel rafsade runt bland pillerburkarna och försökte förstå alla namn. Var det mediciner? Han kände igen några som hon tog mot ångest. Hennes hud var blek. Men hon rörde på sig smått. Hur andades iallafall. Daniel höll hennes hand.

"Vi måste ringa ambulansen," sa Tim.

Tankarna rusade. "Okej okej. Vänta."

"Vadå vänta? Hon behöver hjälp nu."

Daniel drog upp tröjan. Sitt brösthål var större. Det hade expanderat rejält.

"Ring, telefonen är i köket," sa Daniel.

Tim sprang ut i köket medan Daniel släpade ut Linda till hallen. Han gick tillbaka in i badrummet, låste dörren och gick till badkaret. Efter han dragit ur ploppen ställde han klockan på 12. Han väntade otåligt medan vattnet åkte ner i avloppet.
Det bankade på dörren. "Daniel? Vad gör du? Kom ut," ropade Tim. "Ambulansen är på väg."

"Ta hand om Linda. Jag kommer tillbaka strax."

"Va? Daniel, kom ut!" ropade Tim och bankade på dörren. "Kom ut! Hon behöver dig!"

"Nej du får vakta henne tills ambulansen kommer!"

Vattnet var borta ur badkaret.

"Kom ut säger jag! Jag kan inte va här själv! Det är din mamma!"

Daniel stirrade på avloppet. Han var tvungen att ta chansen. Den korrekta känslan. Han var tvungen att hitta den. Han var nästan där. Om han bara skulle hitta den skulle allt lösa sig. Han tittade ner på bröstet. Hålet var lika stort som en fotboll. Ett oändligt hål till ingenting. Tomheten var gapande. Allt han visste, allt han kände skulle försvinna om han inte tog chansen.

Till slut kom den svarta geggan upp och fyllde badkaret inom några sekunder. Daniel klev i och gick ner tills huvudet var under ytan. Det svartnade.

Tickandet blev högre, högre. Kändes som trumhinnorna skulle explodera tills allt blev dödstyst. Daniel höll andan så länge han kunde. Sådär lång tid brukade det inte ta. Lungorna brändes. Skulle han dö där nere?

Han öppnade ögonen, fortfarande kvar i det svarta. Det sved. Det fanns ingen luft kvar. Det gick inte att simma upp. Inget var upp. Inget var ner. Han var fast i en oändlighet av ingenting. Fast i något han visste skulle bli slutet.

Det var okej. Han accepterade sitt öde. Det var okej. Resan var nådd på sätt och vis. Det var där han förväntade sig att hamna.

Kapitel 11. Det oundvikliga.

Han satt i den mörka fåtöljen, naken. Det lilla bordet i stod mitten med den nakna glödlampan hängandes ovanför. Allt såg ut som det brukade. I taket satt den på sin stol. Varelsen med hatten och de svarta kläderna.

"Så, ge mig den där grejen. Jag offrade Gustav som du sa. Jag måste vidare i Labyrinten."

En lapp svävade ner till Daniel.

"Svaret är nära," läste Daniel och slängde lappen åt sidan. "Kan du bara ge mig det jag vill ha?"

Varelsens långa, svarta skuggarm veks ut ur rocken. Den sträckte sig mot Daniel med den blöta tygpåsen i

handen. Daniel tog djupa andetag medan varelsens hand gled rakt in i bröstkorgens hål. Handen åkte djupare in än vanligt. En kyla spred sig längst ryggraden. Ett mörker sköljde över honom, kort efter kom en känsla han tidigare känt, tidigare jagat. Ett ljus, en värme han knappt kände igen, men ville ha mer av.

"Daniel reste sig snabbt och tog på sig hatten, skorna och handskara. Varelsen öppnade Dörren.
Utan att tänka sprang han genom den mörka skogen, han kröp fort in i det stora klotet, kröp snabbt genom gångarna så knäna blödde.

Han öppnade dörren, klev in i det mättade mörkret, tog hissen ner. Han klev ut och tittade sig omkring. Något sänkte pulsen, han blev lugnare. Han var äntligen tillbaka. Allt som kvarstod var att hitta mitten.

Tiden jobbade emot honom. Brösthålet var stängt för tillfället. Tiden gick. Han sprang genom den enorma öppningen och följde vad han mindes var rätt väg. Där stod den. Korvmojen på den släta betongytan. Som ett litet torg från en småstad. Daniel gick fram. Varelsen var där.

Den räckte ut sin hand med korven. Daniel tog den utan att fråga och åt upp den. Som innan kom det som

blixtar rakt in i hjärnan. Han föll baklänges och hamnade i ett tillstånd av blinkande bilder av vägen framåt.

Stressen sög tag. Allt han ville var framåt. Efter epilepsiattacken reste han sig så hastigt att han kräktes ut resterna av korven. Huvudet snurrade. Illamåendet trofast. De fem vägarna, han tittade sig omkring. Den långa gången med mossan. Nu hade han skorna på. Inget kunde stoppa honom. Han skulle över.

Han var nära. Det kändes i kroppen. Bilderna i huvudet berättade vägen. Som krossade spegelbitar visade de honom vägen genom något han först trodde skulle va omöjligt.

Han ställde sig vid kanten där betongen mötte mossan. Ett djupt andetag och ett kliv. Han vandrade med tungt sinne och lätta steg över det som en gång dödade honom. Stegen blev lättare, sinnet tyngre. Inbäddat i mossan såg han fler svarta skor. Längre fram ännu fler skor. Han ville inte tänka på det. Han ville fram.

Det var något med mossan. Den viskade till honom på något vis. Inte ord, inga meningar, snarare färdigställda tankar, fast uppdelade. Ju längre in ju mer av delarna sattes ihop. Han såg slutet av gången, där svängen kom.

Efter vad måste ha varit två timmar av att gå på blöt, nersjunkande mossa kändes benen och fötterna desperata efter solid yta. Med de sista steget kom han upp på fastare mark. Betongyta. Slät. Runt hörnet såg han en återvändsgränd. Dock fanns det en vit dörr i mitten. Daniel gick fram till dörren. Inget handtag. Ingen ringklocka, ingenting. Bara en vit dörr.

Utanför dörren stod en enkel klädhängare. En dörrmatta låg prydligt på marken bredvid dörren, inte framför som en normal matta brukade göra. En svart dörrmatta var det. Samma material som Hatten, handskarna och skorna. På klädhängaren hängde det

ett par byxor och en rock i samma svarta material.

Utan att tänka tog han på sig kläderna i hast. Byxorna för stora, rocken vilade tungt på axlarna med en sträv krage. Han väntade, stående utanför dörren som en uteliggare med för stora kläder. Inget hände. Vad väntade han på?

Det visste han inte. Kanske ett handtag? Kanske att den skulle öppna sig. Stressen kom tillbaka. Om hålet i bröstet kom tillbaka skulle han bli tvungen att offra ett barn till. Han ville få detta överstökat. Han ville ha det korrekta. Det fanns bakom dörren, han var helt säker på det. Efter minuter av

frustration bankade han på dörren. Sparkade på dörren.

"Hallå? Jag vill in! Jag har inte tid för det här!" skrek Daniel och fortsatte att banka tills händerna blev ömma, då fortsatte han att sparka istället, tills fötterna blev ömma. Tiden var omöjlig att gissa. Han kunde se, men inte av solljus. Det var mer av ett artificiellt ljus, men det gick inte att se varifrån ljuset kom, det bara var. Som luft, som tankar, de bara fanns.

Han satt bredvid dörren och kände sig som ett misslyckande. Hela vägen dit utan att komma in?
Ögonen trötta, det var varmt. Bara sova en liten stund. Tankarna bleknade

till stoff av det som fanns. Han fastnade i tankar om det förflutna. Hur allt kunde ha blivit bättre om han inte gjort vissa val. Allt föll in negativa hål. Mörka tankar kvävde honom långsamt.

Han öppnade ögonen. Hur länge hade han sovit? Snabbt upp på fötter. Dörren stod kvar.
Jävla dörr. Den bara stod där, tittandes på honom. Brösthålet var fortfarande stängt. Märkligt. Kändes som han var på övertid.

Fortfarande kvar. Kanske fick han en starkare slemsäck. Gustav var ju starkare. Det fanns inga andra vägar. Dock kunde han gå tillbaka till torget

och välja en annan väg. Men detta var rätt. Dörren var rätt väg.

Det var det han såg i synerna. I tankarna. Han kunde inte återvända. Eller? Daniel gick tillbaka och rundade hörnet. Det fanns inget där, bara en vägg. En återvändsgränd. Han var fast på riktigt. Tanken grävde sig djupare och satte ankare. Han var fast. Borde han ha stannat kvar och hjälpt Linda och Tim? Hur länge hade han varit där nere. År? Dagar? Timmar? Daniel gick tillbaka till den vita dörren.

"Släpp in mig!" skrek han och bankade med sina ömma händer. "Släpp in mig ditt jävla piss! Jag vet att du är där inne!" Det var lönlöst.

Han skulle få bli fången av sitt eget ego.

Sitt ego att vilja ha något för sig själv. Men alla hade det. Alla hade den korrekta känslan. Han var den enda utan. Ett liv utan det korrekta skulle bli ett ovärdigt liv. Ett jagande liv.
Av ilska och instinkt slängde Daniel hatten på dörren. Allt slocknade, det blev svart som om han blundade.

Förseglad av mörkret, inkapslad av sin egen intolerans. Stående i det tomma försökte han leta efter hatten.

Inget kunde han känna. Inga väggar, endast ett ljummet, slätt golv. Han gick i flera minuter. Ingen vägg någonstans. Detta var värre. Instängd. Ensam. Allt

borta. Han kände på sin kropp. Kläderna satt kvar.

Det kliade, det kändes varmt. Irritationen steg tills han slet av sig plagg efter plagg. Rocken åkte av. Byxorna. Handskarna och skorna. Han stod nu lika naken som dagen han föddes, utan kunskap, utan tilltro, utan känsla, utan framtid, utan dåtid. Han var fast i ett stillastående mörker. Nej, inte ens ett mörker, det vara bara något av ingenting. Ingenting av något. Han lade sig platt på rygg och stirrade vad han trodde var upp. Allt tycktes lämna honom. Tankar, känslor, det tunga, det lätta. Allt var som om

han flöt på sig själv, sitt eget medvetande.

Tid måste ha passerat. Minst timmar. Ett stadie av total tystnad i hjärnan. Ett svagt ljus. Det kom från en dörröppning. Daniel reste sig och gick mot dörren som stod på glänt. Den var öppen. Ett varmt ljus sken ut från dörrspringan. Daniel gick närmre och puttade försiktigt upp dörren.

Kapitel 12. Det sista mötet.

Daniel var inne. Detta måste ha varit mitten. Väggarna tycktes ha tystnat. Luftens andetag stannat. Naken likt dagen han föddes stod han där, undrandes, velandes, sökandes. Allt han ville ha fanns inom räckhåll. Allt han kunde bli fanns inom distans. Allt som kunde fullföljas kunde bli verklighet. Han var på rätt plats, på rätt väg. Den rätta känslan var här, värmen var närvarande. Inte bara värmen i luften, också inom honom.

Omkring honom var öppen yta av tät dimma. Labyrintens väggar kunde synas långt borta. De stack upp ur dimman likt murar. Längre fram stod ett litet bord och två stolar, en på varsin sida. Allt kändes så stilla.

Daniel närmade sig bordet och såg varelsen med de svarta kläderna sittandes vid bordet, inte uppochned denna gång. Den satt normalt, rakryggad, händerna på knäna.

"Du har kommit långt, Daniel. Längre än någon annan någonsin gjort." Varelsen satt lika stilla som en sten, men rösten mjuk, som om han pratat med barn tusentals gånger förut.

Daniel drog ut stolen, redan då visste han, att om han satte sig skulle inget bli detsamma efter. Daniel satte sig, väntandes. Varelsen pratade med röst och ord, kändes ovanligt. Den pratade med en röst som kändes närvarande, näst intill trevlig, fast med en underton av kyla. En kyla Daniel kunde känna. Många frågor snurrade tungt i huvudet, som sjunkande stenar i sirap.

"Vet du vem jag är?" frågade Daniel.

"Jag vet vem alla är," sa varelsen.

"Och vem är du?"

"Alla vet vem jag är. Även du. Du har tänkt på mig många gånger."

Daniel tittade ner i bordet. "Så ... jag vet inte vad jag ens ska börja."

"Du börjar med det du vill ha svar på först."

"Varför är jag här? Varför har jag ett hål i bröstet?"

"Jag ser inget hål i bröstet."

"Nej. Inte nu."

"Och varför är det så?"

"För att jag ... jag har ..." Daniel kunde inte avsluta meningen. Varelsen satt i tystnad. En tystnad som vägde mer än luften han andades.

"Jag har dödat andra barn," sa Daniel och kände skammens kedjor strama åt.

"Jag vet. Jag vet allting du gjort."

"Är du? Gud?"

"Vad anser du vara Gud?"

"Någon som vet allting."

"Jag vet varför du är här."

"Varför är jag här?"

"Du söker efter något."

"Den korrekta känslan."

"Och vad är den korrekta känslan?"

Daniel satt tyst. Velandes mellan svaren.

"Lycka. Jag vill känna det jag ser andra känna. När jag ser folk känna saker så känner jag ... ingenting. Jag vill känna något. Jag dödar djur och känner inget."

"Du tror att du söker lycka, utan att ens veta vad det är."

"Vad är det då? Vad söker jag."

"Vad tror du den rätta känslan är? Vad tror du lycka är?"

Daniel tänkte. "Att vara ... hel."

"Finns det ens en korrekt känsla? Är det inte bara känslan som ... är det den är?"

"Det måste finnas något bättre än det jag lever i. Om det här är allt, varför ens leva?"

"Smärtan är beviset på att du lever ett liv värt att leva. Det är självaste kontrasten av det du vill ska bli. Som vinden, du kan inte se den, men du känner den. Du behöver den."

"Allt känns som en lögn. Hur kan jag leva ett liv utan att känna lycka?"

"Det du säger är att du vill leva ett liv utan smärta. Det är samma som en värld utan rörelse, utan längtan, utan kärlek. Utan kontraster, inget liv. Det är min värld, inte din. Om du söker lycka kommer du också söka kontrasten. Du kommer få känna hur det känns att älska fel människor, att förlora människor som betyder mer än dig själv. Ditt hål kommer alltid att finnas där i den jakten."

"Så hur blir jag av med hålet?"

"Min värld består av total stillhet, utan smärta, utan tunga tankar. Det är stillheten du söker. Det är då hålet försvinner."

"Hur kan jag nå stillhet."

"Det är något jag kan erbjuda, Daniel."

"Berätta."

"För att berätta måste du först veta dina val."

"Val?"

"Du är vald av en anledning. Du har ett syfte."

Daniel svarade inte, vågade inte. Han ville, men fegheten krälade genom kroppen.

"Du behöver verbalt uttrycka att du vill veta dina val du kommer få presenterat för dig. Om du accepterar, ingen återvändo."

"Kan jag inte bara lämna nu?"

"Du kan, men kommer aldrig veta. Och det kommer du inte kunna leva med. Vill du inte äntligen få känna dig färdig, att äntligen få vila."
Daniel kände en enorm tyngd glida av axlarna. Att få vila. Något han drömt om varje dag.
"Okej," sa Daniel med en nyfunnen lättnad. "Säg."
Varelsen lade upp sina händer platt på bordet. Handflatorna upp.
"Du är ämnad att ta min plats," sa varelsen.
"Vem är du ens?"
"Du vet vem jag är. Alla vet vem jag är. Jag är platsen där alla tillslut landar."

Daniel trodde han skulle känna rädsla. Det gjorde han inte, mer av något värmande, något vetande.
För första gången på länge kände han ett syfte som var på väg att fyllas. En väg med ett slut. En korrekt känsla att greppa. Kunde det ha varit lyckan han kände. Lyckan över det slutgiltiga?

"Du är döden," sa Daniel, fri från känslor. Kedjad av syfte. " Du är döden, eller hur?"
Varelsen svarade inte, utan satt i tystnad, vilket var ett svar i sig tyckte Daniel.

"Du behöver ta min plats. Att kliva in och bli något större än dig själv. Du kan bli den som ser allt, vet allt, utan

att känna. Du blir spegeln till allas medvetanden. Du blir tanken, redskapet, du blir vägen."

"Jag är bara fjorton år."

"Det är precis därför. Du skulle föra tillbaka en balans som sedan länge varit borta."

"Hur länge har du varit döden? Varför vill du bli ersatt?"

"Varför vill du hitta den korrekta känslan?"

Daniel svarade inte till en början. "Så, vad är mina val?"

"Ta min plats och du kommer aldrig mer känna skam, skuld, ånger, ångest, hat. Du kommer bli förevigad av lugnet, stillheten. Du kommer lämna

allt ruttet. Stanken kommer aldrig nå dig igen. Du kommer aldrig bli styrd av andras förväntningar, andras drömmar. Du kommer vara fri. För att nå detta, du behöver ge mig en person till."

"Vem?"

"Tim."

"Och mitt andra val?"

Döden reste sig sakta och stod som ett torn över Daniel.

"Ditt andra val. Gå tillbaka till ytan, lev ett liv fyllt av ånger, skam. Ett liv av fel val, krossade hjärtan, sminkade sår som aldrig kommer läka. Du kommer aldrig se helheten. Du kommer alltid leva ett liv sökandes efter något du aldrig kommer hitta."

Döden pausade och satte sig ned stillsamt. "Du kommer också leva ett liv med kontrast. Vilket är den korrekta känslan."

"Vad menar du?"

"Lyckan är att inte att undvika smärta. Lyckan är att känna allting och ändå fortsätta framåt. Lyckan är att våga känna allt, och ändå välja livet." Daniel satt som fastgjuten i stolen. Hjärtat kändes tyngre, men också lättare på samma gång. I en tom orientering av döda träd och mörkt vatten hittade han en sanning i dödens ord. En sanning som passade båda vägar. Daniel ville leva, men också inte känna all smärta.

"Måste jag välja?" frågade Daniel.

"Du kommer att välja."

Daniel reste sig, stressen ökade explosionsartat. Hjärtat slog snabbt. Utan att hinna reagera öppnades hålet i bröstet. Döden reste sig, ställde sig framför Daniel. En ouppnåelig känsla spred sig över honom. Något han inte känt innan. En känsla av frid, kanske var det en önskan att uppnå, en önskan han aldrig vågade agera på.

"Jag har länge velat dö," sa Daniel och öppnade sitt inre till att bli dömt. Döden stod i tystnad, utan dom eller ord.

"Jag är bara för feg för att göra det. Jag avundas det okända. Att så många

människor får komma dit varje dag. Vad händer med alla som föll ner i hålen?"

"Det är något du får veta om du tar min plats. Det finns mycket kunskap som människor inte ännu vet om. Kunskap som endast går att förstå när man klivit genom en viss dörr. En dörr du inte verkar våga eller vill kliva genom."

"Hur ska jag våga?"

Döden sträckte in sin hand rakt in i Daniels bröst. Det kändes som om hela universum imploderade in i honom själv.

Kapitel 13. Avskedet.

Daniel stormade in i vårdcentralen. Ösmos egna oas där folk kunde få hjälp med de mest basala av saker, annars blev de skickade till Stockholm. Det var knappt värt att kallas en vårdcentral. Det var mer av en sjukstuga. Det var ett litet hus där personalen var lika outbildade som de var intelligenta. Han gick till receptionen, flåsandes.

"Linda, är hon här?" frågade han och tittade sig omkring. Gamlingar var det enda som fanns tillgängligt i sätena. Det och SIGS personal som vaktade utanför av någon anledning.

Kvinnan i receptionen satt med trötta ögon, som att hon glömt hur det

faktiskt var att hjälpa människor. En gång i tiden kanske hon gjorde det med glädje. Någon gång kanske hon skulle hitta tillbaka. Inte idag.
Långsamt vek hon ner blicken mot datorskärmen, glasögonen vilandes på näsan.

"Vem är du?" frågade kvinnan.

"Du vet vem jag är."

Kvinnan tittade upp med rynkad panna.

"Jag behöver ditt namn."

"Daniel."

Kvinnan tittade på Daniel och tog upp telefonen.

"Han är här. Mhm. Ja. Okej, hejdå." Kvinnan lade på luren. "Jag vill be dig sitta ner i väntrummet."

Daniel suckade och satte sig i en av sofforna. Otålig och nervös. Tiden tycktes sakta ner. Gjorde den det? Var han fortfarande i labyrinten? Nej det kunde inte stämma. Han kom upp ur badkaret, säkerligen. Blicken flackade omkring sig. Gubbar hostade slem, klockan tickade för högt för att vara sanning. Daniel kände på bröstet. Hålet var kvar. Det var hans enda verklighetsankare för tillfället.

"Daniel?" ropade en läkare.

Daniel reste sig. "Ja."

"Hej. Kom med här."

"Är Linda här?"

Läkaren öppnade en dörr till ett litet avskiljt rum.

"Kom in och sätt dig," sa läkaren.

Daniel kände en klump i magen. Det kändes mer allvarligt. Mer påtagligt. Något som känts borta var plötsligt inom räckhåll. En känsla. Ett påstående kanske. Mer av en tanke som kanske kunde bli till något mer.

"Jag har dåliga nyheter till dig, Daniel."

Daniel vred sig lite i stolen, svårt att sitta still.

"Jag måste tyvärr meddela att din mamma har gått bort."

"Hur menar du?"

"Hon dog här på vårdcentralen för cirka en timme sedan."

"Dog?" Daniel stirrade utan tillsatta ord. Han satt som en sockerfri cocoa cola. Utan energi, utan relevans.

"Hon har tagit en överdos av Medicin och alkohol. Skulle vi kunnat ta henne till Stockholm så ..." Läkaren såg ut att skämmas. " Vi skulle kunnat rädda henne om hon fick åka till ett större sjukhus. Men du vet ... SIGS släpper inte ut någon. Inte ens om någons liv hänger på det."
Daniel satt med tom blick. Lika tom som insidan. Linda död? Stämde det verkligen? Nej, det kändes inte rätt.

"Dog hon helt själv?" frågade Daniel.

"Nej, Tim fanns med i rummet stunden hon dog."

Daniel reste sig och gick fram och tillbaka med händerna över huvudet. Andetagen blev svåra att hitta. Luften tycktes tunnas ut. Marken tycktes dra ner honom mot marken. Sitt inre ville explodera utåt.

"Vad fan är det här?"

Läkaren harklade sig. "Vill de se henne?"

"Va?"

"Anhöriga brukar ---"

"Vart är alla andra?"

"Vi kunde inte få tag på någon. Inte dig heller. Det va Tim som kom med henne i ambulansen. Det va han som ringde."

"Jo. Han ringde."

Läkaren reste sig och öppnade dörren. "Kom. Jag rekommenderar att du tar farväl."

Daniel reste sig utan känslor. Det blev som att han bara flöt efter läkaren som en ballong halvt utan luft.

Läkaren öppnade dörren till rummet där hon låg.

Tim var redan där, sittandes på en stol bredvid sjukhussängen. Det var något med att se henne ligga där, bunden av sin egen svaghet, stympad av sin egen

illvilja mot livet. Antar att livet kom ikapp henne tillslut.
Tim vände sig mot Daniel med en blick han aldrig skulle glömma. Han sa inget, bara vände sig mot Linda igen.
"Jag ska låta er få egentid med henne. Säg till om ni behöver något."
Han stängde dörren.
Daniel ställde sig bredvid sängen. Han ville säga något men inget kom fram.
Tim reste sig aggressivt så stolen välte.
"Vart fan var du? Jag bankade efter dig?"
"Du vet vart jag var," sa Daniel med svag röst.

"Nej, det gör jag inte. Jag kom inte in. Så vem vet vad du höll på med där inne."

"Vad försöker du säga?"

"Jag vet inte, vad tror du att jag försöker säga?"

"Att jag är en jävla knarkare eller?"

"Jag vet inte. Är du det? Äpplet brukar ju inte falla så långt från trädet."

Daniel knuffade Tim mot väggen och höll honom i strypgrepp. "Säg det igen."

"Vad ska du göra. Döda mig som din mamma?"

Daniel släppte. "Jag dödade inte henne."

"Hon skulle kanske överlevt om du ---"

"Hon skulle aldrig överlevt."

"Vad menar du"

"Ingen får lämna Ösmo. Inte ens hon fick det när hennes liv hängde på det."

Tim satte sig ner med tom blick. Daniel stod vid Linda och försiktigt tog hennes hand. Hennes ögon stängda, som att hon bara sov. Detta var det sista han skulle få se av henne. Detta var ögonblicket då han visste att allting skulle få ett slut. Henne, han själv, Tim. Allt och alla.

Ösmo var under attack av något han inte visste vad. Något höll Ösmo

stängt. Ingen fick lämna. SIGS och poliserna såg till att ingen kunde lämna. Till vilket pris? Vilka var SIGS? Lindas död behövde komma med ett högre syfte. Skulle hennes död bara bli till en obetydlig motgång i hans liv? Lidandet han fick av henne behövde få ett syfte. En mening.

"Hon frågade efter dig," sa Tim med livlös ton.

Daniel vände sig mot Tim.

"Hon ville att du skulle veta ... att hon älskade dig."

Daniel kände knappt igen orden. Hon älskade Daniel? Det var hennes sista ord. Det var det absolut sista hon ville få sagt. Daniel ville hålla in känslor som

inte fanns där. Tomheten tog över snabbare än känslorna kunde svälla över. En svart horisont inget kunde fly ifrån.

Det blev något otalt med sig själv. Bunden till en verklighet han inte kunde fly. Bunden av moral och demoner. Bunden av löften och brutna tankar. Att bli fri betydde att bli fångad. Som flagnad färg skulle han försvinna från livets fasad, inget att minnas, ingen att se.

"Så vad nu?" frågade Tim.
Daniel stod vid sängkanten, undrandes hur han skulle någonsin bli hel. Han visste sitt mål, sina vägar att gå.

"Jag vet inte," sa Daniel och såg hur läkaren och en sjuksköterska kom in i rummet.
Sjuksköterskan stod med ömhet i blicken. "Har du någon du vill att vi ska kontakta? Någon kan stanna hos?" Hennes röst mjuk.

"Mormor," sa Daniel.

"Bor hon nära?"

"Ja hon bor här i Ösmo."
Läkaren skrev i sitt anteckningsblock. "Kommer du kunna stanna hos henne inatt tror du?"

"Ja det tror jag."

"Bra, vi kommer kontakta henne och se till att du inte kommer vara ensam inatt," sa läkaren med formell ton.

Som om han delat ut denna information hundratals gånger.

Daniel kände under tröjan. Brösthålet var redan öppet. Han kunde få in fyra fingrar. Det fanns ingen annan tanke. Han var tvungen att testa.

Daniel drog upp tröjan och såg till att sjuksköterskan och Läkaren såg. Båda deras blickar låstes med hålet. Som slavar i väntan på order stod de där. Tomma med stirrande blickar.

"Vad gör du?" frågade Tim.

"Jag måste testa en sak. Bara följ med."

"Vad ska du göra?"

Daniel gick fram till läkaren och sjuksköterskan.

"Jag behöver er hjälp. Har ni en bil?"

"Jag har ingen bil," sa sjuksköterskan.

Daniel tittade på läkaren. "Har du en bil?"

"Jag har en bil. Den är parkerad precis utanför."

"Bra. Jag behöver få ut Linda från vårdcentralen. Jag vill att ni får in henne i din bil utan att ni drar till er uppmärksamhet."

Läkaren och Sjuksköterskan tittade på varandra instämmande sedan började paketera och linda in Linda i filtar och

andra lakan. Sjuksköterskan gick ut ur rummet.

Tim tittade nervöst på Daniel. "Vart ska hon?"

"Jag vet inte."

"Kommer hon skvallra tror du?"

"Hon är ju hypnotiserad."

"Är du säker?"

"Nej jag är inte säker på något, Tim. Vad fan tror du själv?"

Sjuksköterskan kom in med en stor, rullande tvättkorg. Läkaren och sköterskan bar upp Linda och lade ner henne i tvättkorgen. Sedan lade massa kläder ovanpå för att dölja henne ännu mer.

"Jag måste få veta vad du ska göra, Daniel. Du får inte ljuga."

"Jag kommer inte ljuga. Jag kommer visa. Du ska följa med."

Daniel gick ut med Tim till receptionen, kvinnan nickade åt Daniel i ett försök att kunna förstå, hon skulle aldrig förstå. Daniel tog Tim i armen och gick ut med bestämda, snabba steg. De ställde sig vid den lilla parkeringen bredvid byggnaden. Det var mörkt, kallt för att vara en sommarkväll. Kallare än vanligt.

"Hur känns det?" frågade Tim.

"Vad?"

"Men ... Din mamma såklart."

Daniel svarade inte.

"Du måste väl känna något?"

"Känner inte du något efter din mamma dog?"

Tim tystnade.

"Mhm," mumlade Daniel och pekade. "Kolla, där är dem."

Läkaren och sköterskan kom gående med den rullande tvättkorgen. Läkaren öppnade bakluckan och tillsammans bar de in Lindas invirade kropp. Daniel och Tim satte sig i baksätet. Läkaren och sköterskan där framme. Bilen rullade.

"Åk till Viksängen."

Bilen svängde ut på en väg som ledde dem mot sin destination.

"Vad ska du göra med hennes kropp, Daniel?"

"Bara lita på mig."

"Jag vill. Men det blir svårt."

"Din pappa då? Han verkar ändå ha koll på grejer," sa Daniel.

Tim förblev tyst resten av resan, hans blick avlägsen, ljusår borta i sinnet. Stackars Tim. Han hade förlorat mer än han säkert klarade av. Kanske var lika bra. Han behövde en paus. De behövde lämna Ösmo. Men hur?

Bilen svängde in på Viksängen. Läkaren och sköterskan klev ut och bar ut kroppen.

"Följ med här. Ta med Linda," sa Daniel och gick tills de kom till hålet mitt på gräsplanen.

"Lägg henne där," sa Daniel och pekade.

Läkaren och sköterskan lade försiktigt ner Linda på gräset. Sedan stod de som två robotar, inväntade order.

"Ni kommer åka tillbaka till vårdcentralen. Och ni kommer förklara att Lindas kropp blivit omhändertagen av SIGS. Ingen kommer ifrågasätta det. Ni kommer inte minnas något av detta ni sätt nu. Stick."

Läkaren och Sköterskan gick till bilen och körde iväg. Det var bara Tim och

Daniel kvar på gräsplanen, i mörkret, med Linda liggandes invirad i lakan.

"Okej, jag tänkte putta ner henne i hålet," sa Daniel.

"Varför?"

Daniel suckade. "Jag sa ju vad jag skulle göra. Måste du veta allting."

"Ja, om du inte vill ljuga. Du vet vad som händer då."

Kanske förtjänade Daniel att bli huggen, kanske var det han som skulle få sin eviga vila. Inte Tim. Stackars Tim, helt ovetandes att hans öde vilade i Daniels händer. Skulle han berätta sanningen? Eller fortsätta lögnen och agera domare. Förtjänade Tim sanningen? Förtjänade han lögnen?

"Hjälp mig att putta ner henne," sa Daniel och satte sig vid Lindas kropp. Tim stod kvar.

"Ska du bara stå där?"

"Varför ska du ---"

"Men för i helvete, Tim," avbröt Daniel och reste sig. "För att jag vill att hon ska komma tillbaka. Fattar du inte? Jag vill inte att hon ska vara död längre."

"Hur? Hon är ju ... död?"

"Jag har precis haft ett jävla samtal med döden själv. Jag vill se om han kanske kan göra mig en tjänst efter allt skit jag gjort för honom."

"Pratat med döden?"

"Ja, du vet i labyrinten."

"Nej jag har ju inte sätt den ännu. Du stängde in dig i badrummet."

"Tror du att jag ljuger?"

Tim suckade. "Jag vet inte vad jag tror."

"Så tro på det jag säger."

"Varför skulle jag?"

"Va?"

"Ja, egentligen. Varför skulle jag tro dig? Jag har redan dödat åt dig. Tänk om det är du som är bakom allting?"

"Jag? Bakom allting? Vad fan snackar du om?"

"Jag vet inte. Jag vet ingenting längre. Allt jag vet är att folk dör. Folk försvinner. Konstiga saker händer. Jag vet inte vad jag ska tro längre. Jag ville

själv dö och ändå är jag kvar här och hjälper dig."

"Ja? Är det något dåligt?"

"Jag vet inte. Är det något dåligt? Jag behöver att du är ärlig med mig. Du måste sluta ljuga hela tiden."

"Jag står och ska dumpa min mamma i ett jävla hål. Hur är jag inte ärlig med dig?"

Daniels huvud höll på att explodera, allt ont, alla tankar. Allt tycktes expandera snabbare än hjärnan kunde processa informationen. Han föll till knäna bredvid Linda.

Trots sanningen så höll han fortfarande på lögner som om det vore av vikt, varför kunde han inte vara hundra

procent ärlig med någon. Inte ens sig själv. Inte ens döden.

Genom att putta ner Linda i hålet skulle han på något vis acceptera att allt var sant, att han trodde på allting. Att han bad till döden själv. Skulle han kunna leva med faktumet av att hans egna händer var orsaken till hennes kropps ultimata försvinnande? Han öppnade lakanet och såg hennes ansikte. Oansträngt. Han hade aldrig sett henne så fridfull. Alla hennes demoner borta. Alla ansträngningar borta i dimman, allt hopp, all besvikelse, alla känslor parkerade för evigt i gränslandet där ingen kunde komma åt dem.

Daniel såg hur lindas kropp föll ner i hålet. Inte av hans egna händer, Tims händer. Daniel vände blicken. Tim stod vid kanten och tittade ner.
Daniel satt kvar på knäna, frågandes. Tims ögon såg ut att ha förlorat livet.

"Jag är på listan, eller hur?" fortsatte Tim och stod med fötterna precis vid kanten till avgrunden.
Lögn eller sanning? Skulle resultatet bli detsamma? Ville han ha sanningen? Eller ville han egentligen ha lögnen? Skulle sanningen ge honom den frihet han sökte? Skulle lögnen ge honom den trygghet han behövde?

"Hur många till? Hur länge ska du fortsätta?" frågade Tim som redan verkade ha förstått sanningen.

"Du är den sista," sa Daniel och kände hela kroppen frysa. En sanning han inte ville yttra, den bara kom ut.

"Sen då?" frågade Tim, blicken fäst vid mörkret.

"Du vet inte ett skit, Tim. Du vet inte hur det är att inte känna något. Allt jag känner är bara skuggor."

"Så varför vill du ha tillbaka din mamma?"

"Jag vet inte. Jag vill tro att det är det rätta. Att jag vill ha tillbaka någon jag har hatat så länge. Har jag fel?"

"Tycker du det känns fel."

"Jag vet ju inte. Det är därför jag frågar.
"Hur ska du ha det? Ska jag bli den sista?" frågade Tim, hans blick lika livlös som innan. Som att han accepterat hans öde.
Ljudet av fotsteg på gräsplanen. Någon kom gående mot dem.
"Hallå? Är det någon här?" frågade kvinnan och lös med ficklampan.
Daniel kände igen rösten.
"Vad gör du här?" frågade Lisa och såg gropen bakom Daniel. "Vad i helvete är det där? Ett till sånt där hål?"
Daniel tittade bak på hålet.

"Skitsamma. Jag har hittat ett sätt att komma härifrån."

"Från Ösmo?"

"Precis. Du skulle kunna berätta din story. Folk måste få veta vad som händer här. Allt som händer här är fel, det är oetiskt. Regeringen ska inte få komma undan. Fattar du? Du kommer bli en hjälte om vi lyckas få ut det här till folket."

Lisa tittade omkring sig med ficklampan. "Vart är din kompis förresten? Storyn skulle bli ännu bättre om ni båda var med. Dubbel trovärdighet."

Daniel tittade sig omkring. Ingen Tim.

"Va? Vänta. Såg du någon hoppa?" frågade Daniel och tittade sig omkring.

"Hoppa?" frågade Lisa. "Hur menar du?"

Daniel pekade på hålet. "Vad fan tror du? Hoppa! Såg du någon hoppa ner där?"

"Nej jag såg bara dig här. Lugn. Mår du bra? Har du slagit i huvudet?"

Paniken sög tag hårt och effektivt. Andan blev tung. Tankarna flödade över. Han tittade sig omkring i mörkret. Paniken inuti honom kokade. Allt i kroppen var på högsta beredskap. Vad skulle han göra? Hade Tim verkligen hoppat? Det kunde inte

stämma. Men, om det inte stämde, då stod han inför en annan verklighet som kanske var ännu värre. Om Tim inte hade hoppat, vem hade han då pratat med isåfall?
Lisa gick fram till hålet. "Hur djup är den tro? Helt otroligt."
Daniel svarade inte.
Lisa korsade armarna. "Varför är det inga SIGS här?"

"Det här hålet syns bara på natten tror jag," sa Daniel och försökte förstå vart Tim var.

"Ingen har hittat botten på hålen. Eller varför de ens har kommit till att börja med. Ingen jordbävning, inget slukhål, de är för perfekta. Inget

strukturellt. Inget stämmer. Allt bara ---"

En hård putt, Lisa föll ner i det oändliga djupet. Daniel stod vid kanten, tittandes. Hennes skrik försvann ner i det oändliga. Det blev tyst. Daniel var den enda kvar med sanningen begravd i sinnet. Han stirrade ner i avgrunden och såg sig själv. Hörde sig själv och alla andra tysta andetag som viskade hans namn.

Kapitel 14. Hålet.

Det var en tidig morgon. Daniel stängde av väckarklockan och klev upp ur sängen. Ögonen tunga. Fötterna kalla. Han ställde sig vid fönstret, armen lutandes över huvudet. Regnet piskade gatorna. Det var fortfarande mörkt, kallt. Inga löv på träden.

"Daniel? Vad gör du uppe?" frågade Vera.

Han svarade inte.

Hon klev upp ur sängen och ställde sig bredvid Daniel vid fönstret.

"Hurru, kom och lägg dig igen," sa Vera och lade armen runt honom.

"Mhm." Daniels blick stirrandes.

"Vad tänker du på?"

"Ösmo."

"Ösmo? Det var ju 20 år sedan. Trodde vi var förbi det där? Du va bara ett barn, Daniel."

"Jo."

Hon klappade honom på axeln. "Kom och lägg dig," sa hon och gick till sovrummet.

"Vera, kom tillbaka. Jag vill berätta något."

Vera kom till köksbordet och satte sig. "Vad? Jag är trött, Daniel."

Daniel gick till garderoben och tog på sig alla de svarta kläderna.

"Ska du iväg?"

"Minns du dem här kläderna?"

"Ja? Hursåå?"

"Minns du när vi träffades. Minns du vad jag sa?"
Vera tänkte efter och gäspade. "Ja du snackade om någon pakt du hade. Att du verkligen ville försäkra mig om att du bara hade tio år kvar på pakten."

"Att jag hade tjugo år på mig att leva ett normalt liv. Utan hålet i bröstet."

"Jo jag vet om ditt hål, dina demoner. Jag trodde du hade lämnat dem bakom dig."

"Vera, mitt hål i bröstet va inte en metafor. Det va på riktigt. Jag är 34 nu. Min tid är ute. Jag gjorde pakten när jag var fjorton."

Vera skrockade. "Vad fan snackar du om, Daniel? Är du fortfarande full? Vi drack ju en del igår men vad fan."

"Vera, lyssna. Jag gjorde en pakt med ... den. Jag kan inte bryta den pakten."

Vera suckade och spelade med. "Okej. Vad händer sen då? Din pakt är slut nu. Sen då?"

"Jag måste tillbaka."

"Daniel, jag orkar inte, kom och lägg dig bara."

"Jag vet att du inte tror på mig. Men jag kan visa." Daniel drog upp tröjan och visade sitt hål i bröstet.

Veras skämtsamma uttryck försvann samma stund hon såg hålet. Hon blev

inte hypnotiserad. Han ville inte det, han ville ha henne medveten.

"Vad fan är det där?" Hon reste sig från stolen. skrämd till uttrycket.

"Det är hålet jag har pratat om. Det jag fick när jag var barn. När jag bodde i Ösmo. När alla barn försvann."

"Så allt det var ... sant? Och hålen i marken? Var det också sant? Alla barn som försvann?"

"Mhm."

"Och Hon den där journalisten som försvann. Det publicerades ju något om henne. Det stod ju bara att det va en mördare i Ösmo som dödat alla barn."

"Det stämde inte. Barnen föll ner i hålen."

"Va? Vadå ramlade ner i hålen?" Hon stängde sin kofta. "Vad fan var hålen för något då?"

"Det är inget du kommer förstå."

"Vadå inget jag kommer förstå?

"Jag måste vidare nu."

"Vart?"

Daniel gick in till badrummet, Vera följde efter.

"Daniel, vart? Ska du lämna mig? Har du hittat en annan?"

Han ställde klockan på tolv och den svarta sörjan fyllde badkaret. Vera stirrade och backade in i handfatet.

"Vad fan är det där? Daniel?"

"Jag kan inte vara kvar längre. Min tid är ute," började Daniel och vände sig mot Vera. "Du gav mig mer än jag kunde frågat om. Du gjorde mer än jag kunde bett om. Jag försökte söka något jag redan visste var förlorat. Men vill tacka för all tid jag fick med dig. Jag försökte verkligen. Jag fick tjugo år på mig att leva på riktigt, utan hålet. Jag fick tio år med dig. Men tiden är ute. Den väntar på mig."

"Vem väntar på dig? Du skrämmer mig."

"Alla vet vem den är."

"Daniel. Kan du snälla sluta och komma till sängen igen."

"Jag kommer aldrig kunna komma tillbaka. Men du kan komma med mig."

"Vart? Vad fan snackar du om? Går du i sömnen eller?" Vera skakade Daniel om axlarna. "Hallå? Vakna!"

"Jag är vaken. Min tid är slut. Jag vill att du följer med mig."

"Vart då?"

"Ner där, titta." Daniel pekade ner i badkaret.

Vera lutade sig över och såg trappan under den svarta ytan.

"Ser du. Det finns en väg för oss." Daniel kände den sista värmen pulsera, det sista dopaminet flöda, den sista kärleken rinna av. Han stod

där nu i samma skal han tidigare ärvt av sitt yngre självt.
Vera skakade på huvudet. "Jag vet inte vad du pysslar med men jag kommer sova hos Sanna ikväll," sa Vera och tog sin mobil.
Daniel smällde bort mobilen och greppade Vera om nacken, släpade henne tillbaka till badkaret.
"Daniel, släpp mig! Släpp!" Hon kämpade men Daniel höll i för hårt. Det skulle aldrig gå att bryta sig loss.
Daniel kände hur känslorna sakta gled isär tills det bara fanns ett kallt vakuum kvar. En distans såpass oändlig att han aldrig skulle känna igen. Han ville känna en sista gång, bara något

litet. Han ville uppnå en känsla en sista gång innan det eviga skulle ta plats. Han pressade ner hennes huvud under vattenytan och höll henne där tills hon slutade att kämpa. Hennes armar slappnade av. Hennes kropp slappnade av. Hon var där, hon var framme. Han skulle också snart dit. Kanske skulle dem ses igen. Daniel ställde sig i badkaret, plockade upp Vera i famnen och gick ner i den svarta sörjan tills de båda var under ytan. Tickandet blev högre. Bedövande. Lungorna brändes en sista gång. Allt han någonsin trott föll ner i det eviga. Allt han visste skulle bli föll ner i det eviga. Allt han någonsin känt föll ner i

det eviga. Han var på rätt plats nu. Allt skulle bli till ett stilla lugn. Han skulle få vila.
Ansvaret började. Han slöt ögonen och lät den svarta vätskan fylla lungorna en sista gång. Allt ljud borta, all känsel borta. Den korrekta känslan var slutgiltig och det eviga ansvaret låg framför honom.